

Miesięcznik Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie

GAZETA SGH

publikacja bezpłatna

<http://www.sgh.waw.pl/gazeta/> numer 1/14 (300), styczeń 2014

Śpiewający koncert
Sen o ekonomii
Erasmus last minute
Poważnie o seniorach

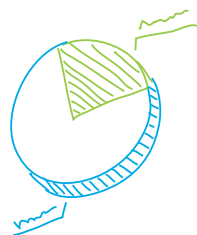
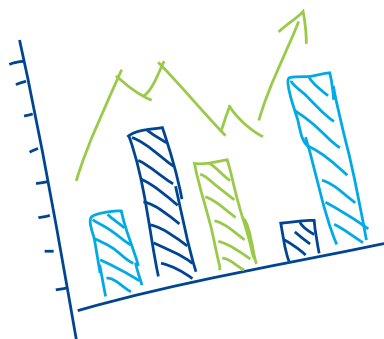
Deloitte.

12

11

1

To jest Twój Czas

Dołącz do nas !!

www.facebook.com/KarierawDeloitte

SPIS TREŚCI

OD REDAKCJI

Z REKTORSKICH BIUREK

Z DZIEKAŃSKICH BIUREK

Z BIURA SAMORZĄDU

AKTUALNOŚCI

Będzie się działo	8
Nominacje, nagrody, wyróżnienia	9

DYDAKTYKA I NAUKA

Pożegnanie z projektem „Globalna SGH”	10
Innowacje w projektowaniu systemów eksperckich...	11
ERASMUS+	12
LLP ERASMUS	14

WSPOMNIENIA

Profesor Leszek Gilejko	15
Profesor Romuald Bauer	16
Kordian Tarasiewicz	17

Z ŻYCIA SZKOŁY

SGH ekspertami silna	18
Studenci SGH wyróżnieni	19
Współczesne państwo jako podmiot polityki publicznej	20
Sen o ekonomii	25
Finansowanie rozwoju miast	29
Polityka senioralna na poważnie...	30
Ekonomiści muszą mieć wpływ na przyszłość	32
Szkolenie z zakresu eksploatacji baz danych EMIS i MUNICIPIUM	34
I edycja „Wygraj z Analizą Danych”...	35
I Kongres Makroekonomiczny	36
Świąteczny Koncert SGH	37
Chór SGH w Filharmonii Narodowej	38
Kierunek: Wschód	39
IX Dni Biznesu w Sporcie	40

DOKTORATY I HABILITACJE

Strategie komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej	41
---	----

GAZETA SGH

Miesięcznik Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie
al. Niepodległości 162, 02-554 Warszawa
budynek G, pokój 147, tel. 22 564 95 34

Wydawca

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

Redaktor naczelna

dr Barbara Minkiewicz, e-mail: bminki@sgh.waw.pl

Z-ca redaktora naczelnego

dr Jacek Wójcik, e-mail: jacek.wojcik@sgh.waw.pl

Sekretarz redakcji

Anna Domańska, e-mail: adoma@sgh.waw.pl

Zdjęcia

Maciej Górski, Paweł Gołębiowski

Serwis internetowy

http://www.sgh.waw.pl/gazeta/

Skład

Szkoła Główna Handlowa w Warszawie

ISSN 1644-2237 Nakład 2000 egz.

Śnimy

Przycichły publiczne dysputy o reformie. Czy Gazeta bez nich stała się zbyt grzeczna i trochę nudna? Chyba nie, jednak działo się (w grudniu) i dzieje się (w styczniu). O tym w numerze. Prawdziwą perełką jest *Sen o ekonomii* Aleksandra Sulejewicza. Autor w zasadzie nie zaskakuje, jak zwykle erudycja i ciekawa „teza” prezentowana z zacięciem polemicznym. Tekst znakomicie wpisuje się w kontekst reformy SGH (tworzenie 3 szkół), co Autor ilustruje jednym ze slajdów. Nawiązuje także do sytuacji w Uczelni, konkretnie do nauczania ekonomii i pytań z ekonomii na magisterce. Zachęcamy do dyskusji i polemiki, bo lektura *Snu* ... jest obowiązkowa. O ekonomii także w podsumowaniu zjazdu PTE, pod życzeniowym tytułem *Ekonomiści muszą mieć wpływ na przyszłość*. Znane nazwiska i ciekawe myśli. Ekonomia może być ciekawa, choć – by była – warto chyba wziąć do serca stwierdzenia wskazujące na potrzebę interdyscyplinarnego myślenia.

W numerze wracamy też do tzw. basicu. O nim „promotor” tego bloku, czyli dziekan Morawski. To walka o wysoką stawkę, jaką jest byt wielu pracowników. Miejmy nadzieję, że o kształcie basicu przesądzą – jak to deklaruje Autor – czynniki merytoryczne.

Jeśli chodzi o ofertę programową, to w SGH wiele się dzieje, choć – póki co – nie znalazło to odbicia w artykułach. Przede wszystkim w kolegiach przygotowywane są – zgodnie z tzw. uchwałą kierunkową – nowe kierunki. Do dziś zgłoszono 5 kierunków i dwie specjalności międzykierunkowe, które – po uzyskaniu wstępnej akceptacji Senackiej Komisji Programowej – zostały przesłane do recenzji. Czy wejdą do oferty na 2014/2015? Nie wiadomo. Inicjatorzy są za, ale są też zwolennicy innej sekwencji działań: najpierw szkoły, a dopiero później nowa oferta. Nie-

wątpliwie nowa oferta jest potrzebna, aby przyciągnąć nowych studentów, szczególnie na studia niestacjonarne. Rynek jest trudny, konkurencja nie śpi. A poza tym niektóre nowe kierunki bazują na wykładowncach ze wszystkich kolegów, a więc kształt Uczelni to dla ich funkcjonowania wtórna sprawa.

Rozwijamy ofertę i się rozwijamy. Od pewnego czasu odbywają się w Uczelni warsztaty i szkolenia, które temu służą. Cieszą się dużą popularnością. O niektórych już pisaliśmy, o innych piszemy, czekamy na kolejne teksty. To na miejscu, a poza SGH? „Erasmus się kłania” – ostatnie (LPP Erasmus) i nowe (Erasmus+) oferty wyjazdowe, warto przeczytać.

Polecamy też tekst Marcina Poznania *SGH ekspertami silna*. Tytuł nie do podważenia, fakty mówią same za siebie. Szkoda tylko, że nie potrafimy utrzymać na powierzchni jednostki konsultingowej, która – z ich (ekspertów) udziałem – wygenerowałaby w ciągu roku obrót w wysokości choćby 10. części wyliczonego ekwiwalentu reklamowego.

Kończąc spacer po numerze, nie sposób nie wspomnieć o trzech Wspomnieniach – o profesorze Leszku Gilejko, o profesorze Romualdzie Bauerze oraz o Kordianie Tarasiewiczu.

W grudniu Chór SGH koncertował w Filharmonii Narodowej. Relacja w artykule Marii Dudzińskiej-Maliszewskiej, fotorelacja na okładce i we wkładce.

Na koniec trochę „prywaty”. To nasz kolejny – po 25-leciu – jubileusz. Właśnie ukazał się 300 numer Gazety. Zleciało ... Mamy nadzieję na kolejne setki, co prawda pewnie już z inną redakcją, ale oby Gazeta trwała jak najdłużej. Dziękujemy wszystkim Autorom i Czytelnikom za ten wspólny czas.

Barbara Minkiewicz, Jacek Wójcik

Sprostowanie

Przepraszamy Panią Emilię Tomczyk, Autorkę tekstu *Warsztaty ze statystyki i ekonometrii*, który ukazał się w grudniowym numerze Gazety, za błędy, które się w nim znalazły z naszej winy.

Redakcja

Autorem zdjęcia na okładce jest Krzysztof Liszewski.

Gazeta zastrzega sobie prawo do dokonywania skrótów, redakcji stylistycznej i adiustacji.

Koniec stycznia, koniec zajęć i potem – sesja i ferie. Dokładnie tak zaczynała się moja zapowiedź spraw na luty w styczniowej Gazecie z ubiegłego roku. Francuskie powiedzenie stwierdza: *Plus ça change, plus c'est la même chose* – im bardziej rzeczy się zmieniają, tym bardziej pozostają takie same. A jednak to nie jest to samo. Egzaminy i sesja, linie budżetowe, zgłaszane do finansowania przedsięwzięcia, trudności bilansowania odkładanych od lat wydatków spodziewanymi przychodami – to nie nowość. Ale przed rokiem świeżo utworzone Komisje, ds. reformy, ds. studentów i doktorantów i rektorski zespół ds. akredytacji, organizowały i rozpoczynały swe działania, dzisiaj – szykują dokumenty z rekomendacjami do statutu, do rektorskich zarządzeń dotyczących zasad oceny procesu dydaktycznego i monitoringu jakości kształcenia, a także materiały niezbędne do zewnętrznej oceny procesu umiędzynarodowienia Uczelni. Dzięki ogromnemu wysiłkowi członków Komisji praca posuwa się zgodnie z zamierzonym ramowym harmonogramem.

Infrastruktura informatyczna pozwala dziś monitorować i przeprowadzać symulacje decyzji finansowych oraz monitorować aktywność Uczelni (sprawozdania) wykorzystując mierniki wymagane przez regulacje ministerialne, a także w procedurach akredytacyjnych i rankingach. To pozwala przejść do kolejnej fazy decentralizacji finansów. W lutym domkniemy budżety i będziemy nowy system stosować. Nauczeni doświadczeniem, przewidujemy też dłuższe okresy wdrożeń informatycznych dopuszczających łatwą rozbudowę aplikacji i pozwalających w większym stopniu wykorzystać komentarze użytkowników.

Infrastruktura informatyczna i procedury zarządzania finansami, choć to jeszcze niekompletny system, już radykalnie zmieniły sposób pracy komisji senackich. Wiele sądów uznaniowych zastąpiły argumenty wykorzystujące konkretne dane. To ważne, bo – obok innych rozstrzygnięć – w dwóch obszarach czekają nas trudne decyzje. Obszar pierwszy to zapis prawny decyzji kierunkowej o zwiększeniu odpowiedzialności katedr i instytutów za prowadzone przez nie kształcenie, uwzględniający te rozwiązania w organizacji dydaktyki, które są naszym osiągnięciem. Drugi obszar to regulacje okresu przejściowego. Kontekstem do tych decyzji są ich skutki finansowe, organizacyjne i wpływ na jakość kształcenia oraz badań. Można oczekiwać, że z początkiem zajęć w lutym ustalimy tryb konsultacji propozycji zapisów precyzujących zakres uprawnień i odpowiedzialności za proces kształcenia organów kolegialnych w szkołach i ich relację z odpowiednim organem senackim. Ferie spowolnią prace w kwestiach ustroju Szkoły, niemniej i tu można oczekiwać uzgodnionych propozycji regulacyjnych na przełomie lutego i marca.

Obok pracy nad dokumentami związanymi z procesem reformy Uczelni oraz elementami jej strategii, ferie to dla mnie okres przygotowania dokumentów dotyczących kontynuacji współpracy naukowej w jednej z trzech ubiegłorocznych inicjatyw kanadyjskich – podpiszemy list intencyjny w sprawie współpracy z nowo utworzonym Institute for Big Data Analytics na Faculty of Computer Science w Dalhousie University w Halifaxie. Otwarcie nowego etapu tej współpracy jest efektem wieloletnich kontaktów naukowych, które wpływały też na proces kształcenia w naszej Uczelni.

Tomasz Szapiro

W lutym Senacka Komisja Programowa przyjmie projekt *Planu studiów i programu kształcenia na studiach I i II stopnia w SGH na rok akademicki 2014/2015*, który przekaże – z rekomendacją jego zaakceptowania – na lutowe posiedzenie Senatu.

Za bardzo istotną kwestię uważam również powołanie do życia Uczelnianej Komisji Konkursowej, której zadaniem będzie wyłonienie najlepszego studenta Szkoły Głównej Handlowej. To pierwszy, uczelniany etap Konkursu (na najlepszego studenta RP) Studencki Nobel 2014. Kolejne – to etap regionalny i krajowy. Jestem pewien, że jak zawsze mogę liczyć na pełną współpracę z Samorządem Studentów.

Luty to również miesiąc, w którym ma miejsce anonsowana w grudniu rekrutacja zimowa na studia do SGH, w związku z powyższym potrzebne jest przygotowanie odpowiednich zarządzeń i regulacji.

W sferze współpracy z uczelniami zagranicznymi odnośnie do podwójnego dyplomu, trwają prace nad porozumieniem z Kyungpook National University – rozmowy na ten temat są bardzo zaawansowane. W marcu chciałbym je ostatecznie sfinalizować. Niebawem też nastąpi podpisanie umowy z Uniwersytetem w Leuven, z którego przyjedzie do SGH grupa studentów na zajęcia dydaktyczne w ramach realizowanego projektu. Oczywiście obie sprawy są koordynowane wspólnie z prorektorem Markiem Gruszczyńskim.

W lutym zazwyczaj jest przerwa semestralna oraz sesja egzaminacyjna. W związku z powyższym bardzo proszę o zwrócenie uwagi na terminowe wypełnienie i złożenie protokołów do odpowiednich dziekanatów.

Piotr Ostaszewski

Najciekawsze co w SGH wydarzy się w lutym, a później w marcu, to rozpoczęcie procesów wdrażania uchwały kierunkowej. Już teraz widać, że bardzo ważna będzie decentralizacja finansów na kolegia, a następnie na szkoły. Logika zarządzania szkołą powinna przynieść większą efektywność w zdobywaniu finansowania nowych badań naukowych oraz lepsze wykorzystanie możliwości współpracy z zagranicą.

Co będzie w lutym? Zajmiemy się przygotowaniem do akredytacji CeQuInt, odbędą się posiedzenia Senackich Komisji Nauki i Współpracy z Zagranicą, zdecydowanie ruszymy z nową obsługą projektów. W trakcie styczniowych warsztatów z prof. Skibniewskim przedstawiliśmy nowy Dział Obsługi Projektów, a posiedzenie Senatu SGH w styczniu przyjęło „raport otwarcia” o projektach badawczych.

Aktywność Uczelni w zakresie zdobywania finansowania projektów badawczych wyraźnie się poprawiła. Liczba złożonych wniosków o finansowanie projektów w okresie III kwartał 2012 – II kwartał 2013 w porównaniu z okresem III kwartał 2011 – II kwartał 2012 wzrosła z 59 do 108. Liczba projektów, które zdobyły finansowanie w tym okresie wzrosła z 31 do 35, natomiast kwota finansowania z 16,5 mln zł do 21,6 mln zł.

W drugiej części lutego zaczynamy zajęcia w nowym semestrze. Witamy wszystkich nowych studentów z wymiany zagranicznej, którzy z ciekawością poznają naszą Uczelnię i jej wykładowców. Liczymy na coraz lepsze zajęcia w języku angielskim. Ich poziom decyduje o jakości oferty dydaktycznej jaką prezentujemy za granicą. Dzisiaj na ten lepszy poziom po prostu liczymy. Pilnie musimy go zagwarantować systemowo, na przykład poprzez warsztaty dydaktyczne i inne metody zapewniania jakości dydaktyki.

Marek Gruszczyński

DSL

Poza sprawami bieżącymi w tych dniach absorbowała nas rozpoczynająca się dyskusja na temat basicu, czyli przyszłego zestawu przedmiotów podstawowych. Pozwolę sobie zreferować tu to, co miałem okazję zreferować podczas ostatniego posiedzenia Senackiej Komisji Programowej, bowiem sprawy te powinny stać się przedmiotem możliwie szerokiej dyskusji w Szkole.

Zarysowała się pewna wizja rozwiązania problemu. Przede wszystkim przyjęliśmy założenie, że basic ma być wspólnym przedsięwzięciem wszystkich trzech szkół. Wszystkie one mają się z nim utożsamiać i czuć się za niego odpowiedzialne. Oznacza to, że żadna szkoła nie powinna wyjść z tej dyskusji z poczuciem klęski. Jednak oznacza to także, że najprawdopodobniej żadna nie wyjdzie z poczuciem pełnej satysfakcji. Ale duch kompromisu może temu przedsięwzięciu wyjść na dobre.

Przyjęliśmy też założenie, że dyskusja o konkretnych wymiarach godzin powinna być poprzedzona dyskusją na temat profilu absolwenta. Absolwenta studiów licencjackich, bo na tym szczeblu trzeba rozpatrywać ten problem. Dyskusja powinna odbyć się w gronie Senackiej Komisji Programowej, ale poszerzonej o koordynatorów przedmiotów podstawowych. Trudno bowiem wyobrazić sobie, żeby sprawy poszczególnych przedmiotów były rozpatrywane bez udziału ich przedstawicieli. Mamy nadzieję, że dyskusja na ten temat toczyć się będzie przy użyciu aparatu pojęciowego wniesionego przez system boloński, pozwalającego na precyzyjny opis wiedzy, kompetencji i umiejętności.

W wymiarze bardziej konkretnym – zestawu przedmiotów – skłaniamy się ku dość konserwatywnemu rozwiązaniu, czyli utrzymaniu obecnego zestawu. Problemem jest fakt, że obecny trysemestralny basic powinien zmieścić się w dwóch semestrach. Powstaje w ten sposób zagęszczenie godzin. Jeszcze gorzej wygląda to z punktu widzenia ECTS-ów. Dlatego konieczne może się okazać przesunięcie niektórych przedmiotów basicu na wyższe semestry. Przy założeniu jednak, że nie będą one tam zakotwiczone na konkretnych semestrach, lecz będą do zrealizowania w dowolnym, wybranym przez studenta późniejszym semestrze studiów licencjackich.

Mamy też pewne konkretne pomysły pozwalające na odwołanie (bez mnożenia godzin dydaktycznych) zlikwidowanych kilka lat temu ćwiczeń czy też złagodzenie niedogodności wynikających z wyboru przedmiotów. Oczywiście poza dyskusją jest utrzymanie zasady wyboru wykładowców.

Niedogodności związane z wyborem przedmiotów polegają na tym, że przedmioty konkurujące ze sobą o studentów siłą rzeczy nie zawyżają wymagań, bo to byłoby z ich punktu widzenia samobójcze. Rozwiązanie, które roboczo nazywaliśmy „koziolkami” polegałoby na tym, że dwa przedmioty mogłyby być ustawione alternatywnie w taki sposób, żeby ci, którzy wybiorą przedmiot A mieli go w wymiarze 30 godzin, a przedmiot B w wymiarze 15 godzin, a ci, którzy wybiorą B mieli te przedmioty w odwrotnych proporcjach. W ten sposób oba przedmioty byłyby obowiązkowe dla wszystkich, ale w sumie absorbowałyby to 45, a nie 60 godzin.

Mamy świadomość, że emocje nieuchronnie towarzyszyć będą dyskusji na temat basicu. Pierwsze przymiarki napawają jednak optymizmem i pozwalają żywić nadzieję, że względu merytoryczne pozostaną czynnikiem decydującym.

Wojciech Morawski

DSM

Nowy Rok rozpoczęliśmy w powiększonym składzie. Do Zespołu DSM dołączyło dwóch pełnomocników Dziekana oraz jedna nowa pracownica. Od razu uprzedzam, że nie oznacza to zasadniczej zmiany ilościowej. Po prostu o odejściach z Dziekanatu – czy to na emeryturę, czy na urlop – nie piszemy, bo odejścia są z reguły smutne. Za to trzy nowe osoby to trzy nowe spojrzenia na dziekanatową rzeczywistość, a przede wszystkim sześć rąk więcej do pracy.

Wzmocnienie kadrowe zbieгло się z początkiem burzliwego okresu sesji, kiedy to Dziekanat ugina się pod naporem protokołów egzaminacyjnych, podań o przedłużenie sesji, a następnie – jak się nie uda – o wpisy warunkowe lub powtarzanie semestru; w międzyczasie rozpoczyna się żmudny proces związany z deklaracjami semestralnymi, o którym pewnie będziemy pisać i na blogu DSM (przypominam: <http://takdldasm.blogspot.com>) i na łamach Gazety SGH, bo co semestr jest o czym.

Pełnomocnicy Dziekana to dr Aneta Ptak-Chmielewska oraz dr Mariusz Próchniak. Nieprzypadkowo są to osoby z dwóch niereprezentowanych dotychczas w DSM kolegiów – odpowiednio Kolegium Gospodarki Światowej i Kolegium Analiz Ekonomicznych. Troje prodziekanów, dr Michał Matuszewicz, dr Jarosław Wierzbicki i ja, reprezentuje pozostałe kolegia. Oczywiście w Dziekanacie współpracujemy i zajmujemy się sprawami studentów niezależnie od przynależności kolegialnej, jednak w ten sposób – dzięki pełnomocnikom – DSM ma zinstytucjonalizowany kontakt ze wszystkimi kolegiami. Bardzo się on przyda nie tylko w bieżącej komunikacji, ale w sprawach newralgicznych z punktu widzenia procesu nauczania, jak choćby obsady zajęć dydaktycznych (kolejny element zbliżającego się burzliwego okresu).

Trzecią osobą, która dołączyła do DSM w 2014 r. jest mgr Agata Maciejewska, która będzie zajmowała się w szczególności obsługą biura oraz sprawami związanymi z obsługą studentów zagranicznych oraz udających się za granicę.

Katarzyna Górak-Sosnowska

Dr Aneta Ptak-Chmielewska

- absolwentka Szkoły Głównej Handlowej na kierunku finanse i bankowość oraz metody ilościowe i systemy informacyjne, doktorat z ekonomii, staż naukowy w Max Planck Institute w Rostoku
- adiunkt w Instytucie Statystyki i Demografii w Kolegium Analiz Ekonomicznych, sekretarz i wykładowca studiów podyplomowych w SGH, sekretarz KND PAN w kadencji 2007–2011
- publikacje w dziedzinie statystyki przedsiębiorstw, statystyki wielowymiarowej, modeli ryzyka upadłości przedsiębiorstw.

Dr Mariusz Próchniak

- adiunkt w Katedrze Ekonomii II Kolegium Gospodarki Światowej
- absolwent kierunku metody ilościowe i systemy informacyjne SGH (dyplom z wyróżnieniem); zdobywca wyróżnienia w Konkursie o Nagrodę Prezesa NBP za najlepszą pracę doktorską z zakresu nauk ekonomicznych
- autor lub współautor licznych artykułów naukowych z zakresu wzrostu gospodarczego i konwergencji, opublikowanych m.in. w takich czasopiśmie jak „Eastern European Economics”, „Economic Modelling”, „Post-Communist Economies”, „Bank i Kredyt”, „Ekonomista”, „Gospodarka Narodowa”
- wykładowca na studiach licencjackich, magisterskich i – w zespole – na doktoranckich.

Ostatni miesiąc w Biurze Samorządu Studentów minął bardzo pracowicie. Pomimo przerwy świątecznej i zbliżającej się wizji sesji studenci zajęli się w tym miesiącu palącymi tematami, m.in. ustaleniem preliminarza FRS, wypracowaniem stanowiska w sprawie Basicu, stworzeniem planu promocji tzw. III filaru FRS, planem działania Zielonej Linii oraz Rzecznika Praw Studenta oraz sformułowaniem dokładnej misji i wizji Samorządu Studentów SGH.

Komisja ds. Finansów zatwierdziła nowy preliminarz FRS – jeśli chodzi o Samorząd Studentów środki zostały rozdzielone wewnętrznie według ustalonego wcześniej klucza „przydatności” względem projektu. Rada Kół i Organizacji również rozdzieliła środki według algorytmu, według którego oceniane są projekty – chodzi o to, żeby każda złotówka była sprawiedliwie i efektywnie przydzielona. III filar to tzw. projekty konkursowe, których dofinansowanie zależy od ich innowacyjności. Trzymamy kciuki za wszystkie projekty w tym roku i liczymy na to, że udadzą się one jeszcze lepiej niż w zeszłym.

Jeśli chodzi o sprawy jakości kształcenia, studenci przedstawili swoje stanowisko w sprawie Basicu – czyli tzw. podstawy programowej, którą musi wypełnić każdy student studiów licencjackich w SGH. Na Senackiej Komisji Programowej zaprezentowaliśmy 10 punktów, według których – w naszej opinii – można opisać profil absolwenta studiów licencjackich w SGH oraz ich umiejętności (to m.in. podstawowa wiedza z zakresu ekonomii, matematyki czy statystyki, ale także znajomość

języków czy umiejętności miękkie). Nadal pracujemy nad stanowiskiem w sprawie programu i wymiaru godzinowego podstawy programowej. Jest to dla nas jedna z kluczowych spraw na ten rok – najbardziej zależy nam na optymalnych efektach kształcenia i dopasowaniu do potrzeb obecnego rynku pracy. Dlatego też prowadzimy dokładny wywiad środowiskowy, pytając o zdanie w tej kwestii studentów wszystkich kierunków i trybów. Liczymy, że wspólnie z władzami Uczelni uda się wypracować najlepsze stanowisko.

Od przyszłego miesiąca aktywnie działać też będzie Rzecznik Praw Studenta, którego głównymi zdaniami będą obrona interesów studentów, szczególnie w sprawach spornych na linii student–Uczelnia lub student–wykładowca, rozwiązywanie indywidualnych spraw oraz informowanie społeczności akademickiej o wszystkich zmianach i sprawach związanych z jakością kształcenia. Wkrótce do wiadomości publicznej przekazany zostanie oficjalny kontakt do Rzecznika. Jeśli chodzi o porady i pomoc doraźną dla studentów – zapraszamy do pisania na Zieloną Linie – zielonalinia@esgieha.pl

Miniony miesiąc spędziliśmy również formułując Misję i Wizję Samorządu Studentów – jako, że przez lata zapominano o sformułowaniu jasnego celu i kierunku rozwoju Samorządu. Kto wie, jak będzie wyglądał Samorząd za te 5–10 lat?

Hanna Kulawczuk

Z BIURA SAMORZĄDU DOKTORANTÓW

Doktoranci wobec zmiany struktury organizacyjnej Uczelni w 2014 r.

Długi okres przerwy świątecznej był okazją do przemyśleń i szerszego spojrzenia na nadchodzący rok kalendarzowy. Zgodnie z uchwałą Senatu SGH w sprawie kierunku zmian struktury organizacyjnej Uczelni, na rok 2014 planowana jest przedmiotowa reforma SGH, w wyniku której mają powstać trzy szkoły w miejsce pięciu kolegiów. Zmiana o tak złożonym charakterze i dużym zasięgu wymaga dobrego przygotowania się do niej wszystkich grup interesariuszy. Jedną z tych grup jest środowisko doktorantów SGH i jego reprezentacja – Samorząd Doktorantów. W tym celu Samorząd podejmuje kroki, które mają na celu silniejsze zaktywizowanie doktorantów i ich aktywne zaangażowanie w proces reformy. Wiąże się to m.in. z podjętym wysiłkiem opracowania szczegółowego planu działań na najbliższe miesiące.

Jeszcze w ubiegłym roku, podczas grudniowego zebrania Rady Samorządu Doktorantów, podjęto kilka uchwał o kluczowym znaczeniu. Wybrano nowy skład Sądu Koleżeńskiego i Komisji Rewizyjnej. Rada postanowiła również utworzyć trzy komisje samorządowe, w tym: Komisję ds. analizy aktów prawnych, Komisję ds. jakości kształcenia oraz Komisję ds. kultury i promocji. W gestii pierwszej z wymienionych komisji będzie przedstawianie szeroko rozumianych konsekwencji przyjmowanych aktów prawnych dla środowiska doktorantów, a także sprawdzanie zasadności dotychczasowych zapisów. Komisja ds. jakości kształcenia zajmie się poprawą oferty edukacyjnej dla doktorantów, jej bieżącym monitoringiem i współ-

pracą z jednostkami odpowiedzialnymi za jakość kształcenia na studiach doktoranckich w obrębie organów SGH. Z kolei Komisja ds. kultury i promocji podejmie działania na rzecz poprawy wizerunku i pozycji doktorantów w SGH i poza Uczelnią, poprzez poprawę komunikacji między władzami Uczelni a doktorantami oraz integrując środowisko doktorantów. Każdy doktorant może uczestniczyć w pracach wybranej Komisji, zgłaszając się do jej przewodniczącego. Na stronie internetowej Samorządu Doktorantów można zapoznać się z listą członków poszczególnych organów samorządowych.

W styczniu br. trwają prace nad przygotowaniem całościowej strategii rozwoju Samorządu Doktorantów, których zasadniczą osią jest rozpisanie i doprecyzowanie działań odpowiednich organów. W tym celu Samorząd planuje przeprowadzić badanie metodą kwestionariuszową, które pozwoli na analizę potrzeb doktorantów SGH i obszarów problemowych związanych z funkcjonowaniem studiów doktoranckich. Liczymy na aktywną postawę podczas badania i zachęcamy do współpracy.

Ponadto, informujemy, że od miesiąca działania Samorządu Doktorantów wspiera mgr Małgorzata Hryciuk, zastępca kierownika Działu Organizacji i Rozliczania Dydaktyki SGH, która koordynuje rozwój studiów doktoranckich na Uczelni oraz służy pomocą i radą dla wszystkich doktorantów.

Z okazji zbliżającej się sesji pragniemy życzyć wszystkim doktorantom powodzenia, wytrwałości i wielu sukcesów.

Katarzyna Negacz, Andrzej Metelski, Marta Pachocka

Kierunki SGH w rankingu Best Masters & MBA Worldwide 2013/14

Kierunki finanse i rachunkowość, ekonomiczna analiza prawa oraz międzynarodowe stosunki gospodarcze prowadzone przez Szkołę Główną Handlową w Warszawie są bezkonkurencyjne w naszym regionie Europy (zajął pierwsze miejsce w swoich kategoriach). Na szóstym miejscu w kategorii international management uplasował się nasz anglojęzyczny kierunek International Business, na drugim – w kategorii studiów Executive MBA – nasze programy MBA.

Więcej informacji i listy rankingowe na stronie: [www.best-masters.com].

(DlIK)

Akredytacja CEEMAN dla SGH przedłużona do 2017 roku

Zgodnie z decyzją prezydenta Komitetu Akredytacyjnego prof. Dereka Abella i dyrektora Akredytacji IQA prof. Jima Ellerta ważność akredytacji dla Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie została przedłużona do roku 2017. Po raz pierwszy SGH otrzymała akredytację International Quality Accreditation w 2011 roku, pierwotnie na okres trzech lat.

CEEMAN to założone w 1993 r. międzynarodowe stowarzyszenie na rzecz rozwoju zarządzania, którego celem jest rozwój jakości także w zakresie nauki zarządzania w Europie Środkowej i Wschodniej. Obecnie organizacja obejmuje swoim zasięgiem cały świat. Należy do niej ponad 210 instytucji z ponad 50 krajów. Od 1998 r. CEEMAN przyznaje Międzynarodową Akredytację Jakości (International Quality Accreditation) szkołom biznesu i instytucjom związanym z rozwojem nauki o zarządzaniu.

Więcej informacji o akredytacji CEEMAN IQA [http://www.ceeman.org/accreditation].

(DlIK)

Coraz więcej menedżerów z SGH

SGH jest czwartą uczelnią w Polsce (po Politechnice Warszawskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie i Politechnice Śląskiej w Gliwicach) i pierwszą spoza grona uczelni technicznych, której absolwenci najczęściej zasiadają we władzach polskich firm.

W porównaniu z poprzednimi edycjami badania przewaga inżynierów – menedżerów nie jest już tak znacząca. Na czele dużych firm stoi coraz więcej absolwentów uczelni ekonomicznych, a najliczniejszą grupę stanowią menedżerowie po Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Z obserwacji przedstawicieli firm rekrutujących na stanowiska kierownicze wynika, że choć najbardziej liczy się doświadczenie zawodowe, to coraz częściej wskazywane są konkretne szkoły, które powinien ukończyć kandydat na prezesa.

Redakcja „Rzeczpospolitej” co roku przygląda się karierom prezesów przedsiębiorstw ze swojej listy 2000. W tym roku sprawdziła dyplomy 493 osób, by ustalić listę rankingową uczelni, z których pochodzi najwięcej prezesów.

Źródło: Rzeczpospolita

(DlIK)

SGH partnerem merytorycznym Net Masters Cup – Olimpiady Wiedzy o Internecie

Eksperti z Instytutu Informatyki i Gospodarki Cyfrowej (KAE) po raz drugi biorą udział w organizacji Olimpiady Wiedzy o Internecie. Będą czuwać nad częścią merytoryczną konkursu, który wystartował w styczniu. W konkursie biorą udział trzyosobowe drużyny ze szkół ponadgimnazjalnych pod opieką nauczyciela.

Nagrodę główną – pełny pakiet opieki podczas nauki na polskiej uczelni na kierunku informatycznym: stypendium finansowe, staż, warsztaty i wejściówki na prestiżowe konferencje naukowe – otrzyma każdy członek zwycięskiej drużyny. Wyniki konkursu ogłoszone będą w czerwcu.

Pracownicy Instytutu Informatyki i Gospodarki Cyfrowej przygotowują pytania z dwóch kategorii – informatyka gospodarcza oraz prawne i społeczne aspekty wykorzystania technik informacyjnych oraz wezmą udział w finale Olimpiady.

Harmonogram dotyczący Net Masters Cup 2014, informacje m.in. o organizatorach, opiekunach merytorycznych i patronach przedsięwzięcia znaleźć można na [www.netmasterscup.pl].

(DlIK)

Horyzont 2020 – pierwsze konkursy

11 grudnia 2013 r. Komisja Europejska ogłosiła pierwsze konkursy na realizację międzynarodowych projektów badawczych w ramach programu „Horyzont 2020 – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji na lata 2014–2020”. Pierwsze terminy składania wniosków upływają w marcu 2014 r.

Informacje na temat konkursów na: [http://ec.europa.eu/research/participants/portal/desktop/en/opportunities/h2020/index.html]. Więcej informacji na temat programu Horyzont 2020 na: [http://ec.europa.eu/programmes/horizon2020/].

(DOP)

Nowe granty NCN – marzec 2014

Narodowe Centrum Nauki rozpoczęło nabór na projekty badawcze obejmujące badania podstawowe w ramach następujących konkursów:

- SYMFONIA 2 – konkurs na międzydziedzinowe projekty badawcze [<http://www.ncn.gov.pl/ogloszenia/konkursy/symfonia-16-12-2013>],
- ETIUDA 2 – konkurs na stypendia doktorskie na staże krajowe po uzyskaniu stopnia naukowego doktora [<http://www.ncn.gov.pl/ogloszenia/konkursy/etiuda-16-12-2013>],
- FUGA 3 – konkurs na projekty badawcze, realizowane przez osoby rozpoczynające karierę naukową posiadające stopień naukowy doktora [<http://www.ncn.gov.pl/ogloszenia/konkursy/fuga-16-12-2013>],
- TANGO 1 – konkurs na projekty zakładające wdrażanie w praktyce gospodarczej i społecznej wyników uzyskanych w rezultacie badań podstawowych, organizowany wspólnie z Narodowym Centrum Badań i Rozwoju [<http://www.ncn.gov.pl/ogloszenia/konkursy/tango-16-12-2013>]. Termin składania wniosków to 17 marca 2014 r.

Informacje nt. kosztów kwalifikowalnych i niekwalifikowalnych [<http://www.ncn.gov.pl/sites/default/files/pliki/koszty-kwalifikowane-i-niekwalifikowane.pdf>].

Zalecenia odnośnie wynagrodzeń w projektach NCN [<http://www.ncn.gov.pl/aktualnosci/2012-07-09-zalecenia-wynagrodzenia>].

(DOP)

SGH otrzymała kartę Erasmusa na lata 2014–2020

Karta upoważnia naszą Uczelnię do uczestniczenia w projektach dotyczących mobilności studentów i pracowników oraz współpracy na rzecz innowacyjności i dobrych praktyk w programie Erasmus+. Karta Erasmusa dla Szkolnictwa Wyższego (ECHE) określa ogólne ramy jakości dla europejskich i międzynarodowych działań w zakresie współpracy instytucji szkolnictwa wyższego (HEI), które mogą być prowadzone w ramach Programu.

Karta jest przyznawana na cały okres trwania programu [http://eacea.ec.europa.eu/funding/2014/call_he_charter_en.php].

(DPM)

BĘDZIE SIĘ DZIAŁO

30 stycznia

Kobiety w lobbingu i rzecznictwie interesów w Polsce – dyskusja panelowa

Instytut Studiów Międzynarodowych KES SGH i Akademia Lobbingu KES SGH zapraszają do udziału w dyskusji panelowej: Kobiety w lobbingu i rzecznictwie interesów w Polsce, która odbędzie się 30 stycznia 2014 (czwartek), w godz. 17.30–20.15, w SGH, al. Niepodległości 128, budynek C, aula 2.

Dyskusja poprzedza inaugurację Poddyplomowych Studiów – Akademia Lobbingu w KES planowaną na początek marca 2014. Celem spotkania jest pokazanie miejsca i roli kobiet aktywnych w życiu publicznym na polu lobbingu i rzecznictwa interesów. Czy płeć jest czynnikiem ważnym w ich zawodowych aktywnościach? Czy „męski świat” decydentów traktuje po partnersku kobiety–lobbystki i kobiety–rzeczniczki? Jak będzie zmieniała się sytuacja na tym polu – jakie rysują się scenariusze na przyszłość?

Gości powita prodziekan KES, dr hab. prof. SGH Sławomir Sztaba. Wprowadzenie do problematyki oraz informacje o Akademii Lobbingu przedstawi dr Małgorzata Mołęda-Zdziech, członkini Zarządu Stowarzyszenia Francja–Polska, autorka koncepcji i kierownik Poddyplomowych Studiów – Akademia Lobbingu w KES SGH.

Debatę moderować będzie dr Karolina Wigura, „Kultura Liberalna”, komentatorka TVN 24 Biznes i świat, a wezmą w niej udział przedstawiciele sektora lobbingu i rzecznictwa interesów, m.in. z Konfederacji „Lewiatan”, firm lobbingowych, Fundacji Batorego, Ogólnopolskiej Federacji Organizacji Pozarządowych, czy Fundacji Synapsis. Większość uczestników debaty działa w Obywatelskim Forum Legislacji, istniejącym od 2009 roku. Forum zajmuje się w szczególności reformą regulacji, standardami konsultacji oraz ustawą lobbingową.

Wydarzeniu patronuje Stowarzyszenie Francja–Polska – [www.afp.org.pl]. Patronat medialny nad debatą objęli: portal Decydent.pl i „Gazeta SGH”.

Prosimy o potwierdzenie udziału mailem do 29.01.2014, Małgorzaty Madej, KES mmadej@sgh.waw.pl lub tel. 22 5649122 (w godz. 9.00–16.00).

*Małgorzata Mołęda-Zdziech,
Instytut Studiów Międzynarodowych KES*

26 lutego

Targi Firm FMCG

Samorząd Studentów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie zaprasza do udziału w drugiej edycji Targów Firm FMCG. Jest to projekt skierowany do całej społeczności studenckiej w Warszawie zainteresowanej tematami związanymi z branżą produktów szybko zbywalnych.

Tegoroczna edycja Targów Firm FMCG odbędzie się 26 lutego 2014 roku w auli spadochronowej SGH – centralnym miejscu kampusu. Jest to niepowtarzalna okazja dla studentów, by spotkać się i porozmawiać z przedstawicielami interesujących ich firm. To właśnie firmy z branży FMCG są najczęściej pierwszym miejscem pracy i praktyk studentów kierunków ekonomicznych.

Studenci będą mieli możliwość nie tylko zapoznania się z ofertami pracy, ale również wzięcia udziału w licznych konkursach, warsztatach i case studies, by na własnej skórze przekonać się jak wygląda praca oraz polityka w danej firmie. Dodatkowym elementem targów będzie panel dyskusyjny z udziałem przedstawicieli firm z branży FMCG, mediów, a także kadry naukowej.

Michał Otrębski

NOMINACJE, NAGRODY, WYRÓŻNIENIA

Nagroda dla prof. Elżbiety Marciszewskiej

Profesor E. Marciszewska otrzymała Nagrodę Minister Infrastruktury i Rozwoju za redakcję książki *Wpływ implementacji regulacji w europejskim systemie transportowym na zmiany strukturalne na rynku usług* w konkursie na najlepszą książkę o tematyce „Transport” wydaną w roku akademickim 2012/2013.

Prof. Świderska oceni kandydatów na biegłych rewidentów

Prof. dr hab. Gertruda Świderska, kierownik Katedry Rachunkowości Menedżerskiej (KNoP), została wybrana na kolejną kadencję do składu Komisji Egzaminacyjnej dla kandydatów na biegłych rewidentów. Prof. Świderska będzie przewodniczyła Komisji. W jej skład wchodzi 10 przedstawicieli Ministerstwa Finansów, 7 przedstawicieli rekomendowanych przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów oraz 2 przedstawicieli rekomendowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego.

Komisja na kadencję 2013–2017 rozpoczęła swoją działalność 2 grudnia 2013 r.

Praca doktorska z SGH nagrodzona w konkursie IPiSS

6 grudnia 2013 r. Instytut Pracy i Spraw Socjalnych ogłosił wyniki XV edycji konkursu na najlepsze prace magisterskie i doktorskie z dziedziny problemów pracy i polityki społecznej. Konkurs odbywał się pod honorowym patronatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Nagrodę III stopnia otrzymała dr **Ewa Galecka-Burdziak** za rozprawę pt. *Mechanisms of labour market matching of job seekers and vacancies (O mechanizmach łączenia osób poszukujących pracy oraz wakatów)*. Praca została napisana pod kierunkiem prof. dr. hab. Marka Góry z Katedry Ekonomii I KAE. Dr Ewa Galecka-Burdziak jest adiunktem w Katedrze Ekonomii I.

Więcej informacji: [<https://www.ipiss.com.pl/?konkurs=-mgr-i-dr=kolejna-edycja>].

Nagrodzone prace poświęcone inwestowaniu w fundusze

Izba Zarządzająca Funduszami i Aktywami ogłosiła wyniki X edycji Konkursu IZFiA na najlepsze prace magisterskie. Pierwszą nagrodę zdobyła mgr **Agnieszka Ciastoń**, absolwentka Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie za pracę pt. *Alternatywne formy inwestowania ze szczególnym uwzględnieniem rynku funduszy hedgingowych* napisaną w Katedrze Bankowości (KZiF) pod kierunkiem naukowym dr. Marcina Mikołajczyka.

Jury postanowiło również wyróżnić prace mgr **Dariusza Bożyka** pt. *Aktywne i pasywne strategie zarządzania funduszami inwestycyjnymi oraz mgr Moniki Lurie* pt. *Inwestowanie w fundusze inwestycyjne zgodnie z cyklem koniunkturalnym w Polsce*. Obie wyróżnione prace zostały napisane w Katedrze Analizy Rynków i Konkurencji (Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie SGH) pod kierunkiem dr. Mirosława Bojańczyka.

Więcej informacji: [http://www.izfa.pl/pl/index.php?id=10001&id_news=179].

Nagroda GIODO dla doktorantki SGH

Mgr **Edyta Kocyk** została laureatką nagrody Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w konkursie dla autorów najlepszych prac o ekonomicznych aspektach informatyzacji państwa. Nagrodzono jej prezentację pt. *Rola obywatela w niwelowaniu barier ograniczających rozwój e-administracji*. Praca została przedstawiona na specjalnej sesji XIX Forum Teleinformatyki „Cyfrowa modernizacja Polski” 26–27 września 2013 r. W czwartek 9 stycznia 2014 r. w siedzibie Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji odbyło się wręczenie nagród. Laureaci odebrali dyplomy i wyróżnienia z rąk ministra Rafała Trzaskowskiego. W spotkaniu w MAC uczestniczyli profesorowie oraz opiekunowie naukowci laureatów konkursu.

Wyniki konkursu: [<https://mac.gov.pl/dzialania/laureaci-sesji-mlodych-mistrzow-xix-forum-teleinformatyki-nagrodzeni-w-mac/>].

Studenci budują łódź napędzaną słońcem

W projekt WUT Solar Boat – tak nazywa się też zespół – zaangażowane są 22 osoby. To studenci Studenckiego Koła Naukowego Konstruktor z Politechniki Warszawskiej oraz Studenckiego Koła Naukowego Zarządzania Projektami z SGH. Nad samym projektem i konstrukcją łodzi pracują studenci PW. Zadania biznesowe związane z finansami, marketingiem i sponsoringiem są realizowane przez studentów SGH. W zespole działa również student informatyki WAT, który przygotował stronę internetową projektu.

Zawody DONG Energy Solar Challenge odbędą się na przełomie czerwca i lipca tego roku. Trasa wyścigu prowadzi po malowniczych holenderskich jeziorach, kanałach i rzekach. Jej łączna długość to ponad 200 km. Reprezentanci Polski zmierzą się nie tylko z innymi amatorskimi zespołami studenckimi, ale także z zawodowcami. Na starcie staną zespoły z całego świata m.in. z Chin, USA, Niemiec i Brazylii.

Przygotowania do startu trwają już od jesieni zeszłego roku. Dzisiaj konstruktorzy mogą pochwalić się wspaniałym projektem, animacją jednostki oraz prototypem. Kadłub jest na wykończeniu, a dalsze prace są ograniczone ze względu na braki finansowe. Według harmonogramu prezentacja ukończonego okrętu ma odbyć się już wiosną.

Więcej informacji i aktualności z postępów nad budową łodzi na stronie [www.solarboat.pl].

(DlIK)

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego

Pożegnanie z projektem „Globalna SGH”

W okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2013 r., w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie realizowany był projekt „Globalna SGH” („Innowacyjna SGH – program rozwoju i internacjonalizacji). Projekt ten był współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki – Priorytet IV „Szkolnictwo Wyższe”, Działanie 4.1. Wzmocnienie i rozwój potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy, Poddziałanie 4.1.1 „Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni”.

Głównym celem „Globalnej SGH” była internacjonalizacja oferty edukacyjnej SGH przez dostosowanie do międzynarodowych standardów w zakresie jakości kształcenia i nowoczesnych trendów nauczania. W ramach projektu od października 2010 r. zrealizowano pierwszą edycję studiów I stopnia w języku angielskim na dwóch kierunkach:

- Quantitative Methods in Economics and Information Systems (QMEIS – specjalności: Econometrics oraz Decision Analysis Methods);
- International Economics (IE – specjalności Economics of Central and Eastern Europe oraz International Business Management).

Wszyscy wykładowcy zakwalifikowani do poprowadzenia w ramach projektu zajęć z przedmiotów kierunkowych i specjalnościowych skorzystali ze wsparcia w postaci:

- finansowania przygotowania materiałów dydaktycznych;
- zakupu podstawowych podręczników oraz literatury uzupełniającej (zarówno dla Biblioteki SGH, jak i wykładowców);
- wynagrodzenia za poprowadzenie zajęć.

Ponadto, część wykładowców projektu skorzystała również z dodatkowych możliwości rozwoju umiejętności dydaktycznych, nawiązania współpracy naukowej i wymiany doświadczeń z renomowanymi zagranicznymi ośrodkami akademickimi czy podniesienia swoich kwalifikacji dzięki finansowaniu ze środków projektu „Globalna SGH” udziału w:

- konferencjach międzynarodowych;
- wyspecjalizowanych szkoleniach zagranicznych;
- szkoleniach prowadzonych przez zagranicznych specjalistów w SGH;
- wyjazdach studyjnych (m.in. do Stanów Zjednoczonych, Japonii, Rosji i wielu krajów Unii Europejskiej).

Warto również nadmienić, że równolegle do merytorycznych przygotowań do przeprowadzenia zajęć w I edycji studiów, ze środków projektu „Globalna SGH” sfinansowano również zakup oprogramowania niezbędnego z punktu widzenia dydaktyki i badań naukowych prowadzonych na kierunku QMEIS (Stata, Eviews, Matlab, Mathematica) oraz sprzętu (laptopów i projektorów), przydatnego zarówno w fazie przygotowywania zajęć, jak i ich prowadzenia. *Last but not least*, w budżecie projektu wygospodarowano również środki, które umożliwiły dostosowanie do potrzeb osób niepełnosprawnych głównego wejścia do Biblioteki SGH oraz jednej z toalet w tym budynku.

Okres końcowych rozliczeń w ramach projektu i przygotowywania sprawozdań z jego realizacji skłania do podsumowań, a także – podziękowań.

Rozpoczęliśmy realizację projektu od dość mocnego akcentu – wybuch wulkanu Eyjafjallajökull na Islandii w kwietniu 2010 r. utrudnił powrót do Warszawy naszemu wysłannikowi na targi edukacyjne w Chinach... Po takim początku byliśmy już w stanie pokonać wszelkie inne problemy ☺

W październiku 2010 r. studia na kierunkach QMEIS oraz IE rozpoczęło 98 studentek i studentów – do grudnia 2013 r. ponad 70% z nich uzyskało tytuł licencjata. Zajęcia z przedmiotów kierunkowych i specjalnościowych w ramach projektu poprowadziło 56 pracowników naukowo-dydaktycznych SGH – 44 spośród nich to młodzi wykładowcy, posiadający stopień naukowy doktora. W związku z realizacją projektu, księgozbiór Biblioteki SGH został wzbogacony o wiele niedostępnych wcześniej pozycji literatury w języku angielskim – koszt tych zakupów wyniósł ponad 450 000 zł. Do największych sukcesów „Globalnej SGH” można również zaliczyć trwałe uzupełnienie oferty edukacyjnej SGH o dwa kierunki studiów I stopnia w języku angielskim. Począwszy od roku akademickiego 2011/12 studia na kierunkach QMEIS oraz IE uruchamiane są na zasadzie odpłatności.

W ciągu czterech lat funkcjonowania „Globalnej SGH”, zespół zarządzający projektem często napotykał na – delikatnie mówiąc – niestandardowe trudności związane przede wszystkim z próbami pogodzenia wymogów formalnych, towarzyszących realizacji projektów dofinansowanych ze środków UE, ze specyfiką organizacji studiów w naszej Uczelni. Koordynatorzy kierunku QMEIS – prof. dr hab. Tomasz Szapiro oraz dr hab. prof. nadzw. SGH Michał Ramsza (który objął tę funkcję w październiku 2012 r.) oraz koordynator kierunku IE – dr hab. prof. nadzw. SGH Marian Geldner – wielokrotnie rozstrzygali dylematy powodowane przede wszystkim sztywnym planem studiów w ramach projektu (w odróżnieniu od studiów licencjackich w języku polskim, w ramach „Globalnej SGH” każde zajęcia były uruchamiane tylko jeden raz – co w efekcie powodowało brak możliwości elastycznego kształtowania planu studiów w poszczególnych semestrach).

Szczególnie w pierwszej fazie realizacji projektu, kluczowe znaczenie dla jego powodzenia miało wsparcie ze strony władz Uczelni, a przede wszystkim – prof. dr hab. Marka Bryxa oraz władz dziekańskich Studium Licencjackiego – dr hab. Grażyny Wojtkowskiej-Łodej i jej współpracowników, a następnie – współpraca z zespołem kierowanym przez prof. dr hab. Wojciecha Morawskiego.

Działanie „Globalnej SGH” nie byłoby również możliwe bez życzliwej współpracy i zaangażowania pracowników wielu jednostek organizacyjnych SGH – Dziekanatu Studium Licencjackiego, działów: Obsługi Projektów (dawnego Biura ds. Funduszy Europejskich), Programów Międzynarodowych, Spraw Pracowniczych oraz Zamówień Publicznych, Rektoratu, Sekretariatu Kanclerza, Kwestury, Biura Informacji i Promocji, Centrum Informatycznego oraz Biblioteki SGH.

Wszystkim osobom, z którymi przez te cztery lata dane mi było pracować (a których długiej listy nie mogę niestety ująć w tym krótkim tekście), serdecznie dziękuję za okazaną pomoc.

dr Małgorzata Znoykwicz-Wierzbicka
Kierownik Projektu „Globalna SGH”

Innowacje w projektowaniu systemów eksperckich wspomagających procedury diagnostyczne w przedsiębiorstwie

W listopadzie 2013 w Instytucie Informatyki i Gospodarki Cyfrowej SGH zostały zainicjowane prace naukowo-badawcze związane z opracowaniem koncepcji, architektury technicznej oraz technologii implementacji nowej generacji systemów eksperckich, wspomagających procedury diagnostyczne w przedsiębiorstwie. Projekt uzyskał dofinansowanie z funduszy Unii Europejskiej w konkursie: „Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka, 2007–2013. 1. Oś priorytetowa: Badania i rozwój nowoczesnych technologii. Działanie 1.3: Wsparcie projektów B+R na rzecz przedsiębiorców realizowanych przez jednostki naukowe. Poddziałanie 1.3.1 Projekty rozwojowe”. Funkcję kierownika Projektu pełni dr inż. Andrzej Kamiński, pracownik Instytutu Informatyki i Gospodarki Cyfrowej SGH.

System ekspercki jest to program komputerowy, który w ściśle określonej dziedzinie sugeruje rozwiązania pewnych problemów w sposób tak kompetentny jak człowiek–ekspert, a przy tym może wyjaśniać zasady uzyskania tej ekspertyzy oraz korzystać z informacji, niedokładnych, niepełnych lub niepewnych, zarówno numerycznych, jak i symbolicznych.

Celem zastosowania technologii systemów eksperckich w procesie zarządzania daną organizacją i kontrolowania zachodzących w niej procesów jest pozyskanie wyspecjalizowanej wiedzy i doświadczeń menadżerów poszczególnych przedsiębiorstw, branż i gałęzi przemysłowych oraz zespołu analityków biznesowych, w celu zastosowania tej wiedzy w procesie rozwiązywania indywidualnych problemów decyzyjnych zarządzania. Wiedzę zgromadzoną przy pomocy systemów eksperckich można efektywnie wykorzystywać przy rozwiązywaniu problemów związanych m.in. z: oceną kwalifikacji oraz szkoleniem personelu, diagnostyką obiektów technicznych, monitorowaniem procesów produkcyjnych.

Systemy eksperckie poszerzają zakres zastosowania konwencjonalnych systemów informatycznych wspomagających zarządzanie, przyczyniając się do bardziej efektywnego i sprawniejszego procesu podejmowania decyzji na różnych szczeblach kierowniczych. Projektowanie systemów eksperckich przyczynia się również do postępu w danej dziedzinie nauki przez systematyzację i formalizację ogólnodostępnej, literaturowej wiedzy teoretycznej oraz prywatnej wiedzy empirycznej, która zostanie uporządkowana w systemie w postaci heurystyk i operacji logicznych.

Złożoność systemów eksperckich oraz niewielki jeszcze zbiór doświadczeń aplikacyjnych sprawiają, że brak jest standardów normatywnych wyznaczających technikę ich projektowania, jak również określających strukturę tych systemów. Co więcej, brak współdziałania systemów eksperckich z innymi systemami wspomagającymi typowe procesy operacyjne i zarządcze w przedsiębiorstwach skutkuje stosunkowo niewielką liczbą ich wdrożeń w praktyce przemysłowej.

W krajach Unii Europejskiej, badania związane z rozwojem technologii systemów eksperckich obejmują m.in.: identyfikację nowych obszarów ich zastosowania w nauce i praktyce gospo-

darczej, zagadnienia metodologiczne, technologiczne i konstrukcyjne, a także poszukiwanie nowych technik akwizycji specjalistycznej wiedzy eksperckiej.

Nawiązując do wskazanych trendów europejskich, w ramach prowadzonego przez Instytut Informatyki i Gospodarki Cyfrowej SGH programu badań przemysłowych opracowana zostanie oryginalna koncepcja oraz architektura techniczna systemu eksperckiego wspomagającego procedury diagnostyczne w przedsiębiorstwie, a także nowatorska technologia integracji tej kategorii systemu z innymi systemami informatycznymi przedsiębiorstwa.

Przykładowo, w ramach projektu badawczego opracowane zostaną rozwiązania aplikacyjne mające na celu integrację systemów eksperckich oraz systemów klasy Business Intelligence. Należy zauważyć, że klasyczne rozwiązanie bazujące na technologii Business Intelligence nie jest w pełni adekwatne do potrzeb współczesnej diagnostyki przemysłowej. Niewątpliwie, w procesie zarządzania dużymi zbiorami danych diagnostycznych celowe jest zastosowanie technologii hurtowni danych. Z kolei, narzędzia klasy OLAP (ang. On-Line Analytical Processing) znajdują praktyczne zastosowanie w procesie wielowymiarowej analizy i prezentacji danych diagnostycznych. Jednakże prezentowane, w oparciu o zasoby hurtowni danych, zestawienia i raporty nie zawierają interpretacji obliczonych agregatów i wskaźników diagnostycznych. A zatem, celowa wydaje się integracja technologii Business Intelligence oraz technologii systemów eksperckich. W procesie komputerowego wspomaganie diagnostyki przemysłowej moduł ekspercki należy zastosować w celu uzyskania rozszerzonego opisu badanego zjawiska. W ramach realizacji przedmiotowego projektu, moduł ekspercki umożliwi: sformułowanie oceny jakościowej (słownej) dla obliczonych agregatów (wartości statystycznych oraz wskaźników diagnostycznych), interpretację znaczenia, identyfikację powiązań i zależności pomiędzy różnymi kategoriami danych diagnostycznych (na podstawie informacji uzyskanej na drodze dialogu systemu eksperckiego z użytkownikiem) oraz rozszerzony opis wpływu mierzonych parametrów technologicznych i środowiskowych na funkcjonowanie badanego procesu produkcyjnego.

Program badań przemysłowych jest zarówno szeroki, jak i interdyscyplinarny. Obejmuje on, zarówno zagadnienia informatyczne związane z projektowaniem i implementacją nowej generacji systemów eksperckich, jak również problematykę zastosowania tej klasy systemów w procesie komputerowo wspomaganie diagnostyki przemysłowej. Doświadczenia zdobyte w trakcie realizacji przedmiotowego projektu zostaną wykorzystane w procesie kształcenia kadr, w tym w promowaniu prac magisterskich i doktorskich. Zapraszamy zatem studentów i doktorantów do udziału w projekcie, współuczestnictwa w realizacji prac naukowo-badawczych, co w perspektywie stanowić może inspirację oraz źródło cennych doświadczeń do przygotowania własnych prac promocyjnych i naukowych.

Andrzej Kamiński

ERASMUS+ nowy program UE w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu

– zaproszenie do składania wniosków*

W styczniu 2014 roku rozpoczął się nowy program UE na lata 2014–2020 w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu. Budżet programu do 2020 r. wynosi 14,7 mld euro (w tym co najmniej 43% na projekty w obszarze szkolnictwa wyższego). Oznacza to 40% wzrost w stosunku do środków wydanych na programy obecnie realizowane.

Tym, co charakteryzuje program Erasmus+ jest nowe, holistyczne podejście do zagadnień kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz powiązanie celów programu z celami polityki UE (tj. strategia Europa 2020, ET 2020, itd.). Erasmus+ skupia istniejące obecnie programy UE w dziedzinie edukacji, szkolenia i młodzieży takie jak: LLP, Młodzież w działaniu, Erasmus Mundus, ALFA III, Tempus, Edulink oraz program współpracy z krajami rozwiniętymi. Ponadto, po raz pierwszy częścią tego jednolitego programu będzie sport. Jako program zintegrowany Erasmus+ stwarza więcej możliwości współpracy międzysektorowej, przy jednoczesnym uproszczeniu zasad finansowania.

Przewiduje się, że z programu Erasmus+ skorzysta ponad 4 mln młodych ludzi, studentów i dorosłych, zdobywając doświadczenia i umiejętności, studiując, szkoląc się lub odbywając wolontariat za granicą. Dodatkowo, poza grantami indywidualnymi, program wesprze m.in.:

- ponadnarodowe partnerstwa instytucji i organizacji działających we wszystkich sektorach edukacji, szkoleń i na rzecz młodzieży,
- współpracę powyższych instytucji z przedsiębiorstwami, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami pozarządowymi,
- rozwój edukacji cyfrowej.

Oprócz wspierania w państwach członkowskich działań na rzecz reformy/modernizacji systemów dotyczących kształcenia, szkolenia i młodzieży, a także innowacyjności, przedsiębiorczości i zwiększania szans na zatrudnienie, program pozwoli na realizację projektów w dziedzinie budowania potencjału w instytucjach szkolnictwa wyższego w państwach trzecich.

W dziedzinie sportu program zakłada wsparcie dla projektów oddolnych oraz dla projektów obejmujących wyzwania transgraniczne, takie jak walka z ustawianiem meczów, dopingiem, przemocą i rasizmem.

Erasmus+ kładzie także duży nacisk na zwiększenie efektu synergii kształcenia formalnego, nieformalnego (non-formal) i incydentalnego (informal).

Nowością w programie Erasmus+ jest system gwarancji pożyczek, pozwalający na sfinansowanie studiów magisterskich za granicą.

Program zawiera także inne zmiany korzystne dla studentów, którzy będą chcieli skorzystać z wymiany międzynarodowej. **Począwszy od roku 2014/15 możliwe będzie skorzystanie z finansowania Erasmus+ na naukę i szkolenie za granicą więcej niż jeden raz.** Studenci będą mogli wyjechać na studia lub szkolenie za granicą na okres nieprzekraczający 12 miesięcy w każdym cyklu studiów (licencjanckich, magisterskich lub doktoranckich), niezależnie od rodzaju mobilności (studia czy praktyka zawodowa) i liczby okresów mobilności (na przykład dwa razy po sześć miesięcy lub trzy razy po cztery miesiące). Jednak w przypadku dużej

liczby zainteresowanych osób, uczelnia może traktować w sposób uprzywilejowany studentów, którzy jeszcze nigdy nie skorzystali z programu mobilności za granicą.

Struktura programu

Program Erasmus+ obejmuje trzy akcje: Mobilność edukacyjna (AK1), Współpraca na rzecz innowacji i wymiany dobrych praktyk (AK2); Wsparcie dla reform w obszarze edukacji (AK3) oraz dwa działania zarządzane centralnie: Jean Monnet i Sport.

AKCJA 1. – Mobilność edukacyjna (mobilność studentów i pracowników, system gwarancji pożyczek, wspólne studia magisterskie).

W odniesieniu do szkolnictwa wyższego akcja obejmuje: mobilność studentów – wyjazdy w celu zrealizowania części studiów za granicą lub odbycia praktyki w zagranicznym przedsiębiorstwie; możliwość udziału w innowacyjnych programach wspólnych studiów II stopnia; mobilność pracowników uczelni – wyjazdy w celu prowadzenia zajęć dydaktycznych w uczelniach partnerskich za granicą, a także wizyty specjalistów z zagranicznych przedsiębiorstw w celu prowadzenia zajęć dla studentów polskich uczelni; wyjazdy w celach szkoleniowych, aby podnieść umiejętności i kompetencje właściwe dla stanowiska pracy; system gwarancji spłaty pożyczek zaciągniętych w celu zrealizowania studiów II stopnia za granicą i zdobycia dyplomu; wspólne studia magisterskie.

AKCJA 2. – Współpraca na rzecz innowacji i wymiany dobrych praktyk (partnerstwa strategiczne, sojusze wiedzy, sojusze umiejętności sektorowych, budowa potencjału).

W odniesieniu do szkolnictwa wyższego akcja będzie wspierać działania takie jak: wdrażanie innowacyjnych i projaściowych zmian w szkołach wyższych (związanych z programami kształcenia oraz rozwiązaniami instytucjonalnymi); współpracę z przedsiębiorstwami w celu lepszego dostosowania programów kształcenia do potrzeb społeczeństwa; wprowadzanie zróżnicowanych metod i narzędzi dydaktycznych; uelastycznienie sposobu studiowania (np. zastosowanie różnorodnych form kształcenia – niestacjonarne, modułowe, połączone z nauką w miejscu pracy); platformy informacyjne oraz projekty z udziałem krajów trzecich.

AKCJA 3. – Wsparcie w reformowaniu polityk

W odniesieniu do szkolnictwa wyższego akcja będzie wspierać międzynarodowe działania związane z reformami w obszarze edukacji, szkolenia i młodzieży (w tym badania, analizy, monitoring wdrażania reform); doskonalenie narzędzi zapewniających przenoszenie osiągnięć i porównywalność kwalifikacji (jak EQF, ECTS, DA), kontynuację Procesu Bolońskiego; poprawę atrakcyjności europejskiego szkolnictwa wyższego; współpracę kluczowych organizacji międzynarodowych i dialog pomiędzy interesariuszami reform; utworzenie stowarzyszenia absolwentów programu Erasmus+.

Jean Monnet (akademickie moduły, katedry, centra doskonałości, wsparcie dla instytucji i stowarzyszeń, sieci, projekty).

Akcja ma na celu promowanie wysokiego poziomu szkolnictwa wyższego, wzmocnienie współpracy i promowanie badań na wysokim poziomie, upowszechnienie różnorodnych metodologii; zachęcenie do badania procesu integracji europejskiej, zwiększenie

liczby nauczycieli specjalizujących się w tematyce Unii Europejskiej oraz poszerzenie oferty szkoleniowej w tym zakresie.

Sport

Akcja ta ma na celu promowanie i wspieranie dobrego zarządzania w sporcie, promowanie wolontariatu, integracji społecznej i wyrównywania szans oraz równego dostępu do sportu dla wszystkich, poszerzanie świadomości dobrego wpływu aktywności fizycznej na poprawę zdrowia (HEPA), rozwiązywanie zagrożeń dla uczciwości w sporcie poprzez wspólne projekty czy niekomercyjne europejskie imprezy sportowe.

Programem Erasmus + objęte są:

- państwa członkowskie UE;
- kraje przystępujące i kandydujące oraz potencjalne kraje kandydujące;
- kraje ESWH (Islandia, Liechtenstein, Norwegia i Szwajcaria).

Uczestnictwo innych krajów jest klasyfikowane jako współpraca z partnerami z krajów trzecich i dotyczy krajów sąsiadujących z Unią Europejską (Algieria, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Egipt, Gruzja, Izrael, Jordania, Liban, Libia, Mołdawia, Maroko, Palestyna, Rosja, Syria, Tunezja i Ukraina).

Uprawnionymi do składania wniosków w programie Erasmus+ są instytucje i organizacje. Wniosków nie mogą składać osoby indywidualne.

Więcej informacji na: [<http://erasmusplus.org.pl/>] oraz na stronie Komisji Europejskiej <http://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/>]

Szczegóły zaproszenia do składania wniosków opublikowanego przez Komisję Europejską

Komisja Europejska 12 grudnia 2013 r. opublikowała szczegółowy przewodnik po programie oraz zaproszenie do składania wniosków dla instytucji zainteresowanych udziałem w nowym programie w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu – Erasmus+. Przewodnik jest integralną częścią niniejszego zaproszenia, a określone w nim warunki uczestnictwa i finansowania mają w całości zastosowanie do zaproszenia.

Należy podkreślić, że niniejsze zaproszenie do składania wniosków opiera się na rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym „Erasmus+”, unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu, i jest uzależnione od przyjęcia tego rozporządzenia.

Aby pomóc beneficjentom przygotować na czas wnioski w ramach pierwszego konkursu, których termin składania upływa w połowie marca 2014 r., KE przygotowała ich robocze wersje (dostępne w wersji angielskojęzycznej na stronie KE programu). Obowiązujące wnioski w wersji online (e-form) powinny być dostępne pod koniec stycznia 2014 r.

Osoby zainteresowane składaniem wniosków w ramach niniejszego zaproszenia do składania wniosków proszone są o zapoznanie się z pełnym tekstem zaproszenia oraz szczegółowymi instrukcjami aplikowania zawartymi w przewodniku po programie Erasmus+: [http://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/index_en.htm]

Budżet projektów:

Całkowity budżet przeznaczony na niniejszy konkurs szacuje się na 1507,3 mln euro, w tym:

Kształcenie i szkolenie	1 305,3 mln euro
Młodzież	174,2 mln euro
Działania „Jean Monnet”	11,2 mln euro
Sport	16,6 mln euro

Termin składania wniosków:

Wszystkie określone poniżej terminy składania wniosków upływają o godzinie 12.00 (w południe) czasu obowiązującego w Brukseli.

Akcja 1

- Mobilność osób w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży (wszystkie) – 17 marca 2014 r.
- Mobilność osób wyłącznie w dziedzinach związanych z młodzieżą – 30 kwietnia 2014 r.
- Mobilność osób wyłącznie w dziedzinach związanych z młodzieżą – 1 października 2014 r.
- Wspólne studia magisterskie – 27 marca 2014 r.
- Wydarzenia na dużą skalę w ramach wolontariatu europejskiego – 3 kwietnia 2014 r.

Akcja 2

- Partnerstwa strategiczne w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży (wszystkie) – 30 kwietnia 2014 r.
- Partnerstwa strategiczne wyłącznie w dziedzinach związanych z młodzieżą – 1 października 2014 r.
- Sojusze na rzecz wiedzy, sojusze na rzecz umiejętności sektorowych – 3 kwietnia 2014 r.
- Budowanie potencjału w dziedzinach związanych z młodzieżą – 3 kwietnia 2014 r. oraz – 2 września 2014 r.

Akcja 3

- Spotkanie młodych ludzi z osobami odpowiedzialnymi za wyznaczanie kierunków polityki w dziedzinach związanych z młodzieżą – 30 kwietnia 2014 oraz – 1 października 2014 r.

Działania „Jean Monnet”

- Katedry, moduły, centra doskonałości, wsparcie dla instytucji i stowarzyszeń, sieci, projekty – 26 marca 2014 r.

Działania w dziedzinie Sportu

- Współpraca partnerska w dziedzinie sportu – 15 maja 2014 r.
- Niekomercyjne europejskie imprezy sportowe – 14 marca 2014 r. oraz – 15 maja 2014 r.

Zachęcając do udziału w nowym programie zapraszamy do odwiedzenia strony Erasmus+ prowadzonej przez Dział Programów Międzynarodowych (zakładka Programy Międzynarodowe). Są tam podstawowe dokumenty dotyczące programu, informacje o programie w jęz. polskim i angielskim oraz aktualizowane na bieżąco informacje dot. naboru wniosków. Zapraszamy także na stronę Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji (FRSE) pełniącej rolę Agencji Narodowej Erasmus+ [<http://erasmusplus.org.pl/>].

Karta Erasmus SGH na lata 2014–2020

Udział SGH w działaniach mobilnościowych programu Erasmus+ możliwy jest dzięki nadaniu SGH **Karty Uczelni Erasmus** na lata 2014–2020 przez Komisję Europejską. Na stronie Komisji [http://eacea.ec.europa.eu/funding/2014/call_he_charter_en.php] znajdziecie wykaz uczelni europejskich, które podobnie jak SGH otrzymały Kartę Erasmus.

Zasadniczym elementem aplikacji o Kartę Uczelni Erasmus (ECHE – Erasmus Charter for Higher Education) była Deklaracja Polityki Uczelni Erasmus (Erasmus Policy Statement – EPS), w której SGH przedstawiła swoją strategię współpracy europejskiej. EPS została zamieszczona na stronie DPM Erasmus+. Jednocześnie przypominamy, że nasz uczelniany kod Erasmus nie uległ zmianie i jest jak następuje – **PL WARSZAW03**.

Elżbieta Fonberg-Stokłuska
Dział Programów Międzynarodowych

** W przygotowaniu powyższej informacji wykorzystane zostały materiały umieszczone na stronach programu ERASMUS+ prowadzonych przez Fundację Rozwoju Systemu Edukacji oraz Komisję Europejską, których adresy internetowe podano powyżej.*

Dział Programów Międzynarodowych informuje:

LLP ERASMUS

– skorzystaj z ostatnich ofert wyjazdowych

DPM przypomina, że dostępne są jeszcze granty na wyjazdy do uczelni partnerskiej celem przeprowadzenia zajęć dydaktycznych oraz stypendia dla studentów chcących zrealizować praktyki za granicą. Bliższe informacje znajdują się na stronie DPM, w zakładce Erasmus.

Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy – konkursy wniosków

DPM informuje, iż obecnie w ramach Funduszu Stypendialnego i Szkoleniowego prowadzony jest nabór wniosków na Wizyty Przygotowawcze, który trwać będzie do 3 lutego 2014 (do godz. 16.00; więcej informacji na stronie [www.fss.org.pl]).

Jednocześnie informujemy, że dostępne są jeszcze miejsca na wyjazdy w celach szkoleniowych lub w celu przeprowadzenia zajęć dydaktycznych w ramach FSS do uczelni partnerskich w Islandii, Norwegii i Liechtensteinie w roku akademickim 2013/14.

Ponadto w roku bieżącym zostaną ogłoszone następujące nabory wniosków:

1. **Mobilność studentów i pracowników** – przewidywane środki to 1 600 000 euro (projekt koordynowany przez DPM); nabór wniosków ogłoszony zostanie w lutym 2014 r.
2. **Rozwój Polskich Uczelni** – przewidywane środki to ok. 5 000 000 euro; nabór wniosków ogłoszony zostanie w marcu 2014 r. Uprawnione działania realizowane w projektach w ramach akcji „Rozwój Polskich Uczelni” powinny prowadzić do:
 - rozwoju programów studiów w języku angielskim (wykładowym);
 - rozwoju wspólnych programów studiów (na poziomie licencjackim, magisterskim lub doktoranckim), prowadzące do uzyskania podwójnego dyplomu;
 - rozwoju nowych, innowacyjnych programów studiów, odpowiadających nowym potrzebom i wyzwaniom pojawiającym się na poziomie krajowym lub europejskim;
 - przygotowania nowych kursów, modułów, specjalizacji, programów studiów;
 - rozwoju kultury jakości, w tym wewnętrznych systemów zapewniania jakości;

- utworzenia dwustopniowych programów studiów w oparciu o efekty kształcenia, z ECTS jako systemem transferu i akumulacji punktów;
- rozwoju programów studiów we współpracy z sektorem prywatnym.

Projekty mogą uwzględniać:

- międzynarodową mobilność pomiędzy partnerami;
- przygotowanie programów nauczania;
- organizację spotkań, seminariów, warsztatów;
- analizę potrzeb;
- opracowanie polityki i strategii;
- rozwój narzędzi dydaktycznych, metod, materiałów.

Przewidywany czas trwania projektu wynosi od 1 roku do ok. 2 lat.

Procedura aplikacyjna – polski koordynator projektu składa wniosek aplikacyjny na podstawie formularza. Wniosek określa cele projektu, zakres współpracy między partnerami (jeśli dotyczy), działania i budżet.

W ramach projektów Rozwoju Polskich Uczelni możliwe będzie uzyskanie dofinansowania pojedynczego projektu w wysokości od 20.000 euro do 250.000 euro. Kwota przyznanego dofinansowania nie może przekroczyć 90% kosztów całego projektu, pozostałe 10% Wnioskodawca zapewni ze źródeł innych niż FSS.

Koszty uprawnione:

- koszty podróży, ubezpieczenia i utrzymania;
- koszty organizacji seminariów, warsztatów i konferencji;
- koszty pracowników w projekcie (wynagrodzenia i honoraria);
- przygotowanie i druk/produkcja materiałów dydaktycznych;
- zakup wyposażenia dydaktycznego do wysokości 30% całkowitych kosztów kwalifikowalnych projektu;
- koszty administracyjne;
- dodatkowe koszty wynikające ze specjalnych potrzeb (niepełnosprawności), jeśli dotyczy.

Więcej informacji o działaniu można uzyskać na stronie [www.fss.org.pl/development].

KONKURSY

Konkurs o Nagrodę Banku Handlowego w Warszawie S.A.

To już XX edycja konkursu o Nagrodę Banku Handlowego w Warszawie S.A. za szczególny wkład w rozwój nauki w sferze ekonomii i finansów.

Nagroda ma na celu uhonorowanie teoretyków ekonomii, których prace badawcze pozwalają ujrzeć w nowym świetle aktualne problemy gospodarcze i finansowe. W środowisku ekonomicznym konkurs cieszy się mianem nieformalnego polskiego ekonomicznego Nobla.

Wnioski o przyznanie Nagrody mogą składać uczelnie i instytuty o profilu ekonomicznym, banki i instytucje samorządu gospodarczego, wyd. ekonomiczne (termin – 28 lutego 2014, nagroda – 50 000 zł). Więcej na: [http://www.kronenberg.org.pl]

Konkurs z dziedziny ubezpieczeń gospodarczych i społecznych

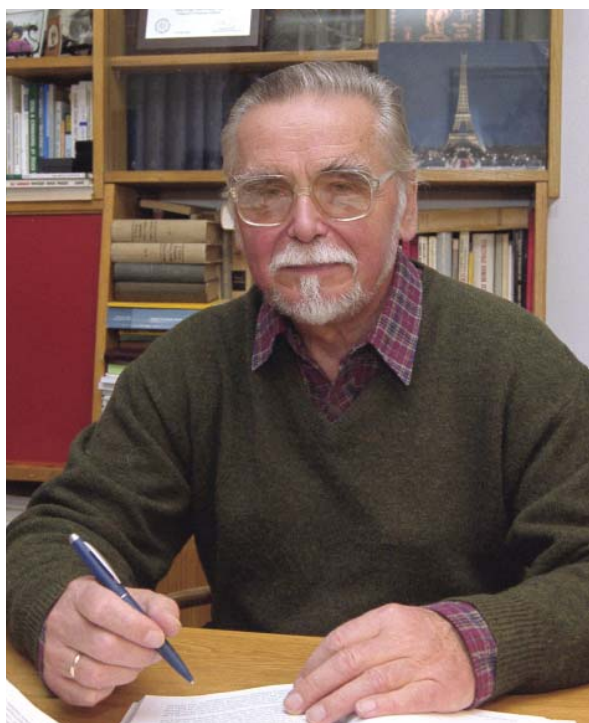
Rzecznik Ubezpieczonych i Fundacja Edukacji Ubezpieczeniowej oraz Gazeta Ubezpieczeniowa ogłaszają rozpoczęcie XIII edycji Konkursu na najlepszą pracę doktorską, magisterską, licencjacką i podyplomową z dziedziny ubezpieczeń gospodarczych i społecznych.

Konkurs obejmuje: prace doktorskie obronione w latach 2011–2013, prace magisterskie, licencjackie i podyplomowe obronione od października 2012 r. do końca 2013 r.

Zgłoszenie może być dokonane przez autora pracy, promotora, władze uczelni, wydziału lub instytutu gdzie przeprowadzono postępowanie kwalifikacyjne.

Więcej na: [http://www.rzu.gov.pl/inicjatywy/konkurs]

Profesor Leszek Gilejko (1932–2013)

Profesor Leszek Gilejko (11.01.1932 – 22.11.2013) był związany z SGPIS/SGH od 1954 roku do śmierci. Przez kilkadziesiąt lat kierował Katedrą Socjologii, w ostatnich latach był emiritem profesorem w Katedrze Socjologii Ekonomicznej. Profesor był wybitnym specjalistą w zakresie stosunków pracy i socjologii ekonomicznej. Był zarazem konsekwentnym socjaldemokratą. Główną wartością była dla Niego godność ludzi pracy, rozumiana w pierwszym rzędzie jako upodmiotowienie świata pracy przez partycypację w zarządzaniu. Przez całe swoje dojrzałe życie badacza i aktywnego uczestnika procesów społecznych skupiał się na tych instytucjach, które w kolejnych okresach polskiego autorytarnego socjalizmu i w czasach transformacji rodziły nadzieję na aktualizację idei partycypacji. W latach 1956–1957 zajmował się samorządem robotniczym, studiował doświadczenia jugosłowiańskie i wraz z grupą młodych socjologów i ekonomistów opracowywał model polskiej instytucji samorządu. Gdy w 1958 roku samorząd robotniczy został przekształcony w instytucję fasadową, profesor Gilejko skupił się na analizie tych wątków, zawartych w filozofii praktyki młodego Marksa, które zwalczały alienację i rysowały wizję upodmiotowienia stosunków pracy. Profesor poświęcił szereg swoich publikacji zagadnieniu polskiego modelu socjalizmu, „socjalizmowi z ludzką twarzą”. Równolegle prowadził badania empiryczne, które wprawdzie były zaliczane do socjologii pracy, jednak były dalekie od mikroskali klasycznych badań z tego zakresu. Profesora interesowały problemy ustrojowe i poglądy społeczne odnoszące się do ładu społeczno-ekonomicznego. Obok upodmiotowienia pracy osią Jego zainteresowań był w publikacjach i badaniach tego okresu egalitaryzm społeczny. W latach 60. spędził wiele miesięcy we Francji, miał okazję kontaktować się z czołową postacią socjologii – Alainem Tourainem. Po powrocie do kraju podjął szeroki program badań związków zawodowych, ich funkcji ochronnych i partycypacyjnych. Nasza obecna wiedza o związkach zawodowych z tego okresu, zwłaszcza o barierach, utrudniających

tym związkom realizację wspomnianych funkcji, pochodzi przede wszystkim z wielkiego projektu prowadzonego przez Profesora we współpracy z Instytutem Filozofii i Socjologii PAN. Gdy zrodziła się „Solidarność” Profesor nie stał się wprawdzie jej członkiem, lecz podjął intensywną współpracę z jej zakładowymi liderami i aktywnie włączył się do prac nad powołaniem instytucji samorządu pracowniczego. W latach stanu wojennego roztaczał opiekę nad samorządem załóg, który był jedyną instytucją oficjalną, kierowaną przez działaczy nielegalnej wówczas „Solidarności”. W grupie samorządowców zakorzenionych w ruchu „Solidarności” Profesor cieszył się wielkim szacunkiem – współpraca z nim, mimo iż nie był opozycjonistą, była w pełni akceptowana przez podziemne struktury związku. Po obaleniu autorytaryzmu zaczęto eliminować samorząd pracowniczy zaś związkowi zawodowemu przeznaczono wyłącznie funkcję ochronną. Profesor postrzegał te zjawiska bardzo krytycznie, uważał także, iż jest to polityka niezgodna z nowoczesnymi formami zarządzania. W latach 90. Profesor podjął ważny i bardzo aktualny temat restrukturyzacji strategicznych działów gospodarki z położeniem nacisku na uchronienie klasy pracowniczej przed degradacją i uprzedmiotowieniem. Pod koniec życia Profesor opublikował szereg artykułów, w których formułował oceny procesów globalnych, zarówno dotyczących polskiej ekonomii politycznej jak i trendów światowych. Planował także podjęcie kolejnych dużych badań, powołał w tym celu zespół, niestety choroba uniemożliwiła mu realizację zamiaru. Jako długoletni współpracownik Profesora chcę podkreślić Jego rzadko spotykaną umiejętność przyjaznego kierowania zespołami. Nigdy nie odwołał się do zasady „dziel i rządź”, nigdy także nie zarządzał przez stres. Odszedł nie tylko wybitny uczony, ale także człowiek, który zawsze otaczał się ludźmi i lubił ludzi.

*Juliusz Gardawski,
Instytut Filozofii, Socjologii i Socjologii Ekonomicznej*

Profesor Romuald Bauer (1931–2013)

Profesor Romuald Bauer należał do tej grupy absolwentów i pracowników Szkoły Głównej Planowania i Statystyki oraz Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, którzy całe swoje dorosłe życie związali z funkcjonowaniem środowiska akademickiego. Jego kariera nauczyciela akademickiego prowadziła przez wszystkie szczeble aż do stanowiska profesora zwyczajnego.

Profesor R. Bauer trafił do Szkoły Głównej Planowania i Statystyki w 1951 r. Przed ukończeniem studiów został asystentem profesora Aleksandra Wakara kierującego Katedrą Ekonomii Politycznej Kapitalizmu. Po uzyskaniu stopnia doktora współuczestniczył w pracach badawczych nad metodą parametrycznego zarządzania. Po Październiku 1956 r. był okres poszukiwania nowych rozwiązań dla gospodarki socjalistycznej. Wyniki badań zostały opublikowane w 1972 r. w zbiorowej pracy pt. *Ekonomia polityczna socjalizmu*, która przez wiele lat była obowiązkową lekturą dla wszystkich studentów na Wydziale Handlu Wewnętrznego. Listę współautorów tej książki rozpoczynało nazwisko Profesora.

Romuald Bauer objął stanowisko docenta w Katedrze Transportu w 1969 r. Od tego momentu Jego zainteresowania naukowe skoncentrowały się na zjawisku kształtowania cen w transporcie. Skrypt pt. *Taryfy transportowe* opublikowany przez Wydawnictwa SGPiS w 1971 r. zawiera podstawowe zasady prowadzenia polityki cen przez przewoźników wszystkich gałęzi transportu, wskazane zostało zróżnicowanie podaży i popytowej polityki cen. Na początku lat 70. minionego wieku zdefiniowanie popytowej polityki stawek frachtowych stanowiło istotne novum w literaturze ekonomiki transportu.

W latach 80. Profesor aktywnie uczestniczył w procesie głębszej korekty nastawienia do zagadnień badawczych w zakresie ekonomii i ekonomiki transportu, proponując oryginalne rozwiązania prowadzące do racjonalnego rozwoju myśli teoretycznej oraz metod stosowanych w gospodarce. Wiele z tych propozycji znalazło uznanie w ośrodkach akademickich w całym kraju i przyczyniło się do włączenia profesora R. Bauera do wąskiego grona specjalistów w Polsce z zakresu ekonomii i ekonomiki transportu traktowanych jako autorytety.

Uzyskanie stopnia doktora habilitowanego nauk ekonomicznych na Uniwersytecie Gdańskim w 1990 r. zbiegło się w czasie z zaangażowaniem się Profesora w prace badawcze nad treścią i formą procesu transformacji w transporcie lądowym w Polsce.

Uzyskanie tytułu profesora w 1994 r. stanowiło podsumowanie długiego okresu aktywności badawczej oraz zaangażowania w rozwój młodych kadr. Z grona 12 wypromowanych doktorów część kontynuowała karierę akademicką uzyskując stopień doktora habilitowanego (4 osoby) oraz tytułu profesora (2 osoby).

Zaangażowanie Profesora w funkcjonowanie SGPiS i SGH obejmuje dwa podstawowe okresy. Przez kilka kadencji od 1972 r. był prodziekanem na Wydziale Handlu Wewnętrznego i z pasją wypełniał obowiązki wychowawcy studentek i studentów, którzy mając w swoim dorobku świadectwo dojrzałości w czasie studiów wielokrotnie zachowywali się jak małe dzieci wymagające ojcowskiego skarcenia, ale także zrozumienia

i wsparcia. Ówczesne roczniki studentów SGPiS (w tym także niżej podpisany) z dumą chwaliły się „swoim Dziekanem”, który zawsze miał czas na współuczestnictwo w różnorodnych formach aktywności środowiska akademickiego.

Profesor R. Bauer był aktywnym uczestnikiem międzynarodowych projektów badawczych. Przez wiele lat ściśle współpracował z Wyższą Szkołą Transportu i Łączności w Żylinie, a także z Wyższą Szkołą Ekonomiczną w Pradze i Uniwersytetem w Pardubicach. Kilkakrotnie uczestniczył w międzynarodowych konferencjach organizowanych przez Instytut Polityki Przemysłowej i Transportowej Uniwersytetu w Bonn wygłaszając referaty. Utrzymywał także kontakty z Uniwersytetem w Duisburgu, Wyższą Szkołą Komunikacji w Dreźnie oraz z Wszechzwiązkowym Zaočnym Instytutem Transportu Kolejowego w Moskwie.

Profesor R. Bauer był aktywny w różnych ośrodkach naukowych w kraju, pełniąc m.in. funkcję członka Komitetu Transportu PAN od początku powstania tego Komitetu, członka Rady Naukowej Ośrodka Badawczego Ekonomiki Transportu oraz Rady Naukowej Instytutu Transportu Samochodowego.

Profesor Romuald Bauer pełnił funkcję dziekana Wydziału Handlu Wewnętrznego w latach 1984–1990 r., a następnie dziekana Kolegium Zarządzania i Finansów (1993–1999), kierując tymi jednostkami organizacyjnymi, a następnie jako przedstawiciel Kolegium, aktywnie uczestniczył w pracy Senatu SGPiS i SGH.

Profesor odgrywał ważną rolę w środowisku po 1989 r., kiedy występował w imieniu Związku Nauczycielstwa Polskiego oraz w roli przewodniczącego Stowarzyszenia Absolwentów Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

Dorobek zawodowy oraz zaangażowanie społeczne Profesora Romualda Bauera było wielokrotnie doceniane, czego świadectwem są otrzymane przez Niego odznaczenia, m.in. Krzyż Oficerski i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi i Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Wojciech Paprocki, Katedra Transportu SGH

Kordian Tarasiewicz (1910–2013)

16 grudnia 2013 r., w wieku 103 lat, zmarł Kordian Tarasiewicz, wybitny przedsiębiorca, autor, społecznik, wielki miłośnik Warszawy, z którą był związany całe życie. Urodził się 19 listopada 1910 r.; był synem aktora Michała Tarasiewicza. Studiował w Szkole Głównej Handlowej, był członkiem korporacji studenckiej Jagiellonia. Od 1934 r. kierował rodzinną firmą – palarnią kawy Pluton, która stała się czołowym importerem kawy i herbaty w kraju. W okresie okupacji firma Pluton nosła pomoc swoim pracownikom oraz wielu innym potrzebującym.

Aktywny był także w samorządzie gospodarczym w II RP oraz w okresie powojennym – do czasu jego likwidacji przez władze PRL. Po wojnie nadal swe losy wiązał z zarządzaniem w handlu. Był miłośnikiem i propagatorem sportu – przez wiele lat działał w Polskim Związku Tenisowym.

Autor książek poświęconych historii tenisa, kawy i herbaty, historii Warszawy i Plutona, wspomnień: *Kawa po warszawsku. Dzieje firmy Pluton, Opowieści tenisowe z myszką, Zwyczajskie meczebole, Przygody z kawą i herbatą, Cały wiek w Warszawie, Kawa i herbata na ziemiach polskich. Handel, konsumpcja, obyczaje* (wydana przez Oficynę Wydawniczą SGH w roku 2009), *Dzieje domu przy ulicy Grzybowskiej 37 w Warszawie, Zapach świeżej kawy* (we współpracy z T. Ochinoskim, wyd. 2012).

Aktywny do końca swych dni, był ostatnim, który osobiste doświadczenia przedsiębiorczości II Rzeczypospolitej twórczo przenosił do naszych czasów. Czynił to poprzez doradztwo, komentowanie rzeczywistości gospodarczej, wykłady (także dla SGH), publikacje.

Odnaczony: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, odznaką Zasłużony Działacz Kultury oraz odznaką honorową Zasłużony Dla Kultury Polskiej, a także orderem prymasowskim Ecclesiae Populoque servitium praestanti – Wyróżniającemu się w służbie dla Kościoła i Narodu.

**Karol Tarasiewicz-Mrowiński, wnuk
dr Tomasz Ochinoski, Uniwersytet Warszawski
Fot. <http://www.tarasiewicz.info>**

KAWA I HERBATA NA ZIEMIACH POLSKICH Kordian Tarasiewicz

Książka jest poświęcona nieco egzotycznej tematyce. Mówi bowiem o ekspansji na ziemiach polskich dwóch używek, bez których trudno sobie wyobrazić funkcjonowanie nowoczesnego świata. W polskiej literaturze brak jest dotąd pełnego omówienia tej problematyki, wpisującej się w nurt zainteresowań zarówno spożyciem używek, jak i handlem zagranicznym. Dlatego – nie zamierzając wyczerpać tematu – autor, związany przez dziesięciolecia z rynkiem kawy i herbaty, zaprasza do lektury kilku powiązanych ze sobą szkiców przedstawiających genezę zainteresowania Polaków oboma napojami oraz procesy ewolucji tej branży, doprowadzone aż po przełom ubiegłego i obecnego stulecia. Znajdujemy w niej sporo informacji na temat historii firm. Poczesne miejsce pośród nich zajmują dzieje jednego z potentatów – firmy Pluton SA, utworzonej w 1882 roku. Obok wątków, które interesują przede wszystkim historyków gospodarczych, ekonomistów i współczesnych przedsiębiorców, w opowieści dużą rolę odgrywa tło społeczne, ukazujące kulturę konsumpcji – sytuacje, miejsca, zwyczaje.

Ze wstępu

Publikacja dostępna w Oficynie Wydawniczej SGH: [http://www.wydawnictwo.sgh.waw.pl/produkty/listaProduktow/tytul//autor//cena_od/cena_do//fraz/Tarasiewicz/].

SGH ekspertami silna

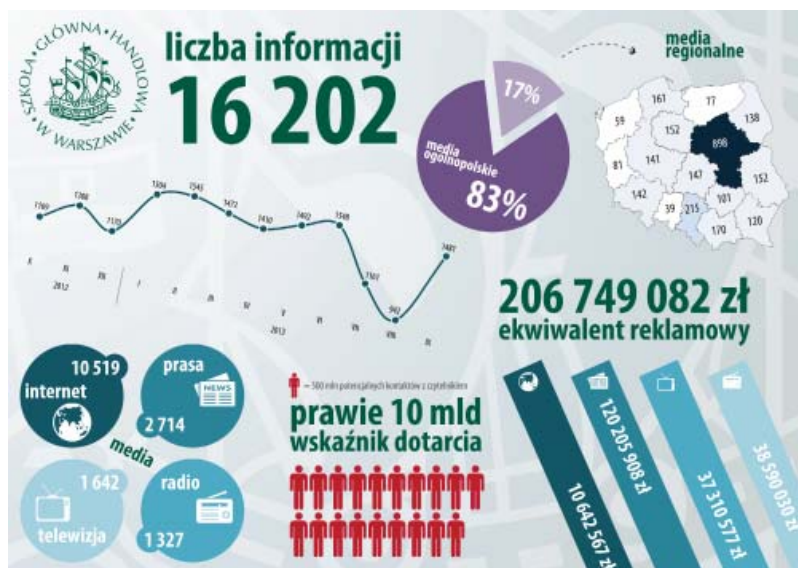
Dziennikarze cenią ekspercką wiedzę naszych pracowników naukowych. Wspólnie możemy udoskonalić nasze relacje z mediami, uzyskując znaczne korzyści wizerunkowe.

Dzięki aktywności medialnej swoich pracowników naukowych Szkoła Główna Handlowa w Warszawie nie tylko kolejny rok pozostaje najbardziej medialną wśród uczelni ekonomicznych w kraju. Za sprawą ich eksperckich wypowiedzi nazwa SGH jest jedną z najczęściej pojawiających się w mediach nazw szkoły wyższej w Polsce. Każdy tydzień przynosi kilkaset wzmianek, cytowań czy odwołań do wypowiedzi profesorów i doktorów, ale też do badań naukowych SGH. Bynajmniej nie chodzi tu tylko o telewizyjne „setki” czy krótkie komentarze w prasie do bieżących wydarzeń. W wielu wypadkach są to także eksperckie artykuły, dłuższe wywiady w studiach radiowych i telewizyjnych.

Jednak niezależnie od tego, czy chodzi o krótkie wypowiedzi czy dłuższe eksperckie rozmowy wszystkie nieustannie wzmacniają prestiż SGH jako uniwersytetu o wysoko wykwalifikowanej kadry – ze specjalistami w swoich dziedzinach, którzy chcą dzielić się swoją wiedzą ze światem. Wpływa to na wizerunek Uczelni w oczach wielu interesariuszy. Kandydata na studia, który podejmuje właśnie decyzję o wyborze uczelni. Przedsiębiorcy, który może potrzebować wykonawcy dla specjalistycznej ekspertyzy. Studenta, który widzi swojego wykładowcę nie tylko jako fachowca za katedrą, ale także w mediach. Absolwenta, który może podjąć decyzję o powrocie do SGH na studia podyplomowe czy doktoranckie, czy też kolejnego dziennikarza, który uzna, że i w jego materiale nie może zabraknąć wypowiedzi kogoś z SGH.

W roku akademickim 2012/2013 ukazało się w mediach tradycyjnych i elektronicznych ponad 16 tys. materiałów, w których wymieniona była SGH. Ich ekwiwalent reklamowy – jakkolwiek ostrożnie podchodzić należy do takich szacunkowych wyliczeń – to blisko 207 mln zł.

Przy każdym takim podsumowaniu przekazują słowa wdzięczności za dostępność i chęć rozmowy z dziennikarzami mimo napiętych grafików. Tak jest i tym razem. Dziękuję za udaną współpracę wszystkim, a szczególnie tym, których prosimy o wypowiedź (tak też

Dane za okres 1.X.2012 r. – 30.IX.2013 r.

Źródło: PRESS-SERVICE Monitoring Mediów Sp. z o.o

bywa w zależności od tematu bieżących wydarzeń) kilka razy w ciągu jednego dnia i do tego „na już”.

Aby jednak móc kontynuować uzyskiwanie tak dobrych rezultatów i rozwijać relacje z mediami potrzebna jest Państwa pomoc w aktualizacji naszej bazy ekspertów. W ciągu kilku ostatnich lat wśród naszej kadry naukowej pojawiło się wiele nowych twarzy: doktorów, doktorów habilitowanych, a także młodych profesorów. Poszerzyły się zakresy specjalizacji naukowych i zainteresowań badawczych. **Dlatego zwracam się do wszystkich zainteresowanych udzieleniem wypowiedzi eksperckich dla mediów o przesłanie na adres [media@sgh.waw.pl] odpowiedniej informacji do bazy ekspertów. Krótki e-mail powinien zawierać następujące informacje:**

- imię i nazwisko
- numer telefonu komórkowego
- zakład/katedra/instytut/kolegium
- zainteresowania badawcze
- udział w projektach badawczych (zakończonych, bieżących)
- najważniejsze publikacje

Tak przygotowana informacja pozwoli nam na aktualizowanie bazy, która jest naszym codziennym narzędziem pracy.

Proszę pamiętać, że zanim udostępniemy numer telefonu dziennikarzowi zainteresowanemu kontaktem zawsze dzwoniemy najpierw do Państwa. Nie tylko sprawdzamy, czy i kiedy są Państwo dostępni i znajdują czas (i ochotę) na rozmowę. Dajemy też Państwu garść informacji

poprzedzającą kontakt z dziennikarzem, które pomagają w przygotowaniu się do rozmowy.

Dziekanów oraz kierownictwa biur kolegów proszę natomiast o bieżące przysyłanie na adres media@sgh.waw.pl informacji o rozpoczętych i zakończonych badaniach naukowych w kolegiach. Wbrew pozorom mainstreamowe media są nadal bardzo zainteresowane rozwojem nauki w Polsce. Ciekawy raport z wynikami badań może być punktem wyjścia do interesującego materiału z udziałem autorów badań, o których Polska przeczyta w gazecie, posłucha w radiu lub dowie się z telewizji.

Posiadając aktualne informacje o rozpoczętych, trwających lub zakończonych badaniach naukowych jest mi łatwiej je popularyzować – już choćby poprzez zainicjowanie kontaktu dziennikarza z danym naukowcem. A jeśli jedno medium poinformuje o wynikach badań i kolejni dziennikarze są nimi zainteresowani, łatwiej jest mi ich kierować do odpowiedniej osoby, np. kierownika projektu.

Przypominamy też, że Dział Informacji i Komunikacji SGH gromadzi archiwum wypowiedzi naszych ekspertów w mediach. W ogólnej formie wykazu „Nasi eksperci w mediach” są one dostępne na stronie [media.sgh.waw.pl]. W formie plików (graficznych, dźwiękowych, filmowych) udostępniamy je zainteresowanym na życzenie.

Marcin Poznań
Rzecznik prasowy SGH

CIMAChartered Institute of
Management Accountants

Studenci SGH wyróżnieni

Studenci Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, którzy ukończyli I edycję wspólnego programu specjalności międzykierunkowej prowadzonego w SGH razem z CIMA odebrali certyfikaty ukończenia studiów. Uroczysta ceremonia odbyła się w poniedziałek, 9 grudnia 2013 r. w Auli Głównej SGH. Dyplomy oraz certyfikaty otrzymały 132 osoby – studenci takich specjalizacji jak Certificate in Business Accounting (CBA – na I stopniu studiów) oraz Diploma in Management Accounting (DMA na II stopniu studiów). Warunkiem uzyskania certyfikatu CIMA oraz dyplomu Uczelni było zaliczenie określonego zestawu przedmiotów oraz zdanie odpowiednio: jednego lub dwóch egzaminów zewnętrznych.

Inicjatywa SGH-CIMA to efekt obserwowania nie tylko otoczenia biznesowego i zachodzących w nim zmian. To także przejaw mojego głębokiego przekonania, że potencjał do bycia innowacyjnym we współczesnym, wymagającym innowacyjności świecie wzrasta istotnie dzięki synergii doświadczenia praktycznego z wiedzą akademicką przedstawianą na naprawdę dobrym poziomie, w sposób pozwalający widzieć jej użyteczność w praktyce. Programy SGH-CIMA takie cechy, w moim przekonaniu, posiadają, co sprawia, że nasi studenci są naprawdę świadomi wartości dyplomu SGH w połączeniu z certyfikatem CIMA. – mówi prof. Anna Karmańska, koordynator Programów SGH & CIMA w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie.

W uroczystości udział wzięli prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą prof. dr hab. Marek Gruszczyński, inicjator i koordynator Programów SGH-CIMA, prof. dr hab. Anna Karmańska, a także David Rowsby, Regional Director CIMA na Europę, oraz Jakub Bejnarowicz, Country Manager CIMA.

Absolwenci I edycji programu studiów SGH-CIMA uzyskali bardzo dobre wyniki z egzaminów CIMA, co potwierdza, że posiadają wszelkie atuty i umiejętności niezbędne w międzynarodowym biznesie. Zainteresowanie i determinacja studentów SGH i koordynatorów projektu oraz wzrastające zainteresowanie pracodawców dobrze rokują na przyszłość tej inicjatywy – mówi Jakub Bejnarowicz, Country Manager CIMA Polska.

Główną zaletą programu kształcenia wzbogaconego o powyższe specjalności jest możliwość zdobycia w trakcie studiów

dyplomu uczelni oraz uznanej, międzynarodowej kwalifikacji. Jak wynika z danych portalu rekrutacyjnego Pracuj.pl, to właśnie certyfikaty zawodowe otwierają listę najczęściej poszukiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych. Z raportu płacowego opublikowanego ostatnio przez Goldman Recurient wynika, że profesjonaliści posiadający kwalifikacje CIMA zarabiają blisko o 80% więcej niż osoby, które są w procesie zdobywania tych certyfikatów.

Maciej Parol

II seminarium naukowe z nauk o polityce publicznej KES

Współczesne państwo jako podmiot polityki publicznej

Kolegium Ekonomiczno-Społeczne oraz Katedra Administracji Publicznej KES zorganizowały 6 grudnia 2013 r. seminarium naukowe pt. „Współczesne państwo jako podmiot polityki publicznej”, które było kolejnym z cyklu seminariów dotyczących problematyki polityki publicznej (public policy).

Dziekan Kolegium dr hab. prof. SGH Joachim Osiński, przywitał gości i dokonał wprowadzenia do problematyki poruszanej w ramach seminarium. Podkreślił wielokierunkowość i multidyscyplinarność nauk o polityce publicznej oraz możliwości badawcze i aplikacyjne, jakie stwarzają one dla przedstawicieli wielu różnych dyscyplin. Zwrócił uwagę na to, iż nauczyciele akademicki chcąc żyć i rozwijać się w sprawnie działającym, dobrze rządzonej i sprawiedliwym państwie powinni wyposażać decydentów w odpowiednią wiedzę specjalistyczną oraz kształtować demokratyczną kulturę polityczną obywateli, np. w oparciu o wzorce, które już w Europie i na świecie istnieją.

Następnie głos zabrał rektor SGH prof. dr hab. Tomasz Szapiro, który dokonał oficjalnego otwarcia seminarium. Rektor Szapiro nawiązał do dobrych i trudnych momentów w dziejach SGH, podkreślając rolę Uczelni w różnych wydarzeniach z historii Polski. Wspominał o sukcesie poprzedniej poważnej restrukturyzacji Szkoły (sprzed 25 lat) oraz o wysiłku związanym z obecną reformą instytucjonalną. Mówił o potrzebie utworzenia Szkoły Polityki Publicznej w SGH i o jej znaczeniu dla wypełnienia deficytu wiedzy w zakresie polityki publicznej, który wpływa na niską merytoryczną jakość debaty publicznej w Polsce. W tym kontekście podkreślił znaczenie kolejnego seminarium zorganizowanego przez KES dotyczącego tych fundamentalnych zagadnień. Wyraził przekonanie, że wyniki tego spotkania odegrają bardzo ważną rolę i „rozejdą się” w środowisku naukowym oraz staną się zaczynem do kontynuacji podjętego przez KES wysiłku rozważań nad polityką publiczną.

Seminarium zostało podzielone na dwa panele. Podjęte tematy miały multidyscyplinarny, oparty na wszechstronnych badaniach zaproszonych mówców, charakter. W pierwszym panelu eksperckim moderowanym przez prof. dr hab. Piotra Ostaszewskiego głos zabrali: Joachim Osiński, dziekan KES, prof. dr hab. Stanisław Sulowski z Instytutu Nauk Politycznych UW, dr hab. prof. SGH Piotr Jachowicz z Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej, dr hab. Sławomir Sztaba z Katedry Teorii Systemów Ekonomicznych, prof. dr hab. Jerzy Oniszcuk z Katedry Administracji Publicznej. J. Osiński mówił o fundamentalnych różnicach pomiędzy państwem w ujęciu ontologicznym i państwem w ujęciu realnym, podkreślał także podstawowe błędy w użyciu terminów państwo i kraj. S. Sulowski mówił o istocie współczesnego państwa w ujęciu politologicznym, P. Jachowicz – o głównych kryzysach finansowych i konferencjach na ten temat, które skutkowały pewnymi wnioskami i rekomendacjami dla państw nimi dotkniętych. P. Jachowicz podkreślił, że każde z nich uczyło się, m.in. jak postępować, by nie popaść w ryzyko wojny walutowej czy nadmiernego długu. S. Sztaba zaproponował pojęcie kryzysu

poznawczego, jako sytuacji, gdy teoria ekonomii rozwija się wolniej od rzeczywistej gospodarki i dochodzi do rozdzwinków między stanem poznania rzeczywistości a samą rzeczywistością. J. Oniszcuk poświęcił swoje wystąpienie procesom tworzenia prawa oraz zwrócił szczególną uwagę na, jak to określił, uwiąd metody tradycyjnego tworzenia prawa politycznego.

W drugim panelu eksperckim moderowanym przez dziekana J. Osińskiego głos zabrali: dr hab. Janusz Sidorek z Instytutu Filozofii, Socjologii i Socjologii Ekonomicznej, dr hab. prof. SGH Krzysztof Kozłowski z Katedry Studiów Politycznych, dr Bogusław Pytlik z Katedry Administracji Publicznej, dr Andrzej Zybała z Collegium Civitas, dr Jan Czarzasty z Instytutu Filozofii, Socjologii i Socjologii Ekonomicznej. J. Sidorek mówił o filozoficznych przesłankach współczesnych debat nt. roli państwa. Podkreślił, że filozofa nie interesuje stanowisko w sensie katalogu przekonań, ale interesuje go argumentacja, pewien styl myślenia, sposób formułowania argumentów. K. Kozłowski poruszył kwestie miejsca państwa we współczesnych stosunkach międzynarodowych i mitach, jakie są formułowane na ten temat. B. Pytlik skoncentrował się na przedstawieniu państw w rankingach i indeksach oraz skomentował wynikające z nich prawidłowości. A. Zybała mówił o złożoności problemów, wobec których stoją współczesne państwa, od których oczekuje się konkretnych rozwiązań. J. Czarzasty omówił znaczenie dialogu społecznego w kształtowaniu polityki publicznej i dla podejmowania decyzji publicznych we współczesnych państwach.

Wieloaspektowa debata wzbudziła zainteresowanie uczestników seminarium, którzy wykazali aktywność w dyskusji po zakończeniu obu paneli. Duża liczba pytań wskazuje na potrzebę dalszych debat i rozważań związanych z polityką publiczną. Na zakończenie dziekan J. Osiński podsumował seminarium, podziękował wszystkim występującym oraz gościom i zaprosił na kolejne w cyklu spotkań trzecie seminarium naukowe, którego uczestnicy otrzymają publikację zawierającą wystąpienia z właśnie zakończonego seminarium.

*Elżbieta Jabłońska
fot. Elżbieta Jabłońska*

Odkryj Świat Audytu z KPMG!

World of Audit:

Profesjonalny cykl szkoleniowy KPMG dotyczący zagadnień z dziedziny rachunkowości i audytu. Dla najlepszych uczestników World of Audit czekają płatne praktyki w dziale Audytu KPMG.

Kto może wziąć udział?

Program jest skierowany do studentów IV i V roku studiów ekonomicznych, finansowych lub prawniczych, którzy posiadają zdolności analityczne.

Rekrutacja:

1. Formularz zgłoszeniowy: **worldofaudit.kpmg.pl**
2. Aktualne CV
3. Testy ze znajomości języka angielskiego i podstaw rachunkowości

Kalendarium:

7 stycznia – 27 stycznia
10 lutego – 21 lutego
17 marca – 11 kwietnia
23 maja

Zgłoszenia online
Sesje testowe
Szkolenia
Wielki Finał

7-27 stycznia 2014 r.

**World
of Audit**

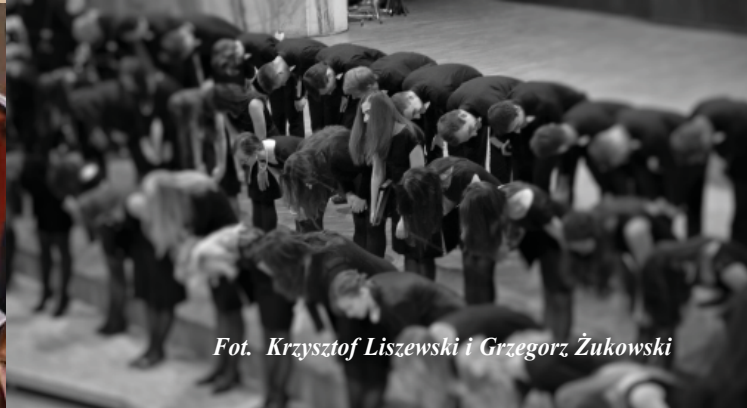
© 2014 KPMG Audyt spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. jest polską spółką komandytową i członkiem sieci KPMG składającej się z niezależnych spółek członkowskich stowarzyszonych z KPMG International Cooperative ("KPMG International"), podmiotem prawa szwajcarskiego. Wszelkie prawa zastrzeżone. Wydrukowano w Polsce.

worldofaudit.pl

worldofaudit.kpmg.pl

kariera.kpmg.pl

Chór SGH w Filharmonii Narodowej

Fot. Krzysztof Liszewski i Grzegorz Żukowski

5 grudnia, wręczenie dyplomów
i listów gratulacyjnych
Fot. B. Minkiewicz i M. Górski

5 grudnia br. odbyło się wręczenie dyplomów i listów gratulacyjnych nauczycielom akademickim za osiągnięcia w roku 2012 w zakresie działalności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej oraz za całokształt dorobku. Na uroczystość przybyło ponad 140 osób. Spotkanie rozpoczęło się od wystąpienia J.M. Rektora, następnie okolicznościowy wykład pt. *Sen o ekonomii* wygłosił dr hab. prof. nadzw. Aleksander Sulejewicz. Po wykładzie Rektor wręczył dyplomy nauczycielom akademickim, którzy otrzymali nagrody indywidualne i zespołowe I, II i III stopnia, a także listy gratulacyjne młodym naukowcom, którzy uzyskali najwyższy wskaźnik cytowań publikacji w ubiegłym roku. Wyróżnieni zostali pracownicy, których publikacje ukazały się w recenzowanych czasopismach zagranicznych i znalazły się w bazie Journal Citation Reports. W tym roku Rektor wręczył dyplomy również pracownikom niebędącym nauczycielami akademickimi, którzy otrzymali nagrody I stopnia indywidualne i zespołowe. Po części oficjalnej wszyscy zostali zaproszeni na poczęstunek.

Sen o ekonomii

Tytuł wykładu zawiera zamierzony kalambur: jest to krótka opowieść o marzeniu, o moim śnie o ekonomii w SGH, a wykorzystuję dla tego celu kilka wątków myśli Amartyi Kumara Sena, laureata nagrody Banku Szwecji im. Alfreda Nobla w dziedzinie ekonomii z 1998 r.

Szkoła Główna Handlowa chce być jak Harvard

„Mam tak samo jak ty,
Miejsce moje a w nim:
Najpiękniejszy mój świat
Najpiękniejsze dni
Zostawiłem tam kolorowe sny”.

Jak zapewne wielu z nas pragnąłbym, by reklamowy slogan w Gazecie Wyborczej „**Szkoła Główna Handlowa chce być jak Harvard**” znalazł mocne oparcie w rzeczywistości.

Ilustrując dwie instytucje Mostem Harvarda w Cambridge Mass. i Mostem matematyków w Cambridge UK proponuję usytuować nasze ambicje w tradycji ekonomii światowej. Inaczej mówiąc, SGH to raczej Harvard University, a nie (tylko) Harvard Business School.

Czy kryzys ekonomii akademickiej?

(Swoistym) Pomostem pomiędzy dwoma Cambridge’ami jest Amartya Sen, wieloletni członek obydwu tych wspólnot akademickich. Właśnie on przypomniał, w zamieszczonym w Financial Times z 10 marca 2009 r. wywiadzie, prognozę W.I. Lenina z dokumentu Partii Bolszewickiej z 1919 r., która w przekładzie angielskim brzmiała: *To believe that there is no way out of the present crisis for capitalism is an error*. Przypomnienie tej, trafnej, jakby nie było, predykcji w marcu 2009 r.,

tj. w szczytowym momencie największego od 1929 r. kryzysu, było odpowiedzią Sena na podnoszące się głosy o kryzysie kapitalizmu i służyło Nobliście do stwierdzenia, że niezależnie od tego, jak groźnym by się nie wydawał ów kryzys, to w końcu przeminie. Co więcej, „... dzisiejsze trudności gospodarcze, jak sądzę, nie wołają o jakiś ‘nowy kapitalizm’”. Sen opiera się wszakże samozadowoleniu: trudności [gospodarcze] „wymagają jednak otwartego podejścia do starych idei o zasięgu gospodarki rynkowej i jej ograniczeniach. Czego nam potrzeba w pierwszym rzędzie, to jasnej oceny tego, jak działają rozmaite instytucje wraz ze zrozumieniem tego, jak różne kombinacje organizacji – od rynku do instytucji państwa – są w stanie wspólnie przyczynić się do wytworzenia bardziej znośnego świata gospodarczego”. Dla Sena „the market never stood alone”.

Innymi słowy, Sen nie podzielając radykalnych poglądów o kryzysie społecznym zgadza się z krytyką współczesnej ekonomii akademickiej, która lekceważy m.in. historię myśli ekonomicznej. „To jeden z największych błędów naszej profesji. Wczesnym sygnałem tego, że podążamy w złym kierunku, była uwaga Kennetha Arrowa sprzed jakichś 30 lat: *Dzisiaj jestem zaskakiwany tym, że studenci nie znają niczego z ekonomii, co byłoby napisane 25 czy 30 lat temu*”. Ale nie podziela poglądu antymatematycznie nastawionych krytyków: „... powiązania matematyki z ekonomią są bardzo silne i nie ma się czego wstydić. Należy jednak unikać koncentrowania się wyłącznie na ekonomii matematycznej. Nie wolno nam lekceważyć wiedzy pochodzącej z tych obszarów naszej dyscypliny, gdzie matematyka nie ma sensu i rozmaite typy rozumowań są użyteczne. Nie ma konfliktu między matematyką a innymi typami metod; jest za to konflikt między podejściem zintegrowanym, szerokim i wszechstronnym a poglądem wąskim niezależnie od tego, czy jest on matematyczny czy antymatematyczny”. Sen jest także rozczarowany tym, że ekonomiści wydają się nie uczyć niczego z bieżącego kryzysu gospodarczego, a w szczególności brakuje mu „myślenia społecznego, które łączy ekonomię z polityką”. Z dzieła Sena wyczytać można, że ekonomia to nie robbinsowska teoria podejmowania decyzji (wyboru), nie tylko marshallowska analiza zachowań ludzi w codziennej dbałości o ich materialne powodzenie i nie jest ona w żadnej mierze „strefą wolną od moralności”.

Urodzony w 1933 r. w Bengalu A.K. Sen otrzymał nagrodę Nobla za badania „wyboru społecznego, podziału dobrobytu oraz ubóstwa”. Szerzej znany jest szczególnie za swoje badania nad przyczynami głodu. Mając 10 lat i nie wiedząc zapewne o hołodomorze na radzieckiej Ukrainie w 1933 r., obserwował wielki głód w Bengalu w 1943 r., w ówczesnych brytyjskich

Wielki głód na Ukrainie (Charków): 1933 r.

Wielki głód w Indiach (Bengal): 1943 r.

Indiach Wschodnich, kiedy to masy głodowały, a 3 mln osób zmarło z głodu i to pomimo tego, że spichlerze były pełne a zapasy sklepowe i rodzinne (klas zamożniejszych) były wystarczające. Jak wspomina, dostał od dziadka blaszane pudełko po papierosach i zdarzało mu się rozdawać głodującym ryż, właśnie po pudełku, nie więcej, na rodzinę.

Główna teza, jaką wyprowadził ze swoich badań empirycznych głosi, że głód nie jest zasadniczo sprawą niedoboru żywności lecz raczej zdolności głodujących do jej nabycia. To *par excellence* „podziałowe” twierdzenie odbija się echem nawet w gospodarkach względnie bogatych. Świadczą o tym np. niedawne raporty na temat skali niedożywienia dzieci w Polsce. Nie zdradzę tajemnicy, gdy powiem, że moi rozmówcy przyjęli te liczby z niedowierzaniem. Nikt z nagrodzonych dziś nie bada jednak polskiej biedy i ubóstwa; być może dlatego, że „Maciuś” nie przyznaje grantów badawczych ani punktów za publikacje i nie jest partnerem korporacyjnym „Naszego Harvardu”. Czy kontakty z fundacją Anny Dymnej to wyraz preferencji SGH, zręczny PR, czy listek figowy, rozsądzą marketerzy.

Problem Adama Smitha

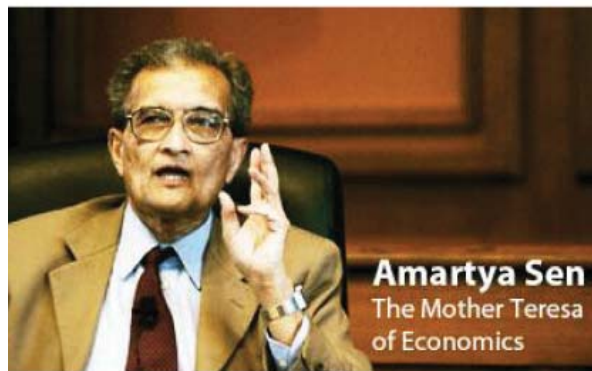
Sam A.K. Sen uważa się za ekonomistę głównego nurtu i, co łatwo sprawdzić, żadna z jego publikacji nie wpisuje się w jakikolwiek współczesny heterodoksyjny nurt. Przesadziłem z tą łatwością: dwadzieścikilka książek i kilkaset artykułów: od „Econometrica” do „Social Research”. Niemniej jednak Sen jest znaczącym krytykiem ekonomii neoklasycznej na kilku poziomach: filozofii i etyki, metodologii, kilkunastu fundamentalnych dla niej teorii i sposobu „podłączania się” pod politykę. Nawiązuje bezpośrednio do Adama Smitha i jego „Teorii

uczuć moralnych”. Patrząc historycznie, po raz kolejny bierze na warsztat „Das Adam Smith Problem”, tj. kwestię rzekomej lub rzeczywistej potrzeby pogodzenia koncepcji „człowieka dobrotliwego” z *Teorii uczuć moralnych* i „człowieka egoistycznego” z *Bogactwa narodów*.

Akceptując trafność predykcji jako wartość metodologiczną Sen odrzuca rozpowszechnioną wśród nas – zawodowców instrumentalistyczną wersję znanego friedmanowskiego F-twist, z najbardziej znanego artykułu w historii metodologii ekonomii. Nie jest tak, sądzi Sen, że charakter i prawdziwość założeń nie mają znaczenia dla oceny teorii. Prognoza Lenina nie zyska zatem uznania współczesnego ekonomisty. Może również dlatego, że założenia teorii leninowskich zostały powielokrotnie sfalsyfikowane, a niektóre inne nie są w ogóle falsyfikowalne, co pozbawia je statusu naukowego, co głosi równie rozpowszechniona (co nie znaczy, że praktykowana) wśród ekonomistów wersja popperowskiej filozofii nauki.

Ale i tu Sen ma własne zdanie i nie wpisuje się w konwencjonalne dyskusje o metodologii ekonomii. Na szczęście obaj wspomniani myśliciele mylili się. Powiedzmy to wyraźnie: gdyby falsyfikacjonizm był adekwatną metodologią ekonomii, to z naszej teoretycznej wiedzy ekonomicznej ostałoby się bardzo, bardzo niewiele! Sena koncepcje możliwości, wolności, osiągnięć nie poddają się konwencjonalnym (jak to w końcu uznali popperzyści) procedurom nadawania twierdzeniom statusu naukowego. W kontekście metodologicznym Sen wykracza więc poza pozytywizm, nawet w jego współczesnej wersji.

Badania nad głodem i nierównościami ekonomicznymi zyskały mu w niektórych kręgach (za *Business Week*) przydomek „Matki Teresy ekonomii”. Niezależnie od trafności takiego mało cenionego w WSJ określenia Sen łączy *explicite* i bez wahania wartościowanie i „bezsronne” naukowe dociekanie pozostając, jak to powiedzieliśmy, ekonomistą głównego nurtu. Mimo swoich 80 lat, jest aktualnie profesorem ekonomii i filozofii Uniwersytetu Harvarda i uczy w tym semestrze dwóch przedmiotów:

matematyki i filozofii, tj. MATHS: Reasoning via Models oraz PHIL: Foundations of Justice. Być może jedynych dwóch przedmiotów, dodajmy za jedną z liderów przemian w SGH, jakie powinny być nauczane w szkole biznesu. Sen sygnalizuje, że myślenia modelowego uczy posługując się przykładami z fizyki, matematyki, ekonomii (mamy szczęście...) i filozofii.

Z kim Sen dyskutuje tworząc swoją ekonomię? Pośrednio z MacIntyrem, Walzerem, Habermasem, Rortym. Bezpośrednio z Rawlsem, Dworkinem, Gauthierem, Naglem, a więc z najwybitniejszymi współczesnymi filozofami moralności i etykami.

A w ekonomii, tak jak my ją praktykujemy? Kenneth Arrow, John Harsanyi, James Buchanan. A kto rozwija i krytykuje jego myśl? Marc Fleurbaey, John Roemer, Martha Nussbaum, Jean Drèze. U podstaw jego myślenia sytuują się najwięksi ekonomiści: Adam Smith, Leon Walras, Vilfredo Pareto i filozofowie: Arystoteles, Thomas Hobbes, Immanuel Kant. Sen bierze na warsztat jedynie najistotniejsze problemy i dyskutuje z gigantami myśli społecznej. Z tytułów jego książek wymienimy choćby: *Choice of Techniques* (1960), *Collective Choice and Social Welfare* (1970), *Choice, Welfare and Measurement* (1982), *Resources, Values and Development* (1984), *Inequality Reexamined* (1992), *On Ethics and Economics* (1998), *Development as Freedom* (1999), *Rationality and Freedom* (2002), *An Idea of Justice* (2009).

Jednym z głównych tematów senowskich jest nierówność (*inequality*). Zasugerujmy ilustrującą rynek grę w dylemat więźnia w postaci przedstawianej już pierwszorocznikiem. „Naszym” rozwiązaniem w klasie jest oczywiście kwadrant południowo-wschodni. A jak jest za oknem? Jak to wyjaśniają inni nobliści (Aumann) równowaga Nasha nie jest okazem często spotykanym w przyrodzie. Najlepiej by było usytuować rozwiązanie w kwadrancie północno-zachodnim. Ale

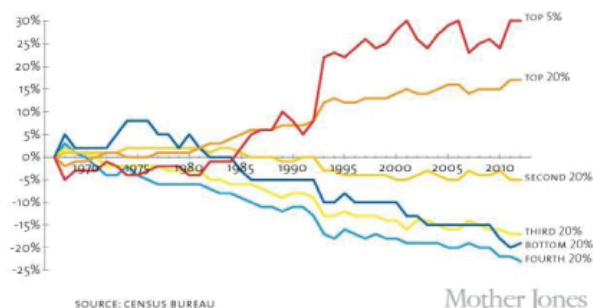
Gra rynkowa

		B	
		Kooperacja	Rywalizacja
A	Kooperacja	3 3	5 0
	Rywalizacja	0 5	1 1

to byłoby rozwiązanie Rawlsa, co do którego, jak zgadzamy się, rynek nawet nie aspiruje, nie mówiąc już o jego osiągnięciu. To może któryś z pozostałych kwadrantów? Może zatem kwadrant północno-wschodni? Istnieją silne dowody na to, iż rzecz ma się tak w istocie. Podsuwany nam pod rozagę wykres zmian udziałów w dochodzie w St. Zjedn. ilustruje efekty gospodarowania ostatnich czterech dekad. „W 1979 r. 4,1 centa z każdego dolara zagregowanego dochodu USA szło do kieszeni 20% gospodarstw domowych o najniższych dochodach. W 2012 r. odsetek ten spadł do 3,2 centa, co oznacza

Robert Reich: postępujące rozwarstwienie dochodowe w USA

Change in Share of Total Income, 1967-2012
relative to 1967, by percentile

spadek o 21%. ... W sumie proporcja [ta] dla dolnych 80% amerykańskich gospodarstw domowych obniżyła się z 55,7 centów w 1979 r. do 49 centów w 2012 r. – spadek o 12%. W tym samym czasie dochody tych na górze nieustannie wzrastały.... proporcja dla górnych 5% wzrosła z 16,9 centów w 1979 r. do 22,3 centów w 2012 r. – tj. o całe 32 procent. ... Dane z innych źródeł jasno pokazują, że wzrost koncentracji dochodu w grupie górnego 1 procenta był jeszcze bardziej dramatyczny” (Minnesota 2020 reports)., Nic dziwnego, że zarówno środki masowego przekazu jak i znani ekonomiści (Stiglitz, Reich) wskazują na rosnącą polaryzację dochodów i zanikanie klasy średniej. Owe kotwicy demokratycznego kapitalizmu na wszystkich dotychczasowych poziomach jego zaawansowania. Jej przedstawiciele wyrażali swój protest (99%) niedawno na ulicach kilkuset miast świata.

Problem Edmunda Phelps’a

Sen nie jest członkiem ani nie firmuje żadnego ruchu, nie jest też konsultantem, z zasady, żadnego rządu ani przedsiębiorstwa. Myśli nad abstrakcyjnymi, ogólnoludzkimi podstawami gospodarki rynkowej: preferencjami indywidualnymi, adekwatną funkcją celu wyboru społecznego, istotnymi charakterystykami istnienia jednostki w gospodarce rynkowej, koncentrując swoją uwagę na wolności, możliwościach działania a nie tylko konsumowania, racjonalnych i rozumnych sposobach pokonywania ubóstwa i nierówności oraz usuwania niesprawiedliwości.

Znajduje pole wspólnych dociekań z innymi noblistami: ze Stiglitzem (i Fitoussim) opracowuje nową miarę społecznych efektów gospodarowania, z Phelpssem dyskutuje nad źródłami i sposobami pokonania ubóstwa. Właśnie Edmund Phelps formułuje na własne potrzeby jedno z kluczowych pytań, które zajmuje Sena od blisko 60 lat. W wywiadzie udzielonym „Journal of Economic Perspectives” (2009) i przedrukowanym w „Gospodarce Narodowej” (2010) Phelps zwierza się, że od chwili opublikowania przez Johna Rawlsa „Teorii sprawiedliwości” stanowi ona przedmiot jego nieustannej fascynacji. „Oczarowała mnie zasada maksimum [maximin] [Rawlsa], zgodnie z którą sprawiedliwość gospodarza ma miejsce, gdy maksymalizuje się część dochodów przypadającą członkowi społeczeństwa o najmniejszych zarobkach. Bardzo chciałem zobaczyć, jak ta zasada zadziałałaby w matematycznych modelach opodatkowania... Sprawiedliwość społeczna była dla mnie ważnym obszarem zainteresowań. Bardzo ciężko jest pisać artykuły w tej dziedzinie, gdyż stawiają one wiele wymagań natury technicznej. Moja wiedza matematyczna nie była na tyle zaawansowana, by mieć pewność, że robię wszystko dobrze... Był jeden człowiek – chyba filozof – który przeprowadzał z Rawlsem wywiad-rzekę gdzieś pod koniec jego kariery. Zadał pytanie: „O co chodzi z tą sprawiedliwością ekonomiczną? Komu ona ma służyć, jakie warunki trzeba spełniać, by uzyskać to wynagrodzenie, czy cokolwiek to jest?” Na co Rawls odpowiedział beceremonialnie: „Słuchaj, nie chodzi na pewno o wałęsających się walkoni”.

I Phelps podsumowuje: „Moim zdaniem Rawls oddawał olbrzymią przysługę amerykańskiemu kapitalizmowi, który był wtedy zagrożony palącymi problemami społecznymi... Myślę, że w dalszym ciągu mam rację i sprawiedliwość wymaga dobrze funkcjonującego kapitalizmu, choć takiego z subsydiami dla mało zarabiających itp. Teraz jednak nie można po prostu zakładać dobrze funkcjonującego kapitalizmu – jak w starym dowcipie o otwieraczu do konserw”.

Polski tłumacz uznał za stosowne przytoczyć jego wersję:

„Ekonomista, inżynier i chemik znajdują razem stos puszek z piwem. Jako, że – niestety – puszkki nie mają wmontowanych otwieraczy, naukowcy postanawiają się rozdzielić w celu znalezienia sposobu na ich otwarcie. Chemik wraca do laboratorium, gdzie uzyskuje roztwór rozpuszczający wieczka bez uszkodzenia zawartości. Inżynier w swoim warsztacie konstruuje nowy hiperotwieracz, radzący sobie z 25 puszkami na sekundę. Wracają i zastają ekonomistę, który opróżnia właśnie ostatnią z puszek. – *Jak ci się to udało?*” – pytają zadziwieni. Ekonomista odpowiada: – *Założyłem, że mam otwieracz. Potem wszystko poszło już łatwo.*

Phelpsiowi nie szło łatwo i udało się mu napisać zadowalające go usprawiedliwienie kapitalizmu dopiero w 2012 r. (*Mass Flourishing*). Zmuszony był odczekać kilka lat i dopisać trzecią część ze względu na najgłębszy od kilkudziesięciu lat kryzys światowy.

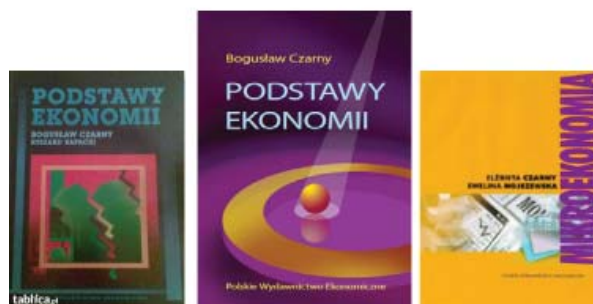
Problem sprawiedliwości ekonomicznej

Warto odnotować, że Rawls i Sen, myśliciele zajmujący się sprawiedliwością ekonomiczną, znaleźli uznanie państwa francuskiego: mają swoje podstrony na portalu ministerstwa gospodarki i finansów! Jako że, nie do wiary, francuskie ministerstwo finansów realizuje także misję edukacyjną „Facil Eco: Mieux comprendre l'économie”. O takiej kulturze ekonomicznej przychodzi nam jedynie śnić.

Nie znaczy to jednak, że Sen zyskał uznanie we wszelkich kręgach. W czasie trwania „szalonych lat 90.” zdarzało się, że Sena nobel z ekonomii budził zdziwienie i wręcz sprzeciw: „Nie ten ekonomista wygrał” pisał wówczas publicysta przytaczanego tu forum ekonomii stosowanej, *The Wall Street Journal*, zachwalając swojego kandydata (był nim Peter Bauer). Jednak teraz nawet *WSJ* publikuje „artykuły dyskusyjne” ostro krytykujące ekonomistów i wskazujące na konieczność nowego paradygmatu w ekonomii (nagłówki takie jak: „A Dire Showing from a Dismal Bunch” lub „Crisis compels Economists to Reach for the New Paradigm”).

Problem sprawiedliwości ekonomicznej zyskał wiele reprezentacji. W jednej z graficznych wersji trzy ryby ujawniają swoje obiektywne usytuowania, jak by to określił Sen. Wydaje się, że nasza wspólnota akademicka jednoznacznie opowiada się za rozwiązaniem zgodnym z percepcją „grubej ryby”. Sprawiedliwość jest problemem wspominanym ukradkiem i jakby w zawstydzeniu. W podręcznikach ekonomii, choćby tych napisanych w Katedrze Ekonomii II (jedna z nich zdobyła nagrodę PTE) poświęcono poniżej 1% miejsca na aspekty sprawiedliwości gospodarowania. W zestawie pytań

Podręczniki ekonomii: KE2 SGH

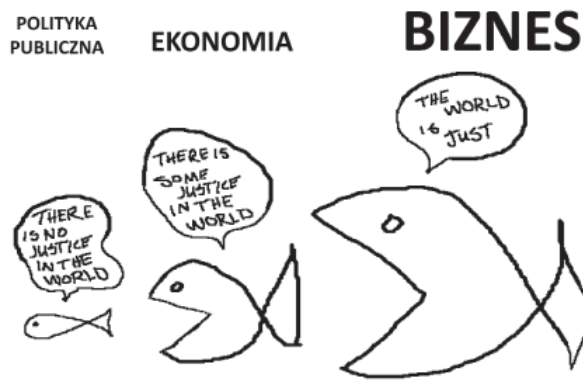
egzaminacyjnych z ekonomii tylko jedno na sto (1%) zawiera odniesienie do sprawiedliwości. Przytoczmy je: Nr. 49. „Często mówi się, że celem gospodarowania jest efektywność i sprawiedliwość. Co to znaczy? Odpowiedz szczegółowo”. A na jakiej to podstawie student ma odpowiedzieć „szczegółowo”? Konieczne byłoby zatem wprowadzenie rozważań Sena (Rawlsa) do podręczników podstaw ekonomii na równi z rozważaniami Pareta. Zapytajmy, czy nasi wychowankowie byłiby gorszymi ekonomistami, obywatelami, decydentami gdyby, mówiąc w przenośni, o efektywności uczyli się na pierwszym roku, o sprawiedliwości na drugim, znów o efektywności na trzecim, a o sprawiedliwości na czwartym? Na piątym mieliby wolny, oparty na pełnej informacji i wariantowości społecznych kryteriów i definicji dobrobytu, świadomy, wybór. Tymczasem, egzamin magisterski z ekonomii przypomina trening, wymagana jest sprawność w ćwiczeniach aplikowanych przez wykładowców przez okres całych studiów. „Pakuj z Małyszem” głosi podpis pod internetowym zdjęciem ilustrującym naszego sportowca ze sztangą. Egzamin magisterski zamiast umożliwić studentowi „wzlot” przypomina „pakowanie z...” [wstaw nazwisko wykładowcy SGH]. Wymieńmy choćby zatem, dla uzupełnienia treści egzaminu, kilka pojęć z tego, nowego dla nas, zakresu: utylitaryzm, kontraktualizm, libertarianizm, kantyzm, przekonania etyczne, przestrzeń sprawiedliwości, przestrzeń oceny, odpowiedzialność, zasługi, zasłona niewiedzy, imperatyw kategoryczny, złota reguła, priorytety, dobra pierwotne (naturalne i społeczne), zasada równości szans, zasada zróżnicowania, sytuacja pierwotna, sprawiedliwość jako bezstronność, możliwości (*capabilities*), funkcjonowania (*functionings*), konsens doktrynalny (*overlapping consensus*), paradoksy Arrowa, Sena, Gibbarda itp.

A.K. Sen jest zadeklarowanym współczesnym społecznym liberałem, traktuje ekonomię jako naukę moralną, obalającą pozytywistyczną dychotomię faktów/wartości, pluralistyczną (kształtującą rozwiązania dla Rozumu Publicznego), interdyscyplinarną, zwierającą w sobie swoją własną historię (HME) i promującą jako naczelną wartość wolność. I to w dodatku wolność, której wyznawcy sami nie są niewolnikami jednego jej rozumienia.

Nie ulega dla mnie wątpliwości, że poświęcenie czasu na zagadnienia sprawiedliwości przyczyni się do pogłębienia rozumienia także problemu Phelpsa, tj. współczesnego uzasadnienia kapitalizmu. Bez zakładania a priori jego dobrego funkcjonowania. Nie sposób powstrzymać się od uwagi, że stanowczo zbyt często przychodzi to nam łatwo i w badaniach, i w dydaktyce.

Aleksander Sulejewicz

Przyszła struktura SGH

Finansowanie rozwoju miast

Katedra Inwestycji i Nieruchomości Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, funkcjonująca w ramach Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie istnieje nieprzerwanie od pół wieku. Z tej okazji w dniach 14–15 listopada 2013 roku w Warszawie, w Hotelu BOSS, odbyła się Jubileuszowa Konferencja Naukowa. Katedra w okresie swej działalności kilkakrotnie zmieniała swoją nazwę. Do 1978 roku funkcjonowała jako Katedra Ekonomiki Budownictwa i Inwestycji. W roku 1979 włączono Katedrę do utworzonego Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu i Budownictwa, przekształcając ją w Zakład Budownictwa i Inwestycji, który funkcjonował pod tą nazwą w latach 1979–1982. W 1982 roku Katedra powróciła do nazwy Katedra Ekonomiki Budownictwa i Inwestycji. Okres transformacji wiązał się również z reformami w ówczesnej SGPiS, w efekcie których w 1991 roku ponownie zmieniono nazwę tej jednostki na Katedrę Analizy Inwestycji. W rezultacie przekształcenia wydziałów w kolegia Katedra stała się jednostką organizacyjną Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie i w 1994 roku przyjęła nową nazwę Katedra Inwestycji i Nieruchomości, która obowiązywała do 26 czerwca 2013 roku. W tym dniu Senat SGH podjął decyzję o połączeniu jej z Katedrą Zarządzania Finansami Przedsiębiorstwa (która wydzieliła się z Katedry w połowie lat 90.) w jeden Instytut Finansów Korporacji i Inwestycji. Katedra została przekształcona w Zakład Inwestycji i Nieruchomości wchodząc w skład Instytutu.

Patronat nad Konferencją objęła Agencja Rozwoju Mazowsza SA oraz Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne.

W konferencji uczestniczyło ponad 50 osób reprezentujących, poza SGH, następujące ośrodki akademickie: Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach, Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu, Uniwersytet Gdański, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytet Łódzki, Uniwersytet Szczeciński oraz Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie. Wśród zaproszonych gości był obecny także prof. zw. dr hab. Witold Bień, nestor świata finansów, były kierownik Katedry Inwestycji i Nieruchomości oraz inni byli pracownicy współpracujący z Katedrą.

W ramach Konferencji została wydana pod redakcją naukową prof. zw. dra hab. Marka Bryxa Księga Jubileuszowa z okazji 50-lecia Katedry Inwestycji i Nieruchomości pt. *Rynek nieruchomości. Finansowanie rozwoju miast*, CeDeWu, Warszawa 2013, ss. 445.

Konferencję otworzył dziekan Kolegium Nauk o Przedsiębiorstwie, prof. dr hab. Roman Sobiecki, a następnie słowo wstępne wygłosił prof. zw. dr hab. Marek Bryx, kierownik Zakładu Inwestycji i Nieruchomości oraz dyrektor Instytutu Finansów Korporacji i Inwestycji. Po otwarciu konferencji rozpoczęła się pierwsza sesja plenarna zatytułowana „Finansowanie rynku nieruchomości” moderowana przez prof. zw. dr hab. Halinę Henzel z UE w Katowicach. W sesji tej swoje referaty wygłosili: prof. zw. dr hab. Krzysztof Jajuga (UE we Wrocławiu), prof. dr hab. Ewa Siemińska (UMK w Toruniu), prof. dr hab. Iwona Foryś (US), dr Katarzyna Sobiech-Grabka (SGH) oraz mgr Ewelina Nawrocka (UG). Tematyka poruszana w tej sesji koncentrowała się wokół znaczenia nieruchomości w zarządzaniu finansami osobistymi, zaangażowania sektora bankowego w finansowanie rynku nieruchomości w Polsce, roli partnerów prywatnych w finansowaniu

rozwoju miast, perspektyw rozwoju polskiego rynku nieruchomości w kontekście jego finansowania oraz różnic między poziomami wskaźnika zmian cen nieruchomości i wskaźnika zmian cen towarów i usług konsumpcyjnych w wybranych krajach.

Druga sesja plenarna zatytułowana „European Standard for Vocational Training in Urban Regeneration (projekt SATURN) – Rewitalizacja polskich miast” była moderowana przez prof. zw. dr hab. Stanisława Belniaka z UE w Krakowie. Prelegentami w tej sesji byli: prof. zw. dr hab. Elżbieta Mączyńska (SGH), prof. Henryk Gawron (UE w Poznaniu), prof. zw. dr hab. Marek Bryx (SGH), dr Aleksandra Jadach-Sepiolo (SGH), mgr Marcin Surówka (UE w Krakowie), Piotr Popik – członek zarządu Agencji Rozwoju Mazowsza SA oraz Leszek Narkowicz – dyrektor Wydziału Strategii Rozwoju Miasta, Urbanistyki i Architektury Urzędu Miasta Płock. Sesja ta poświęcona była rewitalizacji miast, wykorzystania inicjatywy Jessica w rewitalizacji Mazowsza oraz wpisującego się w tę problematykę rynku mieszkaniowego.

Drugiego dnia Konferencji odbyła się kolejna, trzecia sesja plenarna pt. „Współczesne problemy rynku nieruchomości”, którą moderowała prof. zw. dr hab. Krystyna Dziworska z UG. W sesji tej poruszono m.in. kwestie zarządzania nieruchomościami szkół publicznych w Polsce (prof. zw. dr hab. Adam Nalepka z UE w Krakowie), uwarunkowań planistycznych prowadzenia działalności inwestycyjnej w Polsce (dr Katarzyna Kania, mgr Agnieszka Telega oraz mgr Joanna Węgrzyn z UE w Krakowie), brytyjskich i polskich doświadczeń prywatyzacji zasobu mieszkaniowego (prof. zw. dr hab. Ewa Kucharska-Stasiak oraz prof. Magdalena Załączna z UŁ), zarządzania nieruchomościami mieszkaniowymi (dr Anna Stankowska z SGH) oraz kwestie rynku CRE w województwie śląskim na tle zmian koniunkturalnych w gospodarce (dr Katarzyna Śmietana, dr Jan Konowalczyk, dr Tomasz Ramian z UE w Katowicach).

Wychodząc naprzeciw współczesnym badaniom naukowym młodych naukowców organizatorzy Konferencji postanowili ogłosić konkurs na najlepszą koncepcję rozprawy doktorskiej z zakresu rynku nieruchomości. Pomysłodawczynią konkursu dla doktorantów była dr Katarzyna Sobiech-Grabka z Zakładu Inwestycji i Nieruchomości SGH. Do sesji doktoranckiej zatytułowanej „Rynek nieruchomości jako przedmiot badań naukowych” wybrano pięciu magistrów reprezentujących zarówno SGH, jak i UE we Wrocławiu oraz Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie. Moderatorem tej czwartej i zarazem ostatniej sesji był prof. zw. dr hab. Henryk Gawron z Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Jury po wysłuchaniu założeń rozpraw doktorskich jednogłośnie uznało wystąpienie mgr Anity Makowskiej z UE we Wrocławiu za najlepsze, przyznając jej pierwsze miejsce i nagrodę rzeczową ufundowaną przez Wydawnictwo PWE. Pozostałe osoby, po wysłuchaniu uwag wybitnych przedstawicieli teorii i praktyki rynku nieruchomości, otrzymały drobne upominki od Wydawnictwa PWE.

Zakończenie konferencji uwieńczyła wspólna sesja fotograficzna, po której głos zabrał prof. zw. dr hab. Marek Bryx, który podsumował dwudniowe obrady i wskazał na nowe wyzwania stojące przed współczesnym rynkiem nieruchomości i naukowcami, którzy zajmują się tą problematyką.

Anna Szelańska

Polityka senioralna na poważnie...

Ostatnie dwa lata to okres, w którym nastąpiło nienotowane w historii przyspieszenie ważnych decyzji rządowych i wydarzeń w polityce senioralnej. Ich podsumowaniu poświęcona była II Ogólnopolska Konferencja Uniwersytetów Trzeciego Wieku.

Już po raz drugi, tym razem pod hasłem **Uniwersytety Trzeciego Wieku wobec wyzwań polityki senioralnej**, odbyła się ona w Sali Kolumnowej Sejmu RP, goszcząc liderów Uniwersytetów Trzeciego Wieku z całej Polski i zagranicy oraz liczne grono gości honorowych. Wydarzenie objęła honorowym patronatem Marszałek Sejmu Ewa Kopacz. Organizatorami konferencji był poseł Michał Szerba – przewodniczący Parlamentarnego Zespołu ds. UTW oraz Krystyna Lewkowicz – prezes Ogólnopolskiego Porozumienia UTW.

Otwierając Konferencję Marszałek Sejmu Ewa Kopacz powiedziała: – *Cieszę się, że Sejm – serce polskiej demokracji – dziś może państwa gościć ... Polityka senioralna traktowana jest priorytetowo w naszym kraju... Macie państwo w Sejmie życzliwych przyjaciół, z moją osobą na czele.*

Marszałek Sejmu zadeklarowała powstanie w Sejmie **stałej komisji ds. polityki senioralnej**. To niezwykle ważna deklaracja, bowiem powołanie takiej komisji to jeden z ważniejszych postulatów środowiska UTW.

– *Mamy pełną świadomość, jak wielkie znaczenie mają państwa działania* – przywitał uczestników spotkania przewodniczący Parlamentarnego Zespołu ds. UTW Michał Szerba. Podkreślił, jak bardzo w zakresie polityki senioralnej potrzebna jest polityka odwagi, a nie polityka ostrożności. Zaangażowało się w jej realizację wiele ważnych w państwie osób rozumiejących wagę problematyki senioralnej.

Krystyna Lewkowicz witając gości powiedziała: – *To, że możemy znowu spotkać się w tej pięknej, prestiżowej Sali Kolumnowej Sejmu, to wyraz wysokiej rangi, jaką władze RP przywiązują do polityki senioralnej. Na ręce pani Marszałek składam w imieniu wszystkich seniorów, gorące podziękowanie. Mamy wielkie szczęście, że otacza nas grono wspaniałych ludzi, którzy rozumieją problemy osób starszych oraz wnoszą ogromny wkład w rozwój Uniwersytetów Trzeciego Wieku.*

Polityka senioralna Polski w latach 2014–2020

Referując strategię polityki senioralnej minister Władysław Kosiniak-Kamysz podkreślił, że rząd i organizacje senioralne podeszły do tworzenia programu polityki senioralnej systemowo, z wzajemną otwartością, skupiając wokół siebie duży zespół społecznych doradców, w tym ze środowiska UTW i innych organizacji senioralnych. Powołany został międzyresortowy, interdyscyplinarny zespół pn. **Rada ds. Polityki Senioralnej**, który nakreślił ramy i kierunki strategii wobec osób starszych do 2020 roku. Rządowi został przedłożony dokument pn. *Założenia Długofalowej Polityki Senioralnej na lata 2014–2020* – pierwszy tego typu dokument w Polsce.

Założenia Polityki Senioralnej poświęcają szczególne miejsce Uniwersytetom Trzeciego Wieku. To jedyna grupa społeczna wymieniona i szczególnie opisana w tym dokumencie. Tworzy ona dobrą, silną markę UTW, która może i powinna stać się wizytówką polityki senioralnej Polski oraz szczególnym „towarem eksportowym” Polski.

Gala Konkursu „Wielka Osobowość Uniwersytetów Trzeciego Wieku”

II Ogólnopolska Konferencja UTW była okazją do wręczenia symbolicznych wyróżnień dla wybitnych osób, które swoją działalnością zawodową, dyplomatyczną lub społeczną wniosły trwałe, znaczące wkład w rozwój ruchu UTW.

Otwierając Galę Krystyna Lewkowicz powiedziała: *Honorowy tytuł „Wielka Osobowość Uniwersytetów Trzeciego Wieku” to wyróżnienie, które zawiera ogromny ładunek pozytywnych emocji. Przyjmijcie je państwo jako wyraz naszej uwagi, wielkiego uznania oraz wdzięczności za to co robicie dla środowiska seniorów.*

Laureaci Konkursu AD.2013 to Anna Komorowska, małżonka Prezydenta RP, Władysław Kosiniak-Kamysz, minister Pracy i Polityki Społecznej oraz Jerzy Koźmiński, prezes Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności, osoby powszechnie znane z zaangażowania w sprawy osób starszych.

– *Spotkania z państwem są dla mnie zawsze źródłem energii i optymizmu* – powiedziała Anna Komorowska odbierając nagrodę. – *Zawsze jestem pod wrażeniem energii, jaka z państwa emanuje. Czuję się zaszczycona tym wyróżnieniem. Rok UTW*

się skończył, ale moje serce dla tego ruchu się nie skończyło. Z największą przyjemnością spotykam się ze społecznościami Uniwersytetów Trzeciego Wieku w całym kraju i jest to za każdym razem źródło radości i optymizmu. Pierwsza Dama dodała też, że z przyjemnością włączy się w nowe działania na rzecz UTW.

Minister W. Kosiniak Kamysz odbierając dyplom powiedział, że dla niego jako młodego człowieka to wyróżnienie ma szczególne znaczenie. Jest wynikiem akceptacji, inspiracją do dalszej działalności na rzecz środowiska osób starszych, a także szczególnej odpowiedzialności za powodzenie tych reform.

Jerzy Koźmiński podkreślił, iż zaangażowanie PAFW na rzecz seniorów to wynik pracy dużego zespołu ludzi, którzy realizują przyjęte przez Fundację zadania w zakresie wspierania demokracji, aktywizacji obywatelskiej i społecznej osób starszych. Zadeklarował, że nadal będzie aktywnie wspierać ruch seniorów w Polsce, w tym m.in. inicjatywy międzypokoleniowe oraz współpracę z lokalnymi organizacjami poza-

rządowymi.

W dyskusji panelowej dotyczącej przygotowania do realizacji polityki senioralnej udział wzięli przedstawiciele Sejmu i Senatu, administracji rządowej, samorządu terytorialnego, szkół wyższych, w tym J.M. Rektor SGH prof. Tomasz Szapiro oraz środowiska UTW. Wszyscy paneliści podkreślali, iż tematyka senioralna to bardzo szeroki katalog spraw, więc potrzebne jest tu szerokie otwarcie, zrozumienie rangi problemów i współdziałanie wszystkich środowisk w jej realizacji.

Polityka senioralna uroczyście....

W godzinach rannych 24 grudnia 2013 r. obradowała Rada Ministrów, która przyjęła *Założenia Długofalowej Polityki Senioralnej na lata 2014–2020* – dokument wypracowany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Radę ds. Polityki Senioralnej, kierowaną przez prof. Bolesława Samolińskiego, jak również *Program Solidarność Pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+ oraz Rządowy Program na rzecz Aktywności Społecznej Osób Starszych na lata 2014–2020*.

O tym ważnym wydarzeniu liderzy warszawskich UTW dowiedzieli się na uroczystej Wigilii, na którą po raz pierwszy w historii zostali zaproszeni do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Wnioskodawcą wszystkich trzech uchwał, które wzajemnie się uzupełniają, tworząc systemowy pakiet legislacyjny dot. osób starszych w Polsce, jest Minister Pracy i Polityki Społecznej Władysław Kosiniak-Kamysz.

– Nasze inicjatywy senioralne to wyraz wdzięczności i solidarności międzypokoleniowej – powiedział Minister.

– Myślimy dziś o was szczególnie gorąco. Dzięki wam czujemy, że rodzina jest kompletna – mówił Donald Tusk podczas wigilijnego spotkania. Donald Tusk złożył też symboliczne życzenia tym, którzy pracują w wieczór wigilijny. Przypomniał również o osobach, które Wigilię spędzą bez najbliższych: – w tych domach, gdzie ludzie są razem, będziemy pamiętali o tych, dla których los nie był tak łaskawy i ten wieczór spędzają samotnie.

– Mamy zaszczyt i wielką satysfakcję uczestniczenia w wydarzeniu podwójnie niezwykłym – powiedziała Krystyna Lewkowicz, prezes Fundacji „Ogólnopolskie Porozumienie UTW”, dziękując za zaproszenie. – Po pierwsze, po raz pierwszy delegacja seniorów została zaproszona przez Premiera Rządu na Wigilię. Po wtóre, jesteśmy dziś świadkami wydarzenia historycznego, jakim jest przyjęcie przez Rząd pierwszego tej rangi dokumentu, określającego politykę państwa wobec osób starszych w długim horyzoncie czasowym do 2020 roku, a także dwóch innych bardzo ważnych dla tego środowiska uchwał.

Pięknie wigilijnie zastawiony stół, choinki, opłatek, życzenia, w tle polskie kolędy. To bardzo uroczyste zwieńczenie roku i podsumowanie wydarzeń polityki senioralnej w 2013 r.

Krystyna Lewkowicz, prezes UTW SGH
Fot. Miłosz Salaciński

IX Kongres Ekonomistów Polskich „Ekonomia dla przyszłości. Odkrywać naturę i przyczyny zjawisk gospodarczych” 28–29 listopada 2013 r., Warszawa, organizator: Polskie Towarzystwo Ekonomiczne

Ekonomiści muszą mieć wpływ na przyszłość

Pod hasłem „Ekonomia dla przyszłości” odbyła się w Warszawie największa, organizowana co kilka lat przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne, debata polskich ekonomistów – IX Kongres Ekonomistów Polskich. Uczestniczyło w niej ponad 600 osób, przygotowano 250 referatów.

O problemach współczesnej ekonomii dyskutowano podczas dwóch sesji plenarnych i dziewięciu panelach tematycznych poświęconych m.in. edukacji, sporom wokół modelu gospodarczego państwa oraz aktualnym problemom nauk ekonomicznych i gospodarki.

Jak podkreśliła prof. Elżbieta Mączyńska, prezes Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego otwierając debatę, w wyniku kryzysu reputacja ekonomii i ekonomistów doznała poważnego uszczerbku. – *Chcemy wyjaśnić, jakie przyczyny spowodowały, że doszło do tego kryzysu, jaką rolę w tym co się stało odegrała teoria ekonomii, jaką rolę odegrali sami ekonomiści. Jest to bardzo trudne i kontrowersyjne, bo poglądy na ten temat nie są jednorodne. Jednak kto nie zna przyczyn, nie ma prawdziwej wiedzy* – mówiła.

Prof. Bogusław Fiedor z Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, wyjaśnił poznanie przyczyn pozwoli lepiej przewidywać i wpływać na przyszłe zjawiska gospodarcze.

Prof. Marek Belka, prezes NBP zwrócił uwagę, że ekonomia jako dyscyplina naukowa nie najlepiej radzi sobie z odpowiadaniem na pytanie o przyczyny, bo nakierowana jest przede wszystkim na poszukiwanie odpowiedzi na pytanie o skutki. Dodał, że lista zjawisk uważanych za przyczyny kryzysu zapoczątkowanego w USA ciągle się wydłuża i rodzi coraz to nowe polemiki.

Jak mówił prof. Marek Belka, państwo powinno odgrywać ważną rolę jako nadzorca i regulator, dbając również o zachowanie zdrowej konkurencji w sektorze finansowym, o bezpieczeństwo i wzmacnianie infrastruktury finansowej: – *Wiele rozwiązań regulacyjnych przed kryzysem opierało się na wierze w efektywność funkcjonowania rynków finansowych. Kryzys wiarę tę nadwątlił. W związku z tym ważne byłoby, aby w dyskusjach nad nowymi rozwiązaniami regulacyjnymi w jawny sposób wyrażać, jakie założenia co do funkcjonowania instytucji rynków finansowych zostały przyjęte przy ich konstrukcji.*

Jan Krzysztof Bielecki, przewodniczący Rady Gospodarczej przy prezesie Rady Ministrów przyznał, że dla kancelarii

premiera ważny jest głos ekonomistów polskich m.in. w tak ważnych sprawach jak reforma emerytalna, czy polityka energetyczna państwa.

Prof. Marek Ratajczak, podsekretarz stanu w MNiSW przypomniał, że lekceważenie nauki może prowadzić do katastrofy.

Prof. Michał Kleiber, prezes PAN wezwał do tego, aby ekonomiści nie tylko zajmowali się przewidywaniem, ale także budowali ambitną wizję świata i próbowali ją realizować.

Prof. Jerzy Hausner z Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie postulował, aby ekonomiści korzystali z dorobku innych nauk społecznych, w tym antropologii. – *Jeżeli nie sięgniemy do zasobów związanych z kulturą, nie da się, moim zdaniem, tego kryzysu przezwyciężyć* – mówił.

W podobnym tonie wypowiadał się prof. Grzegorz W. Kołodko z Akademii Leona Koźmińskiego: – *Dzisiaj nie można być dobrym ekonomistą jeśli jest się analfabetą z antropologii, historii, filozofii, czy z psychologii społecznej. Najciekawszy jest styk gospodarki i społeczeństwa, społeczeństwa i polityki, polityki i technologii, środowiska i gospodarki, gospodarki i kultury.*

Krytykował niektórych ekonomistów: – *Wielu ludzi określających siebie i będących przez innych określanych ekonomistami z nauką ma niewiele wspólnego. Zajmują się bowiem lobbieniem na rzecz grup interesu, które to interesy próbują narzucać, czasami niestety skutecznie, jako interes ogólnospołeczny, a niekiedy wręcz i cywilizacyjny, bądź też wikłają się w zażarte spory ideologiczne i stają doktrynerami, dogmatykami, a nie teoretykami* – mówił. Przestrzegał też, że kierowanie się wyłącznie wskaźnikami, może być przepisem na jeszcze większy kryzys.

Dr Andrzej Arendarski, prezes Krajowej Izby Gospodarczej, zachęcał ekonomistów do stworzenia opiniotwórczej reprezentacji, której głos byłby brany pod uwagę przez społeczeństwo i rządzących.

Jednak według prof. Andrzeja K. Koźmińskiego, prezydenta ALK, wiara w realizację słusznych postulatów to mit: – *Badania socjologów i politologów pokazują, że zarówno gry interesów, jak inne ograniczenia, mogą uniemożliwiać działania zgodnie z intencjami.*

Dr Janusz Lewandowski, komisarz ds. programowania finansowego i budżetu w Komisji Europejskiej, z kolei mówił

o złożoności i o tym, że trudno znaleźć jedną receptę. – *Unia rządzi się coraz bardziej wspólnymi normami, ale jednocześnie jest niezwykle heterogeniczna w środku. Jest nieporównywalnie większa różnica pomiędzy i kulturą, i gospodarnością, i stanem gospodarki realnej i cechami administracji publicznej w Grecji i w Szwecji, niż w państwach federalnych typu Niemcy czy Hiszpania oraz pomiędzy wschodnim czy zachodnim wybrzeżem Stanów Zjednoczonych. To jest pewien fenomen i wyzwanie, które się nie poddaje analizom ekonomicznym prowadzonym z punktu widzenia oceny czy opisu ekonomii normatywnej, wypracowanymi dla gospodarstwa narodowego, a nie dla gospodarki globalnej, międzynarodowej.*

Prof. Lucjan Orłowski z Sacred Heart University, z perspektywy USA dla prowadzących badania ekonomiczne miał trzy zalecenia: uwzględnianie acykliczności, gdyż propozycje procykliczne mogą być destruktywne dla sfery realnej gospodarki. Drugim zaleceniem było określenie optymalnego zakresu regulacji rynków finansowych i gospodarki, wobec tendencji do przeregulowywania rynków finansowych, czego skutkiem są poważne restrykcje kredytowe bolesne dla Europy. Kolejnym – uwzględnianie szoków egzogenicznych w kreowaniu polityki makroekonomicznej.

O kształt gospodarki po kryzysie pytał prof. Jerzy Osiatyński z INE PAN. – *Czy po tym kryzysie uda nam się wrócić do gospodarki przedkryzysowej, tej dynamiki gospodarczej, czy też jesteśmy skazani na znacznie niższą, na wpół depresyjną, stagnacyjną gospodarkę? Czy czasem w jakimś stopniu za te stagnacyjne tendencje sami nie odpowiadamy?* I dodał: – *Musimy sobie poradzić z pytaniem, jakie są ograniczenia dla ekspansywnej polityki fiskalnej w świecie niesuwerennego pieniądza, globalizacji rynków finansowych, finansjalizacji gospodarki. To wymaga innych definicji granic możliwego do uniesienia długu zagranicznego i krajowego, a krajowego niekoniecznie tylko sektora publicznego, także sektora gospodarstw domowych i przedsiębiorstw.*

Prof. Piotr Pysz z Fachhochschule für Wirtschaft und Technik, Vechta, Diepholz, Oldenburg mówił o powrocie do ordoliberalizmu, który – w przeciwieństwie do neoliberalizmu i szkoły neoklasycznej – zakłada wolność jednostki i ład gospodarczy.

Z kolei prof. Zdzisław Sadowski, prezes honorowy Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego przekonywał, że choć system gospodarczy zmienił się bardzo i jest obecnie zdominowany przez rynki finansowe, to ekonomia analizuje i wyciąga wnioski w sposób opieszły. – *Ekonomia jest obecnie smutną nauką. Podobnie jak medycyna zajmuje się obserwacją i wyjaśnianiem zjawisk, które już zaszły. Ekonomia musi być zorientowana na przyszłość, wyciągać wnioski po to, żeby próbować przeciwdziałać temu, czego powinniśmy się obawiać.*

Przyznał, że do ekonomii można mieć pretensje o to, że ulega modom intelektualnym. – *Taką modą intelektualną stał się w latach 80. neoliberalizm, który opanował umysły na kilka dekad. Neoliberalizm pojawił się jako doktryna ahisteryczna, lekceważąca doświadczenie poprzednich 200 lat rozwoju rynkowej gospodarki kapitalistycznej i doprowadził do negatywnych następstw, które są dzisiaj naszym udziałem.*

Prof. Tomasz Szapiro, rektor SGH, bronił ekonomii: – *Mówimy o rozczarowaniu, odpowiedzialności, nieprawidłowości, braku wiedzy. Podzielam pogląd, że to ludzie powinni przyjąć odpowiedzialność, a nie nauka. Mamy być może kryzys systemu gospodarowania, gospodarki, ale nie kryzys ekonomii. Zdarzają się takie sytuacje, kiedy nasze przewidywania naukowe nie potwierdzają się w zmiennym otoczeniu. Jednak nieprawidłowość, dysfunkcja, brak wiedzy prowadzą do rozwoju nauki.*

W ocenie dr Ryszarda Petru, rolę ekonomistów jest mówić politykom niepopularne rzeczy. – *Jak nie będą wysłuchani, to przynajmniej nie będą współodpowiedzialni za to, co się stało.*

Nie zabrakło też przedstawicieli pokrewnych nauk (prof. Janusz Czapiński, czy prof. Karol Modzelewski) oraz przedstawicieli praktyki gospodarczej. Prof. Herbert Wirth, prezes KGHM Polska Miedź zapewnił, że prowadzący firmy oczekują przewidywania zjawisk ekonomicznych zanim one nadejdą.

Wśród ekonomistów biorących udział w Kongresie przeważał pogląd, że po kryzysie polityka fiskalna musi być znacznie bardziej aktywna, nie ograniczać się tylko do dyscyplinowania budżetu czy sektora finansów publicznych. Wielu uczestników podkreślało, że należy mówić nie tyle o ogólnym kryzysie ekonomii, ale raczej o niedostatkach ekonomii, zwłaszcza głównego nurtu, w wymiarze aksjologicznym, a także porządku instytucjonalnego.

W podsumowaniu prof. Bogusław Fiedor zwrócił też uwagę na tendencję do zacierania się podziału między ekonomią głównego nurtu i kierunkami heterodoksyjnymi, zwłaszcza w kontekście rozwoju nowej ekonomii instytucjonalnej, nurtu behawioralnego, czy nawet nowej ekonomii ekologicznej.

Ekonomiści podkreślili też znaczenie niebezpieczeństw związanych z finansyzacją gospodarki oraz potrzebę rozszerzania badań teoretycznych i empirycznych nad sferą realną gospodarki, a także nad mechanizmami transmisji bodźców, które pojawiają się w sektorze finansowym i są przenoszone na sferę realną gospodarki.

Wnioski z IX Kongresu Ekonomistów Polskich, nadesłane referaty, stenogramy z sesji oraz materiały filmowe dostępne są na [www.kongresekonokmistow.pl] oraz na stronie organizatora – Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego – [www.pte.pl].

Iwona Dudzik,
Fot. Bartłomiej Sawka

Szkolenie z zakresu eksploatacji baz danych EMIS i MUNICIPIUM

13 grudnia 2013 roku odbyło się w Szkole Głównej Handlowej kolejne w tym roku akademickim specjalistyczne szkolenie zorganizowane z inicjatywy Centrum Dokumentacji Europejskiej SGH i Oddziału Informacji Naukowej (poprzednie opisano w listopadowym numerze Gazety). Szkolenie odbyło się w przedświątecznej scenerii w budynku C. Przeprowadziła je Agata Alsad, przedstawicielka producenta – firmy ISI Emerging Market, promującego swoje bazy EMIS i MUNICIPIUM. Od daty poprzedniego szkolenia z zakresu użytkowania bazy PASSPORT minął miesiąc. W międzyczasie przedstawiciele OIN /CDE z Biblioteki SGH uczestniczyli w kolejnym spotkaniu sieci Centrów Dokumentacji Europejskiej.

Delegaci z 18 istniejących w Polsce ośrodków sieci informacyjnej Komisji Europejskiej „Europe Direct” (zlokalizowanych w 14 większych miastach Polski) spotkali się na XVII konferencji Centrów Dokumentacji Europejskiej w Polsce, której towarzyszyło motto: „50 lat razem w zjednoczonej Europie”. Zjazd członków sieci miał z racji rocznicy bardziej uroczysty charakter. Wcześniej już Centra otrzymały z okazji 50-lecia list gratulacyjny napisany przez dyrektora Ewę Synowiec z Przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Polsce. Ona też była uroczystym gościem Zjazdu i otworzyła go 9 grudnia 2013 roku. Uczestnicy spotkali się tym razem w Warszawie, organizatorem i gospodarzem spotkania było Centrum Europejskie UW mieszczące się w budynku Uniwersytetu Warszawskiego przy al. Niepodległości 22, współorganizatorem – Przedstawicielstwo Regionalne Komisji Europejskiej we Wrocławiu. Na spotkaniach omawiano rolę internetu i mediów społecznościowych w polityce informacyjnej Unii Europejskiej. Mityng zakończył się 10 grudnia.

Udział w Zjeździe Centrów Dokumentacji Europejskiej, na którym mówiono o roli internetu w informacji przypominał pracownikom OIN i CDE o zbliżaniu się terminu kolejnego szkolenia z obsługi baz danych, do których eksploatacji sieć internetowa jest potrzebna. Przystąpiono zatem do ostatniego etapu przygotowań. Jako zapowiedź pojawiła się na informacyjnych tablicach świetlnych w auli spadochronowej przygotowana przez pracownika CDE ruchoma prezentacja zachęcająca do udziału w szkoleniu: **Potrzebujesz najświeższych danych o handlu krajowym i gospodarce? Przyjdź na szkolenie 13 grudnia... itd.**

Bazy danych i ich funkcja informacyjno-poznawcza

Istnieje zapotrzebowanie środowiska akademickiego na dysponowanie odpowiednim warsztatem informacyjnym, a tego typu bazy są jego elementem. Posiadają wiele zalet oraz możliwości informacyjnych. Można z nich korzystać zarówno w trakcie pisania prac naukowych, jak i na co dzień. Służą skutecznie studentom i pracownikom. Oferta informacyjna OIN/CDE zawiera zestaw dostępnych baz na stronie www Biblioteki. Należy podkreślić, że bazy opracowane w języku polskim cieszą się szczególnym zainteresowaniem jako łatwiejsze w obsłudze (odpada problem tłumaczenia na polski).

Baza **EMIS** (Emerging Market Information Service) to serwis internetowy zawierający informacje o spółkach i sektorach gospodarki, a także wiadomości ze źródeł własnych i zewnętrznych, raporty analityczne i statystyki, które ułatwiają praktykom podejmowanie decyzji; korzystać z niej można nie tylko w wersji polskiej, ale i angielskiej; z bazy **MUNICIPIUM** korzystamy wyłącznie po polsku. EMIS, a właściwie **EMIS Polska**, podobnie jak PASSPORT, znajduje się w menu „Bazy danych i zasoby elektroniczne” na stronie www Biblioteki. Zawartość serwisu podzielono na następujące działy:

- **Aktualności/News** – najnowsze artykuły pochodzące z serwisów prasowych i dzienników monitorowanych przez serwis. Użytkownik ma możliwość przeglądania aktualności w podziale na następujące kategorie: informacje polityczne, ekonomiczne, międzynarodowe, serwisy prasowe, wydarzenia dotyczące przedsiębiorstw, wiadomości branżowe, informacje z rynków finansowych itd.
- **Spółki/Companies** – najnowsze informacje o firmach; można tu przeglądać analizy i raporty firm, sprawozdania, jak również rekomendowane publikacje dotyczące spółek.
- **Sektory/Industries** (dane sektorowe, branżowe) – część serwisu poświęcona jest poszczególnym gałęziom przemysłu. Cała gospodarka narodowa została podzielona na sektory i branże. Umieszczone są w niej dane statystyczne, raporty firm analitycznych i brokerskich, a także profile najważniejszych firm działających w poszczególnych branżach.
- **Makroekonomia/Macroeconomics** – miejsce, w którym zebrane zostały wszystkie publikacje zawierające informacje i analizy makroekonomiczne. Korzystanie z tej części serwisu jest dla użytkownika o tyle łatwe, że najważniejsze dane, pochodzące z różnych źródeł zebrane zostały w jednej tabeli. Ponadto, każde źródło dostępne jest osobno.
- **Rynki finansowe/Financial Markets** – zakładka w całości poświęcona jest informacjom z rynków giełdowych. Znajdują się w niej indeksy giełdowe i wyniki finansowe wszystkich spółek notowanych na rynku otwartym. W tej części serwisu użytkownik ma możliwość sprawdzenia wybranych wskaźników finansowych.
- **Analizy/Research** – w tym module zebrano wszystkie raporty oraz analizy firm i sektorów, które znajdują się w serwisie.

- **Źródła/Sources** – zawiera wykaz i pełnotekstowe archiwa wszystkich czasopism, publikacji, agencji prasowych i informacyjnych prezentowanych w serwisie. Publikacje pogrupowane są według częstotliwości ukazywania się. Na początku umieszczone są agencje informacyjne, a następnie w kolejności prezentowane są dzienniki, tygodniki, dwutygodniki, itd. Znaleźć tutaj można między innymi pełne teksty artykułów z prasy polskiej, między innymi Gazety Wyborczej, Rzeczpospolitej, Parkietu. W wyszukiwarce EMIS-a można wpisywać dowolne słowa kluczowe, najlepiej w cudzysłowach. Można przeszukiwać zawartość całego serwisu lub tylko wybraną publikację. Jeśli chcemy wyszukać teksty, np. teksty o hotelarstwie, najlepiej wyszukać od razu ze wszystkimi rodzajami odmian, maskując końcówkę – wpisujemy słowo hotel*. System wyszuka to słowo w każdej odmianie: hotel, hotele, hoteli, hotelowe, hotelarstwo itd. W wyszukiwarce znajdują się też różne opcje wyszukiwawcze. Dzięki temu można zażądać od systemu, aby wyszukał np. tylko teksty w języku polskim, wyłącznie rankingi lub tylko informacje z giełdy. Opisaną wersję EMIS'a definiujemy jako klasyczną (CLASSIC).

Z poziomu tej (dotychczasowej) wersji wybieramy **EMIS NEW**. Ta odmiana za kilka miesięcy wyprze wersję starszą i będzie jedyną obowiązującą. Nowy, bardziej przejrzysty układ wersji NEW umożliwia szybszą nawigację po serwisie. Można też skorzystać z podpowiadających okienek lub funkcji „zwiedzanie” czy „pomoc” w każdym module serwisu. Serwis EMIS NEW posiada nową stronę startową

tzew. „dashboard”. Będąca w wersji „Classic” na początku zakładka **Aktualności/News** znajduje się w wersji EMIS-NEW na ostatniej pozycji. W nowszej odmianie istnieją możliwości wykonywania szybkich porównań – spółek, sektorów... – i szybkich podglądów wyników. Można wygenerować więcej interaktywnych wykresów i więcej map (np. miejsce Polski w rankingu państw według ryzyka kredytowego). Jeśli idzie o zawartość, to w nowej wersji jest więcej informacji makroekonomicznych, a także dostęp do sprawozdań finansowych spółek złożonych w KRS, w postaci zdjęć zeskanowanych dokumentów finansowych. Istnieje też możliwość eksportu danych do Excela.

MUNICIPIUM jest serwisem internetowym poświęconym samorządom w Polsce. Zawiera między innymi informacje o jednostkach samorządu terytorialnego, ich sytuacji finansowej i gospodarczej oraz otoczeniu, w jakim działają. Źródłami są sprawozdania NBP, Dzienniki Ustaw, Monitor Polski, publikacje ministerstw, GUS-u i innych.

Dzisiaj od studenta wymaga się w coraz większym stopniu krytycznego myślenia, umiejętności wyszukiwania, oceny źródeł informacji oraz posługiwania się nowoczesnymi narzędziami informatyczno-komunikacyjnymi. Środowisku akademickiemu nie wystarczają już dokumenty pisane, ponieważ najbardziej aktualna informacja pochodzi z internetu i ze źródeł elektronicznych. Pożegnaliśmy zatem naszych słuchaczy z nadzieją, że chętnie będą uczestniczyli w następnych szkoleniach.

*Barbara Główna
Fot. Adaś Charkiewicz*

I edycja „Wygraj z Analizą Danych” zakończona

W listopadzie br. odbyła się pierwsza I konkursu analitycznego „Wygraj z Analizą Danych”. Konkurs został zorganizowany przez członków Koła Naukowego Analiz Ekonomicznych we współpracy z pracownikami naukowymi i doktorantami z Zakładu Wspomagania i Analizy Decyzji Instytutu Ekonometrii. Dziekan Kolegium Analiz Ekonomicznych, dr hab. prof. SGH Joanna Plebaniak, objęła konkurs honorowym patronatem.

Konkurs składał się z dwóch ścieżek: ekonometrycznej (21 uczestników) oraz eksploracji danych (23 uczestników). Każdy uczestnik mógł wystartować w obydwu ścieżkach. Zadania konkursowe, które miały charakter studiów przypadku, opublikowane zostały na stronie KNAE. Od chwili publikacji, na rozwiązanie zadań i dostarczenie rozwiązań uczestnicy mieli 14 dni. Nadesłane rozwiązania oceniało jury w składzie: dr hab. prof. SGH Jakub Growiec, dr Michał Jakubczyk, dr hab. Bogumił Kamiński, mgr Grzegorz Koloch, dr hab. prof. SGH Tomasz Kuszewski, mgr Jakub Mućk, mgr Kamila Sławińska oraz mgr Mateusz Zawisza.

Zadanie ekonometryczne zostało opracowane przez Jakuba Mućkę, doktoranta ZWiAD, i dotyczyło ekonomii zdrowia. Polegało na analizie tzw. efektów oddziaływania na podstawie przekrojowych danych indywidualnych.

Zadanie eksploracji danych przygotowane przez Mateusza Zawiszę, doktoranta ZWiAD, wymagało od uczestników za-

prognozowania popytu na szybko psujące się dobro na podstawie historycznych danych dotyczących sprzedaży.

Autorzy siedmiu najwyżej ocenionych prac zostali zaproszeni na finał, który odbył się 20 listopada. W trakcie finału uczestnicy prezentowali swoje rozwiązania, a jury oceniało ich prezentacje. Wyniki konkursu:

ścieżka ekonometryczna:

- 1 miejsce: Filip Premik
- 2 miejsce: Bartosz Oleśnicki

ścieżka eksploracji danych:

- 1 miejsce: Tomasz Prochenka
- 2 miejsce: Michał Włodkowski
- 3 miejsce (*ex aequo*) Beata Koń, Dominik Szyszko oraz Filip Urbański.

Po rozdaniu nagród uczestnikom, autorzy zadań konkursowych przedstawili wzorcowe rozwiązania. Szczegóły dotyczące zadań i wyników konkursu można znaleźć na stronie: [\[https://ssl-kolegia.sgh.waw.pl/pl/KAE/struktura/IE/struktura/ZWiAD/wspolpraca/skn/Strony/default.aspx\]](https://ssl-kolegia.sgh.waw.pl/pl/KAE/struktura/IE/struktura/ZWiAD/wspolpraca/skn/Strony/default.aspx).

Zachęcamy studentów SGH do udziału w II edycji konkursu „Wygraj z Analizą Danych”, która odbędzie się jesienią przyszłego roku.

Michał Włodkowski

I Kongres Makroekonomiczny

27 listopada br. w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie odbyła się konferencja naukowa pod nazwą „Kongres Makroekonomiczny”. Organizatorami tego wydarzenia było Studenckie Koło Naukowe Finansów Międzynarodowych (SKN FM) oraz Instytut Studiów Ekonomiczno-Społecznych (ISES). Projekt został również objęty patronatem honorowym Jego Magnificencji Rektora SGH, prof. Tomasza Szapiro.

W swojej idei, coroczny Kongres Makroekonomiczny ma łączyć środowiska biznesowe, akademickie oraz studentów – młodych ludzi rozpoczynających aktywne uczestnictwo w życiu gospodarczym. W założeniu, cykliczna realizacja tego projektu ma stworzyć miejsce współpracy, a także w dłuższej perspektywie – poprzez stymulację rozwoju nowego pokolenia ekonomistów i ludzi biznesu – wprowadzić Polskę na nowe tory rozwoju gospodarczego.

W tegorocznej edycji, podczas całodzienniej konferencji, udział wzięło ponad 300 studentów oraz około 50 osób ze świata szeroko pojętej ekonomii oraz biznesu.

Tematem przewodnim konferencji była sytuacja makroekonomiczna naszego kraju. Tłumnie zabranych uczestników w Auli I budynku C SGH w imieniu Rektora przywitała dziekan Studium Magisterskiego, dr hab. Magdalena Kachniewska, tym samym otwierając konferencję. Po kilku słowach wstępu rozpoczął się wykład inauguracyjny pt. *Polski nowy złoty wiek. Z europejskich peryferii do centrum* poprowadzony przez dra Marcina Piątkowskiego, starszego ekonomistę Banku Światowego. Dr Piątkowski przedstawił kilka odważnych tez rozwoju polskiej gospodarki, kreśląc przed naszym państwem teorię stałego rozwoju oraz drzemających i ciągle niewykorzystywanych szans. Opinia ta spotkała się z licznymi wątpliwościami ze strony publiczności, co stymulowało dyskusję i pozwoliło dojść do pewnych konsensusów.

Dalsza część Kongresu Makroekonomicznego składała się z trzech paneli. W każdym z nich udział wzięło czterech doświadczonych ekonomistów (trzech z nich pełniło funkcję prelegentów, jeden moderatora) oraz jeden student/absolwent SKN FM (SGH) i równocześnie członek ISES.

W panelu pierwszym „Polityka makroostrożnościowa a polityka monetarna” udział wzięli: dr hab. prof. SGH Michał Brzoza-Brzezina (SGH, NBP) – moderator panelu, prof. Jan Winiecki (Rada Polityki Pieniężnej, Towarzystwo Ekonomistów Polskich), dr Mariusz Zygierewicz (Związek Banków Polskich), Witold

Grostał (NBP), Aleś Alachnowiç (ISES, CASE Białoruś). Główne spektrum ich dyskusji dotyczyło odpowiedzi na pytanie, czy polityka makroostrożnościowa jest niezbędnym uzupełnieniem polityki pieniężnej, czy też tylko chwilowo modnym narzędziem, które nie ma uwarunkowań do odgrywania istotnej roli w przyszłości. Większość prelegentów widziała głębszy sens polityki makroostrożnościowej w długoletniej perspektywie. Ponadto, ekonomiści proponowali rozwiązania, które mogłyby przyczynić się do dobrego skoordynowania polityki pieniężnej i makroostrożnościowej.

Panel drugi o „Sytuacji makroekonomicznej Polski” poprowadził dr Marek Rozkrut (SGH, Ernst & Young). Udział w nim wzięli: dr Andrzej Rzońca (Rada Polityki Pieniężnej, SGH), Ludwik Kotecki (Ministerstwo Finansów), dr Ernest Pytlarczyk (BRE Bank), Jan Szumieł (ISES). W tej części konferencji prelegenci skupili swoją uwagę wokół źródeł wzrostu polskiej gospodarki w dłuższej perspektywie. Zastanawiano się nad przewagami oraz konkurencyjnością Polski, która mogłaby być wykorzystana do stymulacji wzrostu gospodarczego. Ekonomiści dyskutowali również o działaniach instytucji publicznych, które mogłyby zredukować bariery wzrostu w Polsce.

W panelu trzecim „Prognozy makroekonomiczne po kryzysie”, który poprowadził Ignacy Morawski (PBP Bank), swoje poglądy zaprezentowali: dr hab. prof. SGH Maria Drozdowicz-Bieć (Instytut Rozwoju Gospodarczego SGH, BIEC), dr Maciej Krzak (CASE), Adam Czerniak (Polityka Insight, SGH), Marcin Wolski (ISES, University of Amsterdam). Dyskusja w tym panelu oscylowała wokół pytania dlaczego ekonomiści akademicki nie przewidzieli kryzysu? Media, publicystyka popularno-naukowa, a czasami nawet niektóre publikacje akademickie, często podważają kompetencje ekonomistów w prognozowaniu. Szczególnie dotyczy to ekonomistów rynkowych, którzy traktowani są czasami jako narzędzie marketingowe. Prelegenci panelu III zastanawiali się, jak w takich warunkach obronić sens prognozowania oraz czy kryzys rzucił nowe światło na wartość i znaczenie prognoz makroekonomicznych. Podjęli również temat ładu pokryzysowego w polskiej gospodarce, rozważając czy kryzys doprowadził do trwałych zmian trendów w PKB, inflacji, stopach procentowych, bezrobociu i innych wskaźnikach makroekonomicznych.

Po owocnych dyskusjach we wszystkich trzech panelach uczestnicy Kongresu Makroekonomicznego poznali zwycięzców

Akademickiego Konsensu Ekonomicznego – innowacyjnego konkursu organizowanego przez SKN FM, polegającego na prognozowaniu sytuacji gospodarki polskiej. Nagrodę główną pierwszej edycji konkursu z rąk Jego Magnificencji Rektora SGH prof. Tomasza Szapiro odebrał Marcin Luziński.

Cały dzień konstruktywnych dyskusji zakończył wykład dr. hab. prof. SGH Cezarego Wójcika (INE PAN, SGH, Center for Leadership) na temat prawdziwych korzyści i kosztów przyjęcia euro w Polsce. Profesor Wójcik swoje wystąpienie zaczął od postawienia tezy, że Polska nie znajdzie się wśród krajów Eurolandu co najmniej w ciągu dziesięciu lat, a to z powodu zmian Konstytucji RP, które musiałyby być wprowadzone, aby przyjąć euro. Zmiany te przy obecnej konfiguracji parlamentu są niemożliwe, a najbliższe wybory nie zapowiadają powstania szerokiej koalicji rządowej. Następnie wskazał liczne pozytywne oraz negatywne strony przyjęcia europejskiej waluty w Polsce, nie formułując jednoznacznej opinii na temat tego, czy przyjęcie euro przez nasz kraj byłoby korzystne. Dr hab. prof. nadzw. SGH Wójcik podkreślił, że wiele zależy od kompetencji oraz rozsądnego myślenia osób, które będą kierowały naszym państwem.

Więcej informacji na temat misji Kongresu Makroekonomicznego, notki biograficzne prelegentów oraz informacje o tegorocznych patronach znajdziecie na stronie internetowej: [www.kongresmakroekonomiczny.pl].

Zapraszamy również na facebook'owy fanpage, na którym umieszczona została fotorelacja z Kongresu Makroekonomicznego: [www.facebook.com/KongresMakroekonomiczny].

Kacper Czwarono
Fot. Marcin Chrostowski

Świąteczny Koncert SGH

18 grudnia w klubie Palladium po raz kolejny Świąteczny Koncert SGH wprowadził wszystkich gości w ście świąteczny nastrój. Koncert cieszy się już siedmioletnią tradycją, z roku na rok wydarzenie rozrasta się i zaraża swoją magiczną atmosferą coraz więcej osób. Główny cel pozostaje jednak niezmienny – pomóc tym, którzy tego najbardziej potrzebują. Podczas tegorocznej edycji udało się zebrać 23254,20 zł, które wspomogą rehabilitację podopiecznych fundacji Słoneczko oraz podopieczną Fundacji Ewy Chodakowskiej, Beatę Jałochę.

Podczas Świątecznego Koncertu SGH wystąpili uczniowie warszawskich liceów i studenci wyłonieni podczas przesłuchań. Przygotowywali się oni do Koncertu już od października. Pieczę nad nimi sprawował Jerzy Gut-Mostowy, tegoroczny dyrektor artystyczny oraz jego prawa ręka – Michał Karpiuk, v-ce dyrektor koncertu. Ponad 100 godzin spędzonych na próbach przyniosło znakomity efekt. Publiczność usłyszała dużą dawkę świątecznych piosenek wykonanych w różnych stylach muzycznych na bardzo wysokim poziomie.

Do tak ogromnego sukcesu finansowego Koncertu przyczyniły się licytacje rozmaitych przedmiotów czy ciast, odbywające się podczas wydarzenia oraz dochód z licytacji kolacji ze studentkami i studentami SGH, które rozpoczęły się tydzień przed Koncertem.

Głównym organizatorem Świątecznego Koncertu SGH jest Stowarzyszenia Akademickie MagPress, wydawca Niezależnego Miesięcznika Studentów MAGIEL. W przygotowaniach pomagały także inne organizacje studenckie – Zrzeszenia Studentów Polskich czy Samorząd Studentów.

Koncert nie odbyłby się bez wsparcia naszych partnerów. Partnerem Głównym był Bank Zachodni WBK realizujący w Polsce program Santander Universidades, zaś Partnerami Złotymi byli Mondelez Polska, Eurocash i Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo. Świąteczny Koncert SGH był także objęty Honorowym Patronatem JM Rektora Tomasza Szapiro.

Marika Roda
Fot. Elżbieta Nycz

Chór SGH w Filharmonii Narodowej

Wiele różnych nagłówków mogłoby określić grudniowy występ Chóru SGH w Filharmonii Narodowej – wyjątkowe wyróżnienie dla chóru amatorskiego, bezprecedensowe wydarzenie z udziałem chóru akademickiego, ale dla większości z nas, chórzystów, było to przede wszystkim spełnienie marzeń, które jeszcze kilka lat temu wydawały się nierealne.

Jak w ogóle doszło do tego, że Chór SGH dał własny, biletowany koncert w najważniejszej sali koncertowej w Polsce? Od kilku lat Chór koncertuje w ramach stworzonego przez Mazowieckie Centrum Kultury i Sztuki cyklu „Mazowsze w Koronie”. W ramach swojej misji, MCKiS organizuje cykliczne koncerty muzyki poważnej w najcenniejszych zabytkach (sakralnych i świeckich) regionu. Wśród zapraszanych artystów regularnie znajduje się Chór SGH. To właśnie organizatorzy tego cyklu, którzy cenią nasze występy, zaproponowali kiedyś swoją pomoc w organizacji koncertu naszego Chóru w Filharmonii Narodowej. Oczywiście – zapaliliśmy się do pomysłu, ale traktowaliśmy go bardziej w charakterze uprzejmości, czy nawet żartu – niż realnej szansy. Jakież było nasze zdziwienie, kiedy Agata Szczepanek, manager chóru, otrzymała telefon z Filharmonii z propozycjami konkretnych terminów!

Formalności zostały dopełnione i próby ruszyły pełną parą, nawet przed początkiem roku akademickiego – przygotowaliśmy przecież bardzo rozległy repertuar. Dyrygent, Tomasz Hynek, na koncert o tematyce bożonarodzeniowej wybrał utwory związane z tym świętem, stworzone na przestrzeni pięciu wieków – od *Magnificatu* (czyli zwiastowania) Mikołaja Zieleńskiego, wybitnego polskiego kompozytora epoki renesansu, poprzez barokowe *Nunc Dimittis* Grzegorza Gerwazego Gorczyckiego, aż po współczesne utwory Francisa Poulenc’a, Arvo Parta i Mortena Lauridsena. Łącznie 50 minut wybitnych kompozycji nawiązujących do okresu Bożego Narodzenia. Na drugą część koncertu składały się kolędy polskie i zagraniczne, niektóre z nich zupełnie przearanżowane przez Tomasza Hynka. Podczas pierwszych prób ze zdziwieniem odkrywaliśmy kościelne dzwony w nutach do *Wśród nocnej ciszy*, zegary wygrywające ciche kuranty w *Lulajże, Jezuniu*, czy hałaśliwy i radosny pochód pastuszków w pastorałce *Nad Betlejem w ciemną noc*. Jednak moim ulubionym (z późniejszych komentarzy – również większej części publiczności) był wyraźny motyw *Bolera* Maurice’a Ravela w dobrze wszystkim znanej kolędzie *Bóg się rodzi*!

Niewątpliwym przeżyciem dla większości zespołu, po wielu godzinach prób w Szkole i poza nią (pod koniec przygotowań próby odbywały się 4–5 razy w tygodniu!), była próba generalna w Filharmonii Narodowej. Po raz pierwszy wchodziliśmy do tego budynku bocznym wejściem „dla artystów”, po raz pierwszy byliśmy za kulisami, w garderobach i wreszcie – po raz pierwszy stanęliśmy na scenie. Nawet przy pustej widowni widok jest niesamowity, mam wrażenie, że sala Filharmonii wygląda na dużo większą z perspektywy artysty niż z perspektywy widza. Pierwszy kontakt z akustyką Filharmonii (która akurat w „Narodowej” nie jest rewelacyjna, a przez to podwójnie wymagająca), próby ustawienia, „oswajanie” sali, a dodatkowo – maksymalne skupienie (niełatwe do utrzymania przy grupie 60 osób) – już wszystko to miało w sobie magię wielkiego występu.

Wreszcie nadszedł – 19. grudnia, dzień koncertu. Krótszy dzień pracy, kolejna próba, przebieranie, makijaż – czas od rana do 18 minął niepostrzeżenie. Spodiewając się pełnej sali (bilety na koncert, ku naszej radości, ale i zdziwieniu, były wyprzedane już w listopadzie), ze ściśniętymi żołądkami staliśmy przy wejściach na scenę. Uspokajani przez panów inspicjentów, którzy na nasze zdenerwowanie patrzyli z sympatycznymi uśmiechami „starych wyjadaczy”, słuchaliśmy rozmowy Dyrygenta z prowadzącą koncert p. Magdaleną Łoś z programu drugiego Polskiego Radia. Wreszcie – scena, światła, sala pełna znajomych i nieznajomych twarzy. Zaczynamy. Myślę, że nie tylko mnie ciężko było opanować drżenie głosu w pierwszym utworze, na szczęście nad treścią szybko górę wzięły nawyki wyrobione przez setki godzin prób. Zdenerwowani byliśmy nie tylko my – Tomasz, w emocjach, zapomniał podać nam dźwięki przed pierwszym utworem! Na szczęście sytuację uratowała przytomność umysłu naszej dyrygentki, a w tamtym przypadku również akompaniatrix – Beaty Żukowskiej-Szarugi. Po pierwszym utworze kolejny, następne – 45 minut pierwszej części minęło niemal niezauważenie. W przerwie, niczym pracownicy filharmonii, posilaliśmy się herbatą w bufecie i odkrywaliśmy zasadność gongów – dla artystów są bardziej przydatne niż dla publiczności, wskazując czas kiedy należy wrócić na scenę!

W drugiej części koncertu kolejne kolędy wzbudzały entuzjazm publiczności. W trakcie wykonywania *Cichej Nocy* mieliśmy też okazję sami wysłuchać koncertu – Tomasz Hynek zadyrygował widzami, a chórzyści usłyszeli, że na sali nie tylko „śpiewać każdy może” ale nawet robi to „trochę lepiej” niż „trochę gorzej”. Końcowe oklaski jednoznacznie domagały się bisu. Po jednym, a potem drugim, zeszliliśmy ze sceny, ciągle rozemocjonowani i z lekkim niedowierzaniem – to już? Tak szybko? Pół roku prób i co teraz? Większość z nas wybrała się świętować to ważne wydarzenie z rodzinami i bliskimi, ale po kilku godzinach, naturalnie, zebraliśmy się na „tradycyjne, chórne piwo”. Każdy z nas miał chyba ochotę świętować to wielkie wydarzenie w towarzystwie przyjaciół z zespołu.

Epilog – jeszcze nie nastąpił. Ze względu na datę koncertu – dzień przed rozpoczęciem ferii akademickich i urlopów dla większości z nas – nie mieliśmy jeszcze czasu przeżyć tego koncertu ponownie. Jeżeli miałabym coś zmieniać, to właśnie to – wydaje się, że te 60 osób, z którymi w ostatnich miesiącach spędziliśmy więcej czasu niż z kimkolwiek innym (wliczając rodziny!), z którymi łączy nas tyle wspomnień i wspólna pasja – że to właśnie spotkania, rozmowy, wspominki z nimi, nie tylko z perspektywy czasu, ale również na świeżo, od razu po koncercie byłyby przepięknym ukoronowaniem tak ważnego wydarzenia. Rozjechaliśmy się do domów, świętować w rodzinnym gronie. Wspólne świętowanie, które zapewne zostanie zdominowane przez jeden temat – dopiero 13. stycznia, na pierwszym poświęconym spotkaniu.

Nie tylko 13. stycznia ciężko nam będzie rozmawiać o czymś innym niż koncert w Filharmonii. Dla większości z nas ten koncert był jednym z najważniejszych emocjonalnych wydarzeń w życiu, a wspominać go będziemy, jak sądzę, nawet z lekkim niedowierzaniem. Chór SGH? Własny koncert w Filharmonii Narodowej?

Tak właśnie!

Maria Dudzińska-Maliszewska

Kierunek: Wschód!

W dniach 10–12 grudnia 2013 r. odbyła się w naszej Uczelni V edycja konferencji **Kierunek: Wschód!** organizowana przez Studenckie Koło Naukowe Stosunków ze Wschodem przy Instytucie Gospodarki Światowej. Podczas tegorocznej odsłony odbyło się siedem spotkań – trzy wykłady (w tym dwa w języku rosyjskim), dwa panele dyskusyjne oraz dwa spotkania, wszystkie poświęcone gospodarce, sytuacji politycznej, kulturze oraz przemianom zachodzącym w Europie Wschodniej oraz Azji.

Zgodnie ze słowami organizatorów, wydarzenie miało na celu przybliżenie studentom SGH zagadnień związanych z krajami Europy Wschodniej oraz Azji, jak również było próbą wzbudzenia zainteresowania omawianym regionem.

Konferencja rozpoczęła się we wtorek z samego rana – pierwsze spotkanie przewidziano na godzinę 8, jednak mimo wczesnej pory uczestników nie zabrakło. Temat wykładu „współczesny język rosyjski” docenili również lektorzy języka pojawiając się na wykładzie ze swoimi grupami.

Kolejne spotkanie, poświęcone gospodarce Rosji, poprowadził Alexander Ershov, doradca w Przedstawicielstwie Handlowym przy Ambasadzie Federacji Rosyjskiej w Rzeczypospolitej Polskiej. W czasie wykładu przytoczone zostały dane dotyczące m.in. rozmiarów wydobycia surowców naturalnych, wielkość eksportu oraz głównych odbiorców surowców. Znajdują się wśród nich również kraje Unii Europejskiej, która blisko trzecią część swojego zapotrzebowania na surowce energetyczne pokrywa importem z Rosji. Warto jednak zauważyć, iż nie jest to zależność jednostronna. Często zaznacza się znaczenie wpływów z tego tytułu dla budżetu Federacji Rosyjskiej oraz podejmowane są w ostatnich latach próby dywersyfikacji kierunku dostaw przez kraje członkowskie Unii.

W ramach konferencji odbyły się również dwa panele dyskusyjne poświęcone dynamicznej grudniowej sytuacji na Ukrainie oraz życiu społeczno-ekonomicznemu na Białorusi. Szczególnie ciekawe przemyslenia padły na drugim ze wspomnianych spotkań. Wzięło w nim udział troje ekspertów: niezależna białoruska dziennikarka Natalia Radzina, Witold Jurasz (charge d'affaires RP na Białorusi w latach 2010–2012) oraz Michał Potocki, dziennikarz „Dziennika Gazeta Prawna” specjalizujący się w tematyce krajów byłego ZSRR. Moderatorem był dr Krzysztof Falkowski, pracownik Instytutu Gospodarki Światowej SGH.

W momencie, gdy polska opinia publiczna i niemal cała Europa niezwykle żywo dyskutowały o sytuacji na Ukrainie, a oczy wszystkich kierowały się w stronę antyrządowych protestów wywołanych decyzją o czasowym wstrzymaniu procesu integracji z Unią Europejską, na spotkaniu padło stwierdzenie, iż za naszą wschodnią granicą znajduje się inny kraj, któremu powinniśmy poświęcać większą uwagę. Szczególnie w długiej perspektywie.

Zgodnie ze słowami ekspertów silne ruchy nacjonalistyczne i antyrosyjskie panujące na Ukrainie dają nadzieję i niemal gwarancję na zachowanie suwerenności naszego południowo-wschodniego sąsiada. Pewności takiej brakuje w przypadku Białorusi.

Kraj ten już teraz w znacznej części jest zrusyfikowany – maleje odsetek obywateli rozmawiających po białorusku w domach, a jedną z jego ostatnich ości staje się paradoksalnie

mniejszość polska. Białorusini coraz częściej odchodzą od swojego języka, jednocześnie przechodząc na język rosyjski, który zdominował całkowicie szkolnictwo wyższe, a w znacznym stopniu również cały system edukacji.

Do zależności kulturowo-językowych dochodzą uzależnienia ekonomiczne. I choć spekuluje się o wielomiliardowych kosztach ponoszonych przez Rosję na utrzymanie Białorusi w swojej strefie wpływów, wszystko wskazuje na kontynuację współpracy, a nawet jej pogłębianie: planowany jest rozwój obecnej Unii Celnej Rosji, Kazachstanu i Białorusi do postaci Unii Euroazjatyckiej, mającej być swoistym odpowiednikiem Unii Europejskiej zrzeszającym kraje byłego Związku Radzieckiego z hegemoniczną pozycją Federacji Rosyjskiej.

... silne ruchy nacjonalistyczne i antyrosyjskie panujące na Ukrainie dają nadzieję i niemal gwarancję na zachowanie suwerenności naszego południowo-wschodniego sąsiada. Pewności takiej brakuje w przypadku Białorusi...

Podczas trzech dni konferencji poruszony został również temat krajów azjatyckich. O przemianach w Chinach na przestrzeni ostatnich 30 lat opowiedziała Agnieszka McCaleb, absolwentka Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych i Politycznych w SGH oraz Sinologii na UW zajmująca się przez wiele lat działalnością marketingową na rynku chińskim. Po Indiach oprowadzał Manoj Kumar, przewodnik z New Delhi studiujący obecnie w Polsce.

Oba spotkania miały charakter wykładów otwartych przedstawiających zagadnienia społeczne i kulturalne, w szczególności hinduską kulturę i niezwykle miejsca w Indiach oraz specyfikę chińskiego społeczeństwa czy, w formie ciekawostki, wyspę Hajnan – ze względu na walory turystyczne nazywaną „chińskimi Hawajami”.

W sytuacji, gdy polska polityka zagraniczna reorientuje się na zachód, a zniesione ograniczenia handlowe ułatwiają kontakty z krajami członkowskimi Unii Europejskiej, kierunek wschodni traci na znaczeniu. Jednak z racji geograficznej bliskości, wielkości i tempa rozwoju gospodarek czy choćby strategicznego znaczenia dostaw gazu i ropy, te kontakty stale występują. Warto je rozumieć, a przynajmniej dostrzegać.

Studenckie Koło Naukowe Stosunków ze Wschodem już na najbliższy semestr planuje kolejne spotkania otwarte. Dokładne tematy nie są jeszcze znane, jednak jedno jest pewne: w przystępny i ciekawy sposób będą przedstawiać zagadnienia Wschodu – zarówno tego najbliższego, jak i zupełnie odległego. I, jak zapewniają organizatorzy, oprócz twardej wiedzy nie zabraknie również cennych informacji i praktycznych porad płynących z doświadczenia prelegentów na co dzień stykających się ze specyfiką Wschodu.

Karol Kaliński

Sport od strony biznesowej, czyli IX Dni Biznesu w Sporcie

IX Dni Biznesu w Sporcie już za nami. 4–5 grudnia 2013 roku w Szkole Głównej Handlowej zgromadzili się miłośnicy sportu z całej Polski, aby wziąć udział w warsztatach i wykładach prowadzonych przez znanych prelegentów i posłuchać co piszczy w biznesie sportowym.

Okazja do dyskusji

Dni Biznesu w Sporcie to cykliczna konferencja organizowana przez SKN Zarządzania w Sporcie. Projekt jest okazją do wymiany poglądów na temat sportu od strony biznesowej. Tematyka konferencji ma w skali SGH i innych ośrodków akademickich w kraju unikatowy charakter, dlatego rokrocznie uczestniczą w niej osoby z całej Polski. Organizatorzy zawsze zapraszają na nią wielu znanych prelegentów. Konferencję otworzyły warsztaty poprowadzone przez dziennikarza i komentatora sportowego Tomasza Jarońskiego. Uczestnicy spotkania mogli podyskutować o kolarstwie i biathlonie, a także dowiedzieć się jak wygląda sama praca komentatora. Podobne warsztaty przeprowadzili inni sportowi dziennikarze – Bartłomiej Rabij i Tomasz Wolfke. Pierwszy z nich opowiedział, jak wygląda od kuchni praca sprawozdawców sportowych z Ameryki Południowej. Spotkanie obfitowało w liczne ciekawostki, uczestnicy mogli m.in. dowiedzieć się dlaczego brazylijscy komentatorzy tak chętnie używają okrzyku „goool!”. Warsztaty Tomasza Wolfke miały wymiar praktyczny. Uczestnicy, wcielając się w różne role, mieli okazję zdobyć doświadczenie w organizacji konferencji prasowych.

Oczywiście to nie był koniec wrażeń podczas pierwszego dnia konferencji. Kulisy organizacji gal KSW przedstawił Łukasz „Juras” Jurkowski. Warsztaty stały się okazją do dyskusji na temat przyszłości sztuk walki w Polsce oraz finansowych aspektów tej dyscypliny. Sporym zainteresowaniem cieszyło się spotkanie z Tomaszem Pasiecznym, Łukaszem Klenczonem i Jakubem Węglarskim. Panowie przybliżyli proces pozyskiwania zawodników przez kluby piłkarskie, ukazując go zarówno z perspektywy klubu jak też zawodnika i jego menedżera. Tematykę piłkarską poruszyły również warsztaty Macieja Wojnickiego z Arskom Group, które pokazały uczestnikom jak wygląda kreowanie wizerunku piłkarza na przykładzie Jerzego Dudka i Dominika Furmana. Bardzo ciekawe okazały się zajęcia prowadzone przez Dariusza Skorupe, który mówił o aktywności mózgu człowieka w momencie pobudzenia i relaksu, przy pomocy przyniesionych przez niego specjalistycznych urządzeń. Pierwszy dzień konferencji został zamknięty warsztatami dyrektora ds. marketingu i sprzedaży Ekstraklasy S.A. Łukasza Łazarewicza.

Prelekcje znanych i lubianych

Drugi dzień tegorocznej edycji Dni Biznesu w Sporcie upłynął pod znakiem wykładów. Pierwszym prelegentem był Paweł Prus z ośrodka analitycznego ThinkTank, który przybliżył widzom kondycję polskiego rynku sponsoringu sportowego. Bardzo ciekawy okazał się wykład Michała Gniatkowskiego, eksperta prawa sportowego. Zwrócił on uwagę na nieścisłości i luki w polskim prawie sportowym, a także podzielił się ze słuchaczami wieloma przydatnymi informacjami. Kolejne

wykłady były prowadzone przez inne osobistości ze świata sportu i biznesu – Pawła Kozyrę, Pawła Januszewskiego, Jakuba Szumielewicz, Jakuba Laskowskiego i Kamila Kukulkę. Wachlarz tematów był szeroki. Uczestnicy wykładów mogli posłuchać zarówno o kwestiach sponsoringu w sporcie, organizacji imprez i wydarzeń sportowych, jak też o rozwoju Akademii Piłkarskiej Legii Warszawa. Każdy zainteresowany mógł znaleźć coś dla siebie. Największą gwiazdą drugiego dnia konferencji okazał się jednak Andrzej Supron, mistrz świata i Europy, wicemistrz olimpijski z Moskwy w zapasach (1980). Frekwencja podczas wykładu była ogromna, a zapasnik opowiadał o swoim życiu po zakończeniu kariery sportowej.

Dwa dni pełne wrażeń

Uczestnicy konferencji, zapytani o wrażenia po IX Dniach Biznesu w Sporcie, jednogłośnie odpowiadają, że była to okazja nie tylko do zdobycia praktycznej i teoretycznej wiedzy, ale również do świetnej zabawy.

– Dni Biznesu w Sporcie okazały się wyjątkową okazją do spotkania z prelegentami ze świata sportu, koncentrującymi swoje działania w obszarach marketingu sportowego czy organizacji imprez masowych. Pierwszy dzień konferencji pozwolił mi spojrzeć na te zagadnienia od strony praktycznej, natomiast dzień wykładowy dał mi szansę na wzięcie udziału w bogatych merytorycznie wykładach. Oprócz tego poznałam mnóstwo ludzi, którzy mają pasje i zainteresowania podobne do moich – opowiada Ewa, jedna z uczestniczek konferencji i studentka SGH.

Niestety IX edycja konferencji przeszła już do historii, chociaż każdy jej uczestnik na pewno jest bogatszy o nowe doświadczenia. Organizatorzy zapraszają już na X Dni Biznesu w Sporcie, które odbędą się za rok i zapowiadają, że będą one jeszcze ciekawsze.

Magdalena Termena

Strategie komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej

Celem artykułu jest prezentacja pracy doktorskiej z zakresu nauczania języków obcych napisanej przez autorkę pod kierunkiem prof. zw. dr. hab. Elżbiety Zawadzkiej-Bartnik i obronionej pomyślnie w maju tego roku na Wydziale Neofilologii Uniwersytetu Warszawskiego. Rozprawa dotyczy stosowania strategii komunikacji przez studentów nauk ekonomicznych w ustnej komunikacji specjalistycznej na zajęciach języka ekonomicznego. Kwestia ta do tej pory nie została jeszcze zbadana, mimo że problematyka strategii komunikacji angażowanych w komunikacji ustnej już od wielu lat znajduje ogromne zainteresowanie naukowców zajmujących się komunikacją odbywającą się na zajęciach języka obcego.

Badania nad strategiami komunikacji sięgają przełomu lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych ubiegłego wieku i zasadniczo skupiają się w obrębie dwóch nurtów, których przedstawiciele preferują odmienne sposoby opisu, klasyfikacji i identyfikacji zachowań strategicznych. Z jednej strony istnieje tzw. podejście interakcyjne, w którym główny nacisk położony jest na kategoryzację wyrażen pełniących rolę strategii, identyfikację czynników, które mają wpływ na ich wybór i użycie oraz na analizę źródeł trudności komunikacyjnych, i w którym strategię komunikacji są rozumiane jako wzajemne usiłowania dwóch interlokutorów w celu uzgodnienia znaczenia w sytuacji, gdy wydaje się, że nie mają oni niezbędnych wspólnych struktur znaczeniowych obejmujących zarówno reguły lingwistyczne jak i socjolingwistyczne. Z drugiej strony, w tzw. kierunku psycholingwistycznym, badacze koncentrują swoją uwagę na opisie procesów zachodzących w umyśle rozmówcy i decyzjach, jakie podejmuje, gdy zdaje sobie sprawę z tego, że nie potrafi wyrazić danego znaczenia w języku docelowym. W tym kierunku strategię komunikacji to potencjalne świadome plany rozwiązania tego, co dla człowieka stanowi problem w osiągnięciu danego celu komunikacyjnego. W ostatnich latach mają miejsce próby integracji obu kierunków badań nad strategiami komunikacji, które polegają na powiązaniu procesów interakcyjnych i psycholingwistycznych odbywających się w komunikacji językowej, której celem jest osiągnięcie porozumienia między uczestnikami komunikacji, i w której produkcja i recepcja językowa pełnią równorzędną rolę. W nurcie integracyjnym strategię komunikacji są rozumiane jako wszystkie potencjalnie intencyjne wysiłki czynione w celu sprostania problemom językowym występującym podczas komunikacji, których mówiący jest świadomy.

Rozważania teoretyczne i prace empiryczne w zakresie badań nad strategiami komunikacji, tak jak już o tym wspomniałam wcześniej, dotyczą przede wszystkim ustnej komunikacji ogólnej. Niewiele jest natomiast badań nad strategiami komunikacji obejmującymi stricte ustną komunikację specjalistyczną odbywającą się na zajęciach języka obcego. Taki stan rzeczy wynika z braku zainteresowania ustną komunikacją specjalistyczną, która przedmiotem badań językoznawczych stawała się dopiero od lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku oraz z opinii, że posługujący się językiem specjalistycznym posiadają wysoki poziom kompetencji językowej, który pozwala im bez problemów osiągnąć porozumienie. Tymczasem z mojej obserwacji komunikacji ustnej odbywającej się na zajęciach języka ekonomicznego wynika, że uczący się jako uczestnicy komunikacji również doświadczają trudności komunikacyjnych, które starają się przezwyciężyć bądź ominąć. Występowanie trudności komunikacyjnych i próby ich rozwiązania za pomocą strategii komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej są

zagadnieniami niezwykle ciekawymi, i niestety stanowiącymi niszę w zakresie badań nad strategiami komunikacji. W związku z tym uznałam, że istnieje potrzeba zbadania i przeanalizowania problemu użycia strategii komunikacji przez studentów na zajęciach niemieckiego języka gospodarki. Fakt ten stał się głównym motywem podjęcia prac nad moją dysertacją.

Celem mojej rozprawy doktorskiej była teoretyczna i empiryczna analiza problemu, którym jest użycie strategii komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej przez studentów nauk ekonomicznych na zajęciach niemieckiego języka gospodarki.

Teoretycznym rozważaniem dotyczącym ustnej komunikacji specjalistycznej i strategii komunikacji poświęcona została pierwsza część pracy, która obejmuje trzy rozdziały. W pierwszym rozdziale została podjęta problematyka pojęcia ustnej komunikacji specjalistycznej jako dyskursu naturalnego w celu naświetlenia jej cech i uwarunkowań, które pozwalają ją odróżnić od ustnej komunikacji ogólnej i mają istotny wpływ na ustną komunikację specjalistyczną odbywającą się w klasie językowej.

Rozdział drugi rozprawy rozpoczyna rozważania na temat różnic i związków między komunikacją naturalną a komunikacją dydaktyczną. Prowadzą one do tezy, że dyskurs edukacyjny w klasie językowej, w tym ustna komunikacja specjalistyczna na zajęciach niemieckiego języka gospodarki, jest dyskursem naturalnym wtedy, gdy spełnia pewne przesłanki, do których należy np. symulowanie sytuacji komunikacyjnych występujących w naturalnej komunikacji gospodarczej. Można zatem przyjąć, że ustna komunikacja specjalistyczna odbywająca się na zajęciach jest komunikacją naturalną, którą cechuje – w opozycji do pisemnej komunikacji specjalistycznej – szerszy wachlarz zakłóceń komunikacyjnych. W związku z tym dalsza część rozdziału drugiego poświęcona została trudnościom komunikacyjnym, analizie źródeł zakłóceń, sposobom ich manifestacji w komunikacji ustnej i dywagacjom na temat przyczyn problemów komunikacyjnych w ustnej komunikacji specjalistycznej na zajęciach niemieckiego języka gospodarki.

Rozdział trzeci koncentruje się na istocie strategii komunikacji stosowanych w momentach wystąpienia trudności komunikacyjnych. Przedmiotem analizy jest konceptualizacja pojęcia strategii komunikacji w głównych kierunkach badań nad strategiami, przegląd i próba porównania wybranych taksonomii strategii komunikacji, czynniki mające wpływ na stosowanie strategii komunikacji oraz identyfikacja strategii komunikacji w komunikacji ustnej. W tym rozdziale szczególnie istotne w kontekście przeprowadzonych przez mnie badań empirycznych jest przedstawienie i porównanie kilku taksonomii strategii komunikacji i wybór tej jednej, tzn. zmodyfikowanej taksonomii Dörnyei/Scott (1997) odnoszącej się

do czterech źródeł trudności komunikacyjnych, tzn. niedoboru środków językowych, problemów w realizacji produkcji własnej, problemów w realizacji interlokutora, presji czasu. W oparciu o tę taksonomię została przeprowadzona identyfikacja konkretnych strategii komunikacji stosowanych przez studentów podczas realizacji zadań komunikacyjnych.

Tak przedstawiona analiza problemu zastosowania strategii komunikacji stworzyła podstawę teoretyczną badań empirycznych dotyczących użycia tychże strategii w ustnej komunikacji specjalistycznej przez studentów nauk ekonomicznych zaprezentowanych w rozdziale czwartym. Głównym celem przeprowadzonych przeze mnie badań empirycznych było stwierdzenie, jakich strategii komunikacji używają studenci nauk ekonomicznych w ustnej komunikacji specjalistycznej na zajęciach niemieckiego języka gospodarki. W ramach pytania głównego zostały wyodrębnione pytania szczegółowe dotyczące częstotliwości, celu i różnic w użyciu strategii komunikacji podczas realizacji określonych zadań komunikacyjnych. Analiza jakościowa i ilościowa danych i wyników prowadzona była w związku z tym w następujących aspektach: identyfikacji strategii komunikacji, częstotliwości ich użycia oraz celowości ich użycia.

Analizie zostały poddane realizowane przez każdego badanego trzy zadania komunikacyjne odzwierciedlające zadania wykonywane w świecie realnym i bazujące na tekstach używanych w komunikacji naturalnej. Przedmiotem analizy były nagrania video odbytych rozmów między poszczególnymi badanymi a lektorem, nagrania audio wywiadów retrospekcyjnych oraz transkrypt rozmów.

Badania empiryczne wykazały, że repertuar strategii komunikacji używanych przez studentów nauk ekonomicznych w ustnej komunikacji specjalistycznej odbywającej się na zajęciach niemieckiego języka gospodarki jest dość szeroki. Zjawisko to zostało przeanalizowane w odniesieniu do poszczególnych zadań i czterech źródeł trudności komunikacyjnych po to, by można było w sposób uporządkowany przyrzeć się kwestii celów stosowania strategii. Analiza użycia strategii komunikacji w związku z pierwszym źródłem problemów komunikacyjnych, niedoborem środków językowych, wykazała, że studenci niezależnie od rodzaju zadania w celu przekazania znaczenia w języku docelowym preferują angażowanie strategii odzyskiwania i przeformułowania. Podobnie rzecz się ma ze strategiami używanymi w momentach występowania proble-

mów w realizacji własnej. W tym zakresie w każdym zadaniu dominują autokorekty. W przypadku problemów w realizacji wypowiedzi interlokutora najczęściej, niezależnie od zadania, używaną strategią komunikacji jest strategia z grupy responses: powtórzenie poprawnej formy zasugerowanej przez rozmówcę. Rodzaje i częstotliwość strategii angażowanych pod wpływem presji czasu również nie są zależne od zadania. Na tym polu są preferowane powtórzenia własnych słów. Zaobserwowano także, że w żadnym z zadań badani nie stosują rozwlekania, powtórzeń części własnej wypowiedzi i streszczenia.

Analiza użycia strategii komunikacji wykazała również, że występują różnice w stosowaniu strategii w poszczególnych zadaniach. Okazało się, że w danym zadaniu określone strategie są używane częściej, a inne rzadziej lub w ogóle nie występują. Można zatem mówić o strategiach charakterystycznych dla danego zadania.

Stosowanie określonych rodzajów strategii komunikacji zależy nie tylko od zadania. Rozważając zachowanie strategiczne niektórych badanych można było zauważyć, że ich „aktywność strategiczna” nie jest zależna od rodzaju zadania. Źródła tego problemu należy upatrywać w innych czynnikach mających wpływ na użycie strategii komunikacji, a mianowicie w różnicach indywidualnych. Analiza wypowiedzi badanych wskazuje na to, że można mówić o profilach strategicznych poszczególnych osób. Ta kwestia wymaga jednak dodatkowych, dogłębnych badań w zakresie konkretnych różnic indywidualnych.

Teoretyczna i empiryczna analiza problemu stosowania strategii komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej wykazała, że przyszłość badań dotyczących użycia strategii komunikacji w ustnej komunikacji specjalistycznej na zajęciach języka ekonomicznego, w tym niemieckiego języka gospodarki, powinna być zatem ukierunkowana na analizę problemów badawczych dotyczących: trudności pragmatycznych w komunikacji interkulturowej, źródeł trudności komunikacyjnych specyficznych dla ustnej komunikacji specjalistycznej odbywającej się na zajęciach języka obcego, wpływu różnic indywidualnych na stosowanie określonych rodzajów strategii komunikacji.

*Dr Justyna Cholewa
j404@wp.pl*

Centrum Nauki Języków Obcych

Licealiści z Ukrainy w SGH

Pod koniec 2013 r. po raz kolejny odwiedzili nas przyszli kandydaci na studia do SGH – licealiści z Ukrainy. Wizyta rozpoczęła się spacerem po głównym budynku Szkoły w towarzystwie pracownika Działu Rekrutacji i Promocji – Aimana Kubeisi. Na trasie spaceru była m.in. Biblioteka SGH, która zawsze robi na odwiedzających ją wielkie wrażenie. Spotkanie zakończyła prezentacja i dyskusja nt. Uczelni oraz procesu rekrutacji, w tym zasad obowiązujących Polaków i cudzoziemców. Licealiści i ich opiekunowie mieli możliwość zadawania pytań dotyczących systemu studiowania, procesu rekrutacji i warunków, które muszą spełnić, by stać się studentami SGH. O zadowoleniu z wizyty świadczą ich opinie przekazane w ankiecie:

„Wszystko było bardzo dobrze. Jestem zadowolona”, „Wszystko było dobrze. Odpowiedzi spełniły moje oczekiwania”, „Everything was OK. Thank you for information. Best wishes and good luck ☺”.

Mamy nadzieję, że spotkamy Ich przy rekrutacji na studia.

Szczególne podziękowania należą się Kustoszu Tomaszowi Wiśniewskiemu za niezwykle ciekawe przedstawienie Biblioteki, Magdalenie Suduł – pracownikowi Działu Rekrutacji i Promocji za szczegółowe i profesjonalne odpowiedzi na pytania gości oraz Darii Dzirszy i Julii Szkudzie z Samorządu Studentów za prezentację oferty w języku ukraińskim.

Dział Rekrutacji i Promocji

Program Santander Universidades zainicjowany został w 1996 roku w Hiszpanii. W Polsce realizowany jest od grudnia 2011 roku przez Bank Zachodni WBK. Obecnie należy do niego 40 szkół wyższych.

GŁÓWNE CELE SANTANDER UNIVERSIDADES:

- wspieranie przedsiębiorczości,
- rozwój badań naukowych, szczególnie w zakresie nowych technologii,
- rozwój mobilności studentów oraz pracowników,
- rozwój networkingu i wymiany wiedzy na ogólnoswiatowym poziomie,
- promocja kultury oraz języka hiszpańskiego.

Dowiedz się więcej:

www.santanderuniversidades.pl

1 9999 | bzwbk.pl

Bank Zachodni WBK

 Grupa Santander

DZIEŃ DOBRY PEŁEN WYZWAŃ

Są tacy, którzy lubią na dzień dobry intelektualne wyzwania, których rozwiązanie wymaga zdolności analitycznych, pomysłowości i zaangażowania. Są miejsca, w których takie zadania to codzienność.

Tak właśnie wygląda praca w EY.
Chcesz mieć wpływ na to, jak ułoży się Twoja przyszłość?

Początek kariery zawodowej u pracodawcy nr 1 w Polsce da Ci poczucie właściwie obranej drogi.

Zacznij poziom wyżej!

ey.com.pl/kariera
facebook.com.pl/EY.Kariera

